

မြန်မာ့စာပေသမဂ္ဂ

ကိုဆေးရိုး

(အပတ် ၉)

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ကိုဆေးရိုး

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၇၊ မေ

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၀၆၀၂၀၇
- မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၉၇၀၃၀၇
- အုပ်ချေ - ၁၀၀၀
- မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ဖော်ဝင်း (ငှက်ပျောသီး)
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်နီနီနိုင် (၀၇၁၃၅)၊ သီရိမေဆောင်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၉၊ လမ်း ၉၀၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသူ

ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဦး (၀၄၁၃၈)၊ ပုဂံစာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၈၀၉ (A)၊ ဇေယျာသုခလမ်း၊ မေတ္တာညွန့်ရပ်ကွက်
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉ ၅၁၀၀၀၃၈

တန်ဖိုး (၁၀၀၀ ကျပ်)

မာတိကာ

၁။ အရပ်ကောင်း၍ အကြောင်းလှပါသည်	၇
၂။ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ကြည်လန်းရလေပြီ	၂၀
၃။ မင်းလည်း အတူတူ ငါလည်း အတူတူ	၃၅
၄။ ရွှေထားလိုက်ရသော တတိယနေ့	၄၈
၅။ နေပူ လေပူနှင့် ရင်ပူ	၆၁
၆။ စံပယ်ဖူးစ ဖီးယောက်မ	၇၃
၇။ မခေသော လယ်သမားများ	၈၈
၈။ မြေးအချစ် မြစ်အနှစ်	၁၀၁
၉။ ဘေးကြီး ဘာကြောင့် ပြုံးပါလိမ့်	၁၁၀
၁၀။ မြစ်တွေ ရံသော ပီတိ	၁၂၁
၁၁။ မင်္ဂလာနံနက်ခင်းဝယ်	၁၃၀
၁၂။ မြစိမ်းရောင် မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်း	၁၃၉
၁၃။ လက်သည်းကို ဆိတ်သောကြောင့်	၁၄၈
၁၄။ ကောင်းဆေးရိုး၏ အမွန်အမြတ် ဆွမ်း	၁၅၈
၁၅။ လူရိုးလူကောင်း၏ စိတ်ဖြူစိတ်ဖြောင့်	၁၆၆

အရပ်ကောင်း၍ အကြောင်းလှပါသည်

၁

ဤအကြောင်းအရာသည် ဦးဆေးရိုး၏ သမီးကြီး မချောစိန်အတွက်ရော၊ သားငယ် မောင်ဘညိန်းအတွက်ပါ ရမ်းဘိုကုန်းရွာတွင် မျက်နှာပြ မလှသော ကိစ္စဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့မောင်နှမ မျက်နှာမလှအောင် မအေးကြီးနှင့် မအေးကြီးတို့က ကြံစည်စိတ်ကူးပြီး စီမံခြင်း မဟုတ်ချေ။ သူသေ ငါပို့ ရပ်သူ ရွာသားတို့ စီစဉ်သော အလုပ်သာ ဖြစ်ချေ၏။

ဦးဆေးရိုးနှင့် ဒေါ်ကျည်းဒန်တို့သည် လှမေနှင့် အကြောင်းပါသွားသော သားငယ်ကို နွားတစ်ရည်းပေးကာ အိမ်ခွဲခွင့်ပြုခဲ့သည်။ သမီးကြီး ချောစိန် ကိုလည်း ထွန်းရနှင့် သင့်မြတ်ပြီး တစ်နှစ်အကြာတွင် နွားမကြီးတစ်ကောင်နှင့် မခိုင်းနိုင်သေးသော နွားကလေးနှစ်ကောင် ပေးလိုက်၏။

သည်အတွက် မောင်ဘညိန်းလည်း သာခြင်းမရှိ၊ မချောစိန်တို့လည်း နှာခြင်းမရှိဟု ဒေါ်ကျည်းဒန်က ယူဆသည်။ သို့ဖြစ်ငြား သားသမီးတွေ၊ မြေးတွေ တစ်အုံတစ်သိုက်ကြီးဖြင့် ငိုဟယ်ရယ်ဟယ်၊ ရိုက်ဟယ်နှက်ဟယ်နှင့်

စိတ်ညစ်ချိန်တွင် နားညည်းစရာ ကောင်းသလောက် စိတ်ကြည်ချိန်၌
သာယာခဲ့၏။ ဘယာကြော်ကလေးတစ်ခု မစားလိုက်နှင့် 'ဘ' ဟု ဆိုကာ
လှမ်းလိုက်သည့်လက်တွေ။ ဒေါ်ကျည်းဒန်ကတော့ မြေးတွေကို ဆဲလည်း
ဆဲ၏။ ရိုက်လည်း ရိုက်၏။ သည်သို့သော အတွားကို မြေးတွေက
ကြောက်ကြသော်ငြား၊ ဦးဆေးရိုးကိုမူ အမဲတည်း။

ထမင်းစားပြန်လျှင်လည်း ဟင်းဖတ်လာတောင်းသူနှင့် ဟင်းချို
သောက်ချင်သူနှင့် ရုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။ ဒေါ်ကျည်းဒန်၏ ဆေးတောင်းကို
ဖွသည်။ ဦးဆေးရိုး၏ ကြိုးကျစ်ဆဲ လွန်းတောင့်ကို ဖြေပစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ စည်ပင်သာမောသော မြေးများ ကိုယ့်ထန်းရွက်တဲသို့
ကိုယ်ရွှေ့သွားကြသောအခါ ဦးဆေးရိုး လွမ်းကျန်ခဲ့၏။ ထိုင်ရလည်း
ဟာတာတာ၊ ထသွားလည်း ပျင်းခြောက်ခြောက်။

ထိုင်နေလျှင် ပခုံးကိုတက်ခွသော မြေးများ၊ ဆေးလိပ်ညှိပေးရန်
ပြေးလာသောအကောင်နှင့်၊ ရှေးစကားပြောစမ်းပါ ခိုင်းသူနှင့် မြေးတွေ
မရှိသော လောကကြီးသည် နင်းကျနေသော်လည်း နွေပါတကား။

ဦးဆေးရိုးမို့ အိမ်ပေါ်က မဆင်းလိုက်နှင့် ပုဆိုးဆွဲသူနှင့်၊ ခြေထောက်
ဖက်သူနှင့်။

“လွတ်ကြစမ်းပါဦးဟယ်၊ လမ်းလျှောက်လို့ မရတော့ဘူးဟဲ့”

အော်သာအော်ရ ပြုံးပြုံးကြီး။

“ဘ ဘယ်သွားမလို့လဲ ကျုပ်လိုက်မယ်”

“သူ့ကို မခေါ်နဲ့ မြေးကြီးကိုခေါ်”

မြေးတွေ ဆင်းသွားသောအခါတွင်ကား ထရတာက တစ်မျိုးကြီး
ဖြစ်နေသည်။ ဩော် မိုးသက်မုန်ဟိုင်း ကျနေပါလျက်က နွေသာတကား။

ခံစားမှုအနေဖြင့် လွမ်းသည်၊ ဆွေးသည် မထင်။ အောက်မေ့သည်

သဘောမထား၊ နေရထိုင်ရသည်မှာ မြူးမြူးကြွကြွမရှိ၊ မရွှင်သွက်သည်ကား အမှန်။

မောင်ဆေးရိုး၊ မကျည်းဒန်တို့ နှစ်ယောက်နှင့် စတင်ခဲ့ရသော သည်အိမ်မှာ နောက်ဆုံး၌ ဦးဆေးရိုး၊ ဒေါ်ကျည်းဒန် နှစ်ယောက်တည်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ပြန်လေပြီ။ ပျိုရွယ်စဉ်က တရားမသိ၊ ချစ်ခြင်း၊ တပ်မက်ခြင်းတို့ တုပ်နှောင်ခံရကာ နှစ်ယောက်တည်းရှိသော အိမ်ကလေးကို သာယာဘုံ ထင်ခဲ့သည်။

အရွယ်ရင့်လာသော နှစ်ယောက်ကျန်သည့်ဘဝတွင်ကား တပ်မက်ခြင်းတို့ ပယ်ချောပြီ။ ချစ်ခြင်းတရားလည်း ကြည်လင်ချောပြီ။ မျှော်ရွှင် တွေ့ဆုံရခြင်း၊ ငိုကြွေးခွဲခွာရခြင်းတို့ကိုမြင်လေပြီ။ မြင်လာပေသည့် မတုန်လှုပ်။ သူ့အလျင်လား၊ ငါ့အလျင်လား၊ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ စတင်ခွဲခွာရမည်သာ။

“ဪ၊ ဖအေကြီးလည်း မြေးတွေမရှိလို့ လွမ်းနေတယ်နဲ့တူတယ်”
ဒေါ်ကျည်းဒန်သည် ငြိမ်စွာ ငေးမောနေသော ခင်ပွန်းသည်အား ကြင်နာစကားဆို၏။

“ဒါပေါ့တော်၊ သားသမီးဆိုတာ ခဏလာတဲ့စဉ်သည် ဆိုသမ္မတ်လားတော်။ အခု သူတို့ကိုယ်သူတို့ အားကိုးနိုင်လို့၊ အတောင်အလက်စုံလို့ ပျံ့ကြတာပဲ၊ ဓမ္မတာပေါ့တော်”

“လွမ်းတယ်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့မရှိတော့လည်း တစ်မျိုးပေါ့ဟာ”
ဦးဆေးရိုးက လေးလေးကြီးဖြေလျက် ဒေါ်ကျည်းဒန်အား မော့ကြည့်၏။
ဒေါ်ကျည်းဒန်၏ မျက်လုံးထဲ၌ ကရုဏာရိပ် ထင်နေလေသည်။

“အဲဒါ လွမ်းတာပေါ့တော်ရဲ့”
“သိပါဘူးအေ၊ ဖင်တက်ခေါင်းတက် ငိုတဲ့ကောင်က ငို၊ ရယ်တဲ့

ကောင်က ရယ်နဲ့ အင်း နားအေးပါးအေးနေတာကိုပဲ အေးချမ်းတယ် မထင်
တာဟာ ဝဋ်ပဲ ထင်ပါရဲ့။”

ပြောအပြီး၌ သွားကင်းခဲ့ပြီဖြစ်သော သွားဖုံးညိုညိုကြီးများ ပေါ်အောင်
ရယ်မော၍ ပြော၏။

“အညောင်းပြေ အညာပြေ၊ ဟိုဘက်ပိုင်းကို လျှောက်လိုက်ပါလား
တော်၊ တော်မြေးတွေကို တွေ့မှာပေါ့။”

“ဟော ဟော”

ပြောရင်းဆိုရင်း မောင်ဘညိုနန်း၏ သမီးကြီးသည် ရေမှုတ် တန်းလန်း
မိုက်လျက် ရေအိုးတစ်လုံးကိုရွက်ကာ ပိုင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ခြေလှမ်း
လိုက်တိုင်း ရေတွေ ပိတ်သဖြင့် နုပွဲဆံ့စပ်နှင့် ရင်ဘတ်တွင် ရေတွေ
ရွံ့နေ၏။

“ဘတို့ဖို့ သောက်ရေလာပို့တာ ဘရဲ့၊ အမေကြီး ခပ်နေမှာစိုးလို့။”

“အေးဟယ်၊ အေး အေး။ လိမ္မာလိုက်တဲ့ မြေးကြီး”

ဦးဆေးရိုးက ပြုံးပြုံးကြီးထကာ ရေအိုးကို လှမ်းယူသည်။ သောက်ရေ
အိုးထဲ လောင်းထည့်၏။ ရေစက်ရေပေါက်များ ခြေဖမိုးပေါ် ဖိတ်ကျရာ
အေးမြသောအတွေ့ကို ခံစားရ၏။

“ကျွန်းမာပါစေတော်၊ ချမ်းသာပါစေတော်၊ ကျွပ်မြေးကြီး တုန်း
ကြီးလို့ သက်ရှည်ပါစေ”

ရေ၏ အေးမြသောအတွေ့ကို ဦးဆေးရိုးတစ်ယောက်သာ ခံစား
လိုက်ရငြား နှလုံးအေးမြသော ခံစားမှုကိုကား နှစ်ယောက်လုံးရရှိသွားကြ
လေသည်။ သူတို့သည် ဒေါင်းထိမောင်းထိ ထွက်ခွာသွားသော မြေးမကို
ပြုံးကြည့်လျက် ကျန်ခဲ့ကြ၏။ မြေးကွယ်သွားသည်အထိ ပြုံးနေကြသည်မှာ
အကြာကြီး။

J

ထွန်တုံးပိတ်ပြီဆိုလျှင် ဦးဆေးရိုးသည် ထွန် ထယ် ငန်းပြား ပေါက်ပြား ထွန်စိတ်တုန်းနှင့် ကြမ်းဘောင်များကို ရေဆေးပြီး နေလှန်းသည်။ နေလှန်း၍ အားရလျှင် ရေနံဝစသုတ်၏။

သည်နောက်တော့ လယ်သမားတစ်ယောက်၏ အလုပ်သည် ကံသင်း လုံ မလုံ ကြည့်ခြင်း၊ နွားစားကျွေးခြင်းသာ ရှိတော့ရာ ဖဲကလေး၊ ထရေကလေး ဖက်လာတော့သည်။ ငွေကြေးပြတ်ချိန်မို့ လောင်းစရာ မရှိပေမင့် ထုံးခွေတမ်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ကစားရမှ စိတ်ပါ၏။ ဤသို့ဖြင့် စိတ်လိုက် မာန်ပါ လှည်းနွားကိုထိခိုက်၍ ရာဇဝတ်မှသေး၊ မူကြီး ပေါ်ပေါက်ရလေသည်။

သို့သော် ဦးဆေးရိုးတို့ ပျိုနစဉ်က ထကြွခဲ့သော စက္ကူဖဲခိုင်းများကား ပျောက်ခဲ့ပြီ။ ကက်နှင့် သုံးပုံပုံကံကျူးပင်လျှင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းမကစားရ ကြပြီ။

ကျနေပြီဖြစ်သော ဦးဆေးရိုးအတွက် ကစားခိုင်းမရှိ၍ ပျင်းစရာ မထင်။ အိမ်က ဥပန်းကြီးကို ခွပ်လှည့်ပြရန်လည်း 'ဖက်' မရှာလိုတော့။

အိုးလုပ်ရန် မြေကို နွားလှည်းဖြင့် တနဲ့နဲ့သယ်ယူပြီး ဒေါ်ကုညားဒန်၏ အိုးလုပ်ရေးကိစ္စကိုသာ ကူညီခဲ့ရာ စပါးတွေ နို့ရည်ခံသည့် လ အတွင်းက မိုးဦးလက်ကျန် အိုးကလေးနှင့်ပေါင်းပြီး မြို့ပေါ်က ဖောက်သည်ထံသို့ အိုးတစ်လှည်း သွားရောက်ပို့အပ်ခဲ့သည်။ ဤတွင် ဇရာတရားသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့၏။

အိုးပွဲစားသည် ချွေးတွေသန်တွေနှင့် ဝင်လာသော ဦးဆေးရိုးအား စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေသည်။ ဦးဆေးရိုးကတော့ ဝင်ထွက်ပြုမုမိအတိုင်း ခုံတန်းလျားရှည်တစ်လုံးပေါ် ဒူးတစ်လှန် ပေါင်တစ်လှန် ဝင်ထိုင်ကာ သောက်ရေအိုးက ရေကို ခပ်သောက်၏။ ခေါင်းပေါင်းပုဆိုးစုတ်ကို ပြေကာ

မျက်နှာသုတ်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ကြေးကွမ်းအစ်ကြီးကို ဆွဲ၍ ပေါင်ပေါ် အတင်

“ခင်ဗျား ဦးဆေးရိုး မဟုတ်လား”

ဦးဆေးရိုး ‘အမ်း’ သွားသည်။ ကွမ်းအစ်ကို ဘေးသို့ချလိုက်ကာ ရယ်မောဖြေကြား၏။

“ပွဲစားကြီးကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဗျာ၊ ထွန်တုံးတက်ချိန် ကတောင် အိုးတစ်လှည်း လာပို့သွားသေးတဲ့ဟာကို မမှတ်မိအောင်ဘဲ မျက်စိမုန်နေပြီလား ဟား ဟား”

သူက သွားစုံတွေဖော်ပြီး ရယ်သောအခါ ပွဲစားက သွားအဖွေး သားဖြင့် ပြုံး၏။

“ကျုပ် မမုန်ပါဘူးဗျ၊ အရင်ကမှ စာကြည့်မျက်မှန်တပ်ရသေးတယ်၊ အခုဆိုရင် အဝေးရော အနီးရော မျက်မှန်မလိုတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေလိုက်တာဗျာ”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျား အသက် ၆၀ ပြည့်ပြီလား”

“ငါးနှစ်တောင် လိုပါသေးတယ်ဗျာ၊ နို့ ပွဲစားကြီးကော ၅၀ ပြည့်ပြီလား”

“တောက်တီးတောက်တဲ့ဗျာ၊ အခုလိုဆိုရင် ကျုပ်ကတောင် ခင်ဗျား ထက် ငါးနှစ်ကြီးသေးတယ်ဗျ”

“သိပေါင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကဖြင့် ပွဲစားကြီးကို ၅၀ မပြည့်သေးဘူး၊ လွန်ရောကွဲရော ၅၀ ပဲ မှန်းထားတာ”

ဦးဆေးရိုးသည် ထပ်မံရယ်မောပြန်၏။ အိုးပွဲစားက ခေါင်း တဆတ် ဆတ် ညှိတ်ကာ လေးလေးအေးအေး ပြော၏။

“သုံးလကလေးကွဲသွားတာ အတော်ကြီးအိုသွားတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဇဝေဇဝါကြည့်နေတာ”

ရင့်မှည့်ခြင်းသည် ကြွေရက် နီးခြင်းပင်တည်း။

ဦးဆေးရိုးသည် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်ချင်၏။ တုန်လှုပ်လိုက်ချင်၏။ သို့သော် မွေးဖွားခြင်းသည် သေဆုံးရန် မဟုတ်ပါ။ နုပျိုခြင်းသည် အိုမင်းခြင်း၏ သားကောင်မဟုတ်ပါလား။ ယင်းသို့ ဖျတ်ခနဲ တရားဝင်လာသဖြင့် စိတ်သက်သာရာရသွား၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သားတွေ သမီးတွေ အိမ်ခွဲဆင်းသွားတော့ ဘာမဆို အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးကိုယ်တိုင် လုပ်ကြရတော့သကဲ့သို့ပင်။ လယ်ထဲလည်း လူငှားမချခံဘူးပဲ။ ခေါင်းလောင်းထိုးမွန်းတည့်ကို သုံးကျပ်ပျံ။ ပြီးတော့ ကောင်းရင် တော်ပါရဲ့၊ ဒါကြောင့် ပင်ပန်းတာလည်း တစ်ကြောင်းပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ လယ်အလုပ်က တယ်ပြီး ပင်ပန်းသကဲ့သို့ပင် အင်း”

“နောက်တစ်ကြောင်းက ပွဲစားကြီးတို့မှာတော့ အေးအေးလူလူ နေနိုင်တယ်၊ အစားကောင်း အသောက်ကောင်း စားနေရတာကိုး၊ ကျုပ်တို့ မှာတော့ သည်လိုမဟုတ်ပေါင်ဗျာ”

ပွဲစားကြီးသည် ဦးဆေးရိုးမြင်သည့်အတိုင်း မြင်ဟန်တူ၏။ ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လယ်သမားတွေ လယ်ထဲဆင်းချိန်မှာ တစ်စလယ်ချက် တစ်ခွက်ချက် ထမင်းစားတာကို လူက စားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ထွန်တုံးက စားတာလို့ ပြောစမှတ်ပြုကြတယ်ဗျာ။ အဲသလောက် ပင်ပန်းတာနဲ့ ပေသည့် ဆန်တစ်ခုသာ လက်ဖြစ်မို့ အကြောင်းမဟုတ်ပေတယ်လို့၊ ကျန်တာတွေက အကုန်လုံး တိုရေရှားရေချည်းပဲ ပွဲစားကြီးရဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေးကလည်း အေးလေ ဒီထဲမှာ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ဖြန့်ဖြူးရေးမှာလည်း ယိုဖိတ်တာတို့ မကျွမ်းကျင်တာ တွေနဲ့ဆိုတော့ မလုံလောက်ဘူး။ မလုံလောက်တော့ အပြင်ဈေးကြီးတာပေါ့။

ကျွန်ုပ်တို့မှာက တခြားပစ္စည်း ဈေးတက်တက်ချင်း၊ ခင်ဗျားတို့လယ်သမားတွေ မှာသာ”

ဦးဆေးရိုးသည် ထိုစကားမှစ၍ ပွဲစားကြီးပြောသမျှကို ခေါင်းညိတ် နားထောင်ခဲ့ရ၏။ နိုင်ငံရေးလည်း ပါ၏။ စီးပွားရေးလည်း ပါ၏။ ကောလာဟလလည်း ပါ၏။ ဦးဆေးရိုးမှာ ယုံသည် မယုံသည် အပထား လေးစားစွာဖြင့်ကား မှတ်ချက်ချမိသည်။

“အေးလေ သူတို့က မြို့ပေါ်နေပြီး သတင်းစာတွေ ဘာတွေ ဖတ် ရတော့ နားကြီးမျက်စိကြီး ဖြစ်မှာပေါ့လေ”

၃

‘သူဘာသာသူနေလျှင် အကောင်းသား။ မြို့ပေါ်သွားပြီး အိုးပို့ကာမှ မိမိ၏ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းကို ဦးဆေးရိုး ကောင်းစွာ ရိပ်မိရလေ၏။

အိုမင်းပြီဟု ရိပ်မိပြီဆိုလျှင် ပြုံးမိသည်ကိုပဲ ကလက်လေမလား၊ မျက်နှာရွှင်ခြင်းကိုပဲ ‘ကလေး’ လေမလားဟု ထင်ရပြီ။ စင်စစ် စိတ်က ချုပ်ချယ်လာပြီ။

စိတ်အိုမင်းလာသည်နှင့်အမျှ တကုန်းကုန်း တကုပ်ကုပ်နှင့် မအားမနား လှုပ်ရှားလှုပ်ကိုင်နေသော ဒေါ်ကျည်းဒန်ကိုကြည့်ကာ ကြင်နာ သနားရ၏။

“ဪ သူလည်း အိုရှာပါပြီကော”

အဆိုထဲမှ အကောင်း ရ၏။ ယခုမှပင် အချစ်စစ် အချစ်မှန်၊ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်သည် ဆန်ကာတင် ကျန်ရစ်သည်။ ဘဝ၌ တကယ် လက်တွဲစရာအဖော်သည် သည်အဖော်သာပါကလားဟု နှလုံးပိုက်လေလေ၊ ထစ်ခနဲရှိ ငြိုငြင်ချင်သောစိတ် ယဉ်ကျေးလေလေ ဒေါသ ခေါင်းပါး လေလေတည်း။

သို့တစေ အိုပြီဆိုလျက်နှင့် ထိုင်နေ၍ မရ၊ မသေမီ စားရန်၊ သုံးရန်၊ လှူဒါန်းရန်အတွက် လုပ်ကိုင်ရဦးမည်။ လယ်ပြင်သို့ ရေကြည့် မိုးကြည့် သွားတာပင် ဘာဝနာသတ် ဝင်လေ၏။

မိအိုနှင့် ဒေခိုတို့ကို သားနှင့် သမီးတို့ ပြန်မကြည့်နိုင်ကြပါ။ မြေးတွေ တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်လာသည်မှအပ သူတို့ဝန်နှင့် သူတို့ ဖေးဖေးတုပ်နေ ကြသည်။

မချောစိန်မှာမှ တစ်လ တစ်ခေါက် ရောက်တတ်ပါ၏။ သို့သော် အားလပ်၍ အမေကို ကုရန်မဟုတ်။ အဖေကို နှိပ်ပေးရန် မဟုတ်။ နှိုက်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

“အမေ နေကောင်းလား” မေးကာ မီးဖိုထဲတန်းဝင်ပြီး နုနင်းမှုန့် တစ်ခါစတ်၊ ဆားတစ်လက်ဆွန်း၊ ငါးပိတစ်ခါပုတ် စသည် ကော်ခတ်သွား လေ၏။ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး ဘယ်လိုပဲနေနေ။

“အင်း လိုချင်ရင် ရောက်လာပြီတော့”

ဒေါ်ကျည်းဒန်ကတော့ မိန်းမညည်းဖြင့် ငေါ့ချင် မေးယိုးချင်၏။ ဦးဆေးရိုးက အေးအေးပင်။

“ညည်းဆီ လာမနှိုက်စေချင်တာက ညည်းကို သူတို့က လာပေး စေချင်လို့လား”

“စားရကောင်းစေ အောက်မှပေါင်တော်”

“ရေစုန်သာရှိတယ်၊ ရေဆန်မရှိဘူးဆိုတာ ညည်းသိဘူးလား၊ သူတို့မှာ မရှိတုန်း ညည်းမှာ ပေးစရာရှိတာကိုပဲ ဝမ်းသာစမ်းပါအေ”

“ဝမ်းသာပါတယ်တော်၊ မိဘမေတ္တာက ခပ်လို့ မကုန်တဲ့ နတ်ရေကန် ထဲက ရေစင်အေးပါ”

“သည်လိုလုပ်စမ်းပါဟာ”

“ဒါပေသည့် ငါ့အဖေ၊ ငါ့အမေဆိုပြီး ဟင်းတစ်ခွက် ပို့ရမှန်းသိရင် သိတတ်ပါကလားဆိုပြီး ဝမ်းသာရတာပေါ့”

“ညည်းမလဲအေ ပေးလောက်အောင် ချက်နိုင်ဦးမှကိုးဟ။ ဘညိန်း ဆိုရင် ဖြူသလား၊ မည်းသလားတောင် မသိဘူး။ ချောစိန်ကမှ လာပြီး နို့ကံဖော်ရသေး”

“တော့သား ရှိပါ့တော်၊ တလောက ရွာခရီးက မှီတွေ တစ်ထမ်းကြီး ရလို့ ဈေးသွားရောင်းတာ ငွေတစ်ဆယ် ရသတဲ့၊ အမေ ရော တစ်ပွင့် ပေးဖော် မရဘူး”

သားသမီး မသိတတ်မှုကို ပြောရလျှင် ပြော၍ကုန်မည်မဟုတ်ပေ။ မချောစိန်နှင့် မောင်ဘညိန်းတို့ မသိတတ်ခြင်းထက် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ခေါင်းမဖော်နိုင်သည့်အတွက် မိအိုဖအိုတို့ထံ စိတ်မရောက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အများတကာတွေ ကောက်ရိတ်စည်းငှားရမ်းချိန်၊ တလင်း ပြင်ချိန်၌ “အမေတို့ကော ဘယ်လိုလဲ” ဟု ဘာညာလာမမေးကြခြင်း ဖြစ်၏။

“ညည်းသမီးက သူတို့တလင်းမှာ လာပြီး ကောက်လှိုင်းလာပုံပါလား ပြောရင် သဘောမတူလိုက်နဲ့နော်”

မောင်နှမချင်း သဝန်ကြောင်တတ်သည့်သဘောကို ဦးဆေးရိုးက ကောင်းကောင်းကြီးသိ၏။

“ချောစိန်က တစ်လုံးတစ်စေ့ မနှိုက်ဘူးထား၊ ဘညိန်းက ဘယ်လို ထင်မလဲ။ အစ်မကတော့ ဆယ်တင်းလားဟဲ့၊ ဆယ်ငါးတင်းလားဟဲ့နဲ့ ထင်မှာ။ အေး ဘညိန်း မထင်နဲ့ဦး၊ လှမေကတော့ ထင်မှာပဲ။ အဲဗျား သမီး ယောက်မချင်း စောင်းကြ ချိတ်ကြ ရန်ဖြစ်ကြနဲ့”

ယင်းသို့ဖြင့် ဦးဆေးရိုးသည် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သီးခြား တလင်း လုပ်ရန် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ ပထမ မြက်ရှင်း၏။ နောက် ဂျွတ်ဆွဲရမည်။

ပြီးတော့ ရေလောင်းကာ လှည်းဘီးဖြင့် ကြိတ်၍ တလင်းခေါက်ရမည်။
ယင်းသို့ တလင်းလုပ်ရေးအတွက် ဦးဆေးရိုး၊ ဒေါ်ကျည်းဒန်တို့
တကုန်းကုန်း လုပ်ကိုင်နေသည်ကို အုန်းမောင်တို့လူစု ကြည့်မရပေ။
ထို့ကြောင့်ပင် တစ်ညချမ်း၌ လူစုပြီး ဦးဆေးရိုး၏ နွားကို လာဆွဲကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့နွားကို အမဲပေါ်မလို့လား၊ ရှေ့နှစ် ဘာနဲ့
လယ်လုပ်ရမလဲ”

“မသိရင် အသာနေပါ ရည်းဆေးရိုးရယ်”

အုန်းမောင် ခေါင်းဆောင်၍ တလင်းခေါက်သည်။ နွားပြန်ပို့တော့
သန်းခေါင်ကျော်လေပြီ။ သည်အခါကျမှ အုန်းမောင်တို့လုပ်ခဲ့သည့်အလုပ်ကို
သိကြရလေ၏။

“ဟဲ့ စောစောက ပြောပါတော့လား၊ အခုတော့ ဘာမှ မကျွေးရ၊
မတိုက်ရနဲ့”

ဒေါ်ကျည်းဒန်က သူ့ဝါသနာအတိုင်း ဆဲ၏။ ကျေနပ်ခြင်း၊ ကျေးဇူး
တင်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း၏ အဆဲ။

“ခင်ဗျားကတော့ လူတွေ့ရင် ဆဲဖို့ စိတ်ကူးနေတာပဲ၊ အသက်ကဖြင့်
ကြီးလှပြီ”

“ငါ့ဘာသာ ငါကြီးတာ ဘာဆိုလဲ၊ ဟဲ့ မသာ မသွားနဲ့ဦး၊ လာ
ထန်းလျက် စားလှည့်”

အုန်းမောင်သည် အိမ်ခါးပန်းကို နောက်ပြန်ခုန်တက်ကာ ထန်းလျက်
တစ်ခဲကို ငုံ့ထား၏။

“အေးကွာ ငါ့သားရင်း သမီးရင်းကတောင် လှည့်မကြည့်နိုင်တဲ့ ဥစ္စာ၊
မင်းတို့ လာလုပ်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူးကွာ၊ ငါတတ်နိုင်တာ
ကတော့ ကောက်လှိုင်းတိုက်တဲ့အခါ အစားလိုက်တိုက်ပေးဖို့ပဲ”

“သည်လောက်တော့ ရပါတယ်။ လှည်းမောင်းမယ့်လူ မရှိမှ ရည်းဆေးရိုး လိုက်ပေါ့။ လှည်းမောင်းမယ့်လူရှိရင် နွားလှည်းပဲ ပေးလိုက်ပါ”

“အေး အေး၊ ဟုတ်ပြီ၊ မင်းတို့ ကောင်လေးတွေကို ငါ အတော် မြင်ပြင်းကတ်တာ မောင်ရ၊ မြို့သွား ဘိုင်စကုတ်တွေ ကြည့်၊ စာအုပ်တွေ ငှားလာပြီးဖတ်နဲ့ အလကား ထောင့်မကျိုးတဲ့ကောင်တွေလို့ ထင်နေတာဗျာ။ အခုမှ မင်းတို့တစ်တွေမှာ ပရဟိတစိတ်တွေ ရှိပါလားဆိုတာ သိသဗျား”

ရည်းဆေးရိုးက အပွင့်လင်းဆုံးပြောချလိုက်သောအခါ အုန်းမောင်က ထန်းလျက်ခဲကြီးငုံလျက် ရယ်မော၏။

“အကောင်းပြောနေမှ မင်းက ဘာရယ်တာလဲ”

“ဪ ရည်းဆေးရိုး အထင်မှားနေတာကို ရယ်တာပါဗျ။ ဘိုင်စကုတ် ကြည့်တော့ မျက်စိ ဗဟုသုတရသဗျ။ စာအုပ်တွေ စုငှား၊ စုဖတ်တော့ ဦးနှောက်ပွင့်လင်းသဗျ။ ထောင့်မကျိုးတာက စကောစက ဖြစ်နေမှာပါဗျာ”

“အေးအေး ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ၊ မင်းတို့ကို စုပြီး တစ်နေ့မှာ ကြက်သား ချက်ကျွေးဦးမယ်”

“အခု မလုပ်ပါနဲ့ဦး၊ ကောက်လှိုင်းစည်းသယ်တဲ့နေ့၊ ကောက်လှိုင်း တိုက်တဲ့နေ့ကျမှ ကျွေးပါ။ ကောက်လှိုင်းစည်းဖို့ လူငှားဖို့ မရဘူးနော်၊ လိုက်ငှားမနေနဲ့ ကျုပ်တို့ စည်းပေးမယ်”

အုန်းမောင်သည် အော်ပြောဆိုရင်း မှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ် သွားလေ၏။

အရပ်ကောင်း၍ အကြောင်းလှရပါပြီ။

သို့သော် ဤအကြောင်းအရာသည် ရည်းဆေးရိုး၏ သမီး မချောစိန် အတွက်လည်းကောင်း၊ သားငယ် မောင်ဘညိန်းအတွက်လည်းကောင်း ရမ်းဘိုကုန်းရွာတွင် မျက်နှာမလှသောကိစ္စဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ငြား သူတို့မောင်နှမ

မျက်နှာမလှရအောင် ဦးဆေးရိုး၊ ဒေါ်ကျည်းဒန်တို့က စီမံမန်တီးခြင်း
မဟုတ်ချေ။ သူ့သေ ငါပို့ ရပ်စလေ့ ရွာထုံးစံမှ ပေါက်ဖွားလာသော လူငယ်
တို့၏ ပရဟိတ စံပြုလုပ်ငန်းတစ်ရပ်သာ ဖြစ်ပေ၏။

နုလုံးစိတ်ဝမ်း ကြည်လန်းရလေပြီ

၀

ရိုးပြတ်ငုတ်များသည် မြေကြီးထဲသို့ လျှိုးဝင်သွားကြလေ၏။ ပြောင်လက်သော လင်ပန်းများသည် ညီညာတိရိသော ရိုးပြတ်တောထဲမှာ ပြေးလွှားလျက် ရှိသည်။ လင်ပန်းများက ထိုးလှန်ပစ်ခဲ့သည့် မြေစိုင်ခဲများတစ်လျှောက်တွင်ကား ဆက်ရက်ခေါင်းညှိနှင့် ဆက်ရက်ဖြူများက ဆူညံစွာရန်ဖြစ်နေကြ၏။

ဦးဆေးရိုးသည် ဆက်ရက်အုပ်ကိုကြည့်ကာ ပျော်သလိုလိုဖြစ်သွား၏။ အစာကို လှသုက လှ၊ ဆူညံစွာ အော်သုက အော်၊ ထိုးဆိတ်သုက ထိုးဆိတ်နှင့်

“ဟုတ်ပေကွာ အေးအေး ကြိတ်လိုက်စမ်း၊ ဟား ဟား ဟား အဲ ဟုတ်ပြီ အဲ”

ဆက်ရက်ညှိ ၂ ကောင်သည် မန်ကျည်းပင်ထက်၌ လယ်ပျက်ခမန်းရန်ဖြစ်ကြသည်။ အနိုင်အထက် ထိုးဆိတ်ကြသည်။ ထိုးရင်း ဆိတ်ရင်း မြေကြီးပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ လိမ့်ကျကြ၏။ သို့တိုင်အောင် အထိုးအဆိတ်

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

မရပ်သေး။ ခပ်ကြီးကြီးအကောင်က သူ့အောက်သေးသော အကောင်၏ အတောင်ကို တက်နှင်းထား၏။

ထွန်စက်က သူတို့ဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လာသည်။ ပက်လက် လန်သည့် အကောင်က လန်တုန်း၊ ဆိတ်သည့် အကောင်က ဆိတ်တုန်း။ သို့သော် နှစ်ကောင်လုံး ဆူဆူညံညံရန်စကားတွေ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြတုန်း။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သည်နှစ်ကောင်တော့ ထွန်သွားကြားတွင် ခုတ်ပြီးထစ်ပြီးဖြစ်မည် မရယူ ဦးဆေးရိုးက ထင်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်း ထွန်စက်အောက် ရောက်သွားကာ ထွန်သွားတွေ သူတို့အနားရောက်လာမှ ထွန်သွားကြားက တစ်ကောင်၊ စက်အောက်က တစ်ကောင် ပျံပြေးကြသဖြင့် ဦးဆေးရိုးက သွားကျိုး မည်းမည်းကြဲကြဲကြီးများ ပေါ်လာအောင် တအံ့ တဩ ရေရွတ်ရယ်မောခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ကွင်းလုံးဆုံးဆီသို့ ဦးဆေးရိုးက မျှော်ကြည့်သည်။ မှံယဲယဲမြင်ကွင်း သည် ပြာယောင်ယောင် မှောင်ရိရိတည်း။ သို့သော် သေသေချာချာ ကြည့်သောအခါ နီရဲသော လက်ပံဖူးများကိုမြင်ရသည်။ ဩော် နွေပေါက် တော့မှာပါကလား။

နွေခုတ်တံ ဆေးမတင်မီ ဆောင်းပန်းချီကားမှာ အိုမင်းခုတ်ပြတ် လာချေပြီ။ မပီယိုင်နဲ့သော ဆောင်းသည် သူ့ကိုယ်ကို မခိုင်တော့။ မြောက်ပြန် လေအေးချည်း မသွေးနိုင်၊ တောင်လေက ဝင်၍ နှောက်သည်။ ဆောင်းလေ ဖြစ်နေပါသေးလျက် ရုတ်ဝါက ကြော့သည်။ လေပွေက ဆော့သည်။

ဤနယ် ဆောင်းမပီ နွေမကျကာလ၌ ဦးဆေးရိုးတို့၏ တလင်းများတွင် ကောက်လှိုင်းဆိုင်များ မပြတ်သေး။ ကောက်ပြန်များ ပြန်ဆဲ၊ နယ်ဖတ်ဆဲ။ သည်ကြားမှ ဝါစိုက်ရန်အတွက် တစ်ဖက်ဘက်လည်း ကြီးဝမ်းပြင်ဆင်ကြရသည်။

ယနေ့ ဦးဆေးရိုး၏လယ်ကို ထွန်စက်ဖြင့် ခုတ်မောင်းပေးမည့်

အလှည့်ဖြစ်သည့်အတွက် ရေခွေးကြမ်း၊ မုန့်ပေါင်းနှင့် ငါးပေါင်းကြော် စသည်များ ယူဆောင်၍ လယ်ပြင်သို့ စောစောလာခဲ့ရသည်။

ဆည်မြောင်းဌာနမှ လွတ်ပေးသော မြောင်းရေသည် ၄၊ ၅ ရက် အတွင်း ဝါစိုက်လယ်များအတွက် ရောက်လာတော့မည်။ လယ်သမားတွေ အလှည့်ကျ ရေသွင်းကြ၊ စိုက်ကြ၊ ကြိုကြ။ မကြာမီ ဝါပင်သန်သန်ထွားထွား တွေက ငွေပွင့်၊ ငွေဆုပ်တွေ ပေါက်ပွင့်ကာ ဝါဒိုင်မှ ငွေတွေ့ရတော့မည်။

သို့ရာတွင် ဦးဆေးရိုးကတော့ တက်တက်ကြွကြွမရှိ။ အသက် ၅၀ ကျော် အဘိုးကြီးမို့ နှေးကွေးလေးလံသော ပုံမျိုး မဟုတ်။ တက်ကြွမှု မရှိသော လေးကန်ဖင့်နဲ့ မူသာ။ ဝါဒိုင်မှရမည့် ငွေတွေ့ထက် ဆက်ရက်တွေ ရန်ဖြစ်တာကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေသော ဦးဆေးရိုး။

“ဗျို၊ ဦးဆေးရိုး”

ခေါ်သံကြားမှ ဦးဆေးရိုး အငေးအမောရပ်သည်။ အသံရင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထွန်စက်မောင်းသော ရဲဘော်ပေတည်း။

“စက်ပျက်သွားပြီဗျို”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ငါလည်း ပြောမှပဲ သတိထားမိတော့တယ်”

ဦးဆေးရိုးက ထွန်စက်ဆီသို့ တနဲ့နဲ့လျှောက်လာကာ

“ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ စခန်းသွားပြီး အကြောင်းကြားပေးရမလား” ဟု အေးစက်စက်လေသံဖြင့် မေး၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အချိန်လည်း သိပ်ရှိတော့တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော်ပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်”

“အေး အေး”

လယ်ပြင်တစ်ဝန်းဝယ် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ရန်ဖြစ်သော ဆက်ရက် များလည်း မရှိတော့ပြီ။

J

မထင်မှတ်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသော သေနတ်သံကြောင့် ဦးဆေးရိုးမှာ ထိုစဉ်ထု ထိုင်ခင် အခြေအနေမှ ခါးကို ဆန့်ခနဲ မတ်လိုက်မိလေတော့၏။

“ဟာ ဘာလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

ဦးဆေးရိုးကသာ မျက်ကလဲဆန်ပျာ ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်ကျည်းဒန် ကတော့ အိုးအပုတ်မပျက်။ အခြောက်မလွန်မီ လိုရာပုံဖြစ်အောင် ပုတ်ရမည့် အိုးကို လက်ခတ်ဖြင့် တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက် ပုတ်နေ၏။

“ညည်းလည်း မသိဘူးလား၊ ဘယ်က သေနတ်သံက နေ့လယ် ကြောင်တောင်ကြီးမှာ”

ဒေါ်ကျည်းဒန်က လက်ခတ်ကို ရှေ့အင်တံထဲသို့ ထိုးနှစ်လိုက်ကာ မော့ ကြည့်သည်။ ဦးဆေးရိုးသည် ပြူးတူးကြောင်တောင် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်။

“တော့နယ်တော်၊ ကနေ့ ဘုန်းကြီးပျံကျောင်းချဆိုတာ မသိတော့ ဘူးလား။ တစ်ရွာလုံး တိတ်နေတာပဲ။ တော့ပြေးတွေ ဘုန်းကြီးပျံသွားမယ် ပိုက်ဆံပေး ဆိုတာနဲ့ တစ်ယောက် ငါးပြားစီ ပေးလိုက်ပါသကော”

ဘုန်းကြီးပျံကျောင်းချဆိုသည်မှာ အလောင်းကို ကျောင်းပေါ်မှ ချ၍ စံကျောင်းပေါ်သို့ ပို့ဆောင်ခြင်းကို ခေါ်၏။

စံကျောင်းသို့အပို့တွင် ဆင့်ဖြင့် တင်သည်။ အရပ်ရပ် အနယ်နယ်မှ လာသော ပြာသာဒ်များကလည်း တင်သည်။ ထိုသို့ တင်ရာ ချရာ၌ အချိန်နေ့ ကြောင်း အချက်ပေးရာတွင် သေနတ်ဖောက်၍ အချက်ပေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါ်ကျည်းဒန်၏ အဖြေကိုကြားမှ ဦးဆေးရိုးမှာ ကြမ်းပေါ်သို့ မော့ ဟိုက်စွာ ထိုင်ချနိုင်၏။

“အင်း ဘုန်းကြီးသေတော့ ရွာကြေသတဲ့ ကျည်းဒန်ရေ၊ တယ် မုန်ပါကလား”

“ကိုယ်ကြည်ညိုကိုးကွယ်တဲ့ ကိုယ့်ဘုန်းကြီး ပျံတော်မူတာပဲ တော်ရဲ့၊ နောက်ဆုံးပူဇော်ခြင်းအနေနဲ့ ပူဇော်ရတာကို ရွာကြေသလေး ဘာလေးနဲ့”

မိမိသောက်ပြီးနောက် ဘားမှာချထားသော ပြောင်းပူးဖက်ဆေးလိပ်တို့ကို ဆေးခံခွက်နှင့်တွဲလျက် ဦးဆေးရိုးဘက်သို့ရွှေ့ပေးရင်း ဒေါ်ကျည်းဒန်က ဆို၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း အန္တိမဈာပနလို့ ခေါ်ကြတာပေါ့။ ဒါပေသည့်အ တစ်ကျပ်တတ်နိုင်သူက တစ်ဆယ်ထည့်ပြီး လျှာရတဲ့ ကုသိုလ်ကို ညည်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ငွေကြေးကျပ်တည်းတိုင်း ‘ငါ တစ်ဆယ် ထည့် လိုက်မိရင် ကောင်းသား၊ ကောင်းသား’ နဲ့ နောင်တရရင် ကုသိုလ်ရပါဦး မလားဟာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ တော်ရဲ့”

“အဲဒါဖြင့် မိမိပြုပြီးတဲ့ ကုသိုလ်အဖို့ကို တွေးလေလေ ကြည်ညို လေလေ၊ ကြည်ညိုလေလေ ဝမ်းမြောက် ကုသိုလ်ရလေလေဆိုတာ ဘယ်မှာ ရှိတော့မလဲဟ အင်း”

စကားပြောရ၍ ရင်မောသောကြောင့်လား၊ မောသောကြောင့်လား ဦးဆေးရိုးက ‘အင်း’ ခနဲမြည်ကာ နောက်ဖေးဘက်ချောင်းပြင်ဆီသို့ ငေးကြောင် ကြည့်၏။ လွင်သော ကောင်းကင်နှင့် ရိုးပြိုင်း ညှာမဲ့သော တောင်တန်း၊ ဝှေ့ယမ်းသော လေသရမ်း။

စင်စစ်မူ ပါးစပ်ဖြင့် ဆက်မပြောလိုတော့၍ ဦးဆေးရိုးက စိတ် အဖျင်ဖြင့် ဘုန်းကြီးပျံသို့ သွယ်ဆက်နေမိခြင်း ဖြစ်၏။

ဘုန်းကြီးပျံကျောင်းချ ဆိုသည်မှာ ကျောင်းထုတ်ဖြစ်သော နောက်ဆုံး နေ့လောက် မစည်ကားသေး။ ကျောင်းထုတ်နေ့တွင်မှ ပြာသာဒ်တိုင်းသည် အားရအောင် ကစားပူဇော်ကြ၏။ ဘုန်းကြီးပျံသို့ လာသော လူတွေ၊ ဈေးဆိုင်ကနားတွေနှင့် ရုပ်ထွေးသည်၊ စည်ကားသည်။

ဤသည်နောက်ပိုင်းတွင်ကား စုစုပေါင်း တန်ဖိုး သောင်းချီရှိသော ပြာသာဒ်များ၊ တလားလောင်တိုက်ဆင်နှင့် နတ်လမ်းစံကျောင်း နာရီခင်များသည် ပြာဘဝသို့ ပြောင်းကြရပေတော့မည်။

“ဪ နှမြောစရာ ကောင်းလိုက်တာ”

“ဘာတော့ ဘာ”

ဒေါ်ကျည်းဒန်က အထိတ်တလန့် မေးလိုက်သဖြင့် ဦးဆေးရိုး မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ဒေါ်ကျည်းဒန်ကို ကြည့်၏။

“ဘာ နှမြောတာလဲ”

“ဘယ်က ဘာကို ဘယ်သူက နှမြောလို့လဲဟ”

“တော်ပဲ ပြောတာပဲ”

ဦးဆေးရိုးက နှုတ်မှ ယောင်ရွတ်မိသည်ကို ဒေါ်ကျည်းဒန်ပြောမှ သိကာ ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။

“ဘာနှမြောတာလဲ၊ ဘာပြုံးတာလဲ”

“သည်လိုပါအေ၊ ငါ ဘုရားရဲ့မျက်နှာကို ဖူးနေတာထက် ငါ ဘုရားရဲ့ အလိုတော်ကျ ဆုံးမမှုတွေကို လိုက်နာကျင့်သုံးတာကမှ မှန်ကန်တယ်လို့ ပုဏ္ဏားတစ်ပါးကို ဘုရားဟောခဲ့ဖူးသတဲ့၊ အခုလည်း”

ဒေါ်ကျည်းဒန်က စကားတံရှည်ပြီဟု ရိပ်မိသဖြင့် ပုတ်လက်စ အိုးကို ပေါင်ပေါ်မှချ၍ မခြောက်သွေ့စေရန် အဝတ်စုတ်နှင့် အုပ်ထားလိုက်၏။

“အခုလည်း တို့ဆရာတော်ဘုရားက ဝိပဿနာကိုယ်တော် ဆိုတော့ သူ ပျံလွန်တော်မမူခင်က ပြခဲ့တဲ့ တရားတွေကို ကြိုးစားအားထုတ်ကြတာ၊ တစ်ရွာတည်းသားချင်း ညီညွတ်ကြဖို့ ဆုံးမသွားတာတွေကို တစ်သေမတိမ်း လိုက်နာတာ၊ အများရဲ့ ခေါင်းကို နင်းပြီး ကိုယ်ကျိုးမရှာဖို့၊ ဟောကြားခဲ့တာတွေ၊ ဒါတွေကို လိုက်နာတာက နှစ်သောင်းကုန် သုံးသောင်းကုန် ချာပန

ကျင်းပတာထက် အနှစ်သာရ မရှိပေဘူးလား”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာတော်၊ ဘုန်းကြီးပျံလုပ်တဲ့ဟာပဲ ငရဲကြီးတော့ မလိုလို”

“ငရဲကြီးတယ် မပြောရပါကလားအေ၊ အခုကြည့် စက္ကူဆင်က နှစ်ကောင်၊ အဲ သင်ဖျူးနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဆင်တစ်ကောင်ပါသေးလို့ တော်တာပေါ့။ ဘုန်းကြီးပျံလည်းပြီးရော သင်ဖျူးဆင်က ဖျက်ပြီး အသုံးချလို့ ရသေးတယ်။ ကျန်တဲ့ ကျားပြာသားတို့၊ ပုဏ္ဏားက ပြာသားတို့၊ ရိုးရိုးပြာသားနဲ့ လောင်တိုက်ဆိုတာတွေကတော့ မီးစာပါပဲအေရယ်”

“ဒါလား တော် နှမြောတယ်ဆိုတာ”

“ဒါပေါ့အေ၊ အဲဒါဟာတွေကိုသာ မီးရှို့မပစ်ဘဲ ရေစုပ်စက် ဝယ်လိုက်ရရင်”

“ရပါလိမ့်မယ်၊ ရေစုပ်စက်ကြီး”

“ဥပမာပြောတာဟဲ့၊ ကောက်ရိတ် ကောက်ခြွေစက် ဝယ်မလား။ ဒိုင်နယ်ဆေးပေးခန်းဆောက်မလား၊ အဲဒါထက်အကျိုးရှိတာတွေ အများကြီးပါအေ”

ဦးဆေးရိုး၏စိတ်ကူးကို ဒေါ်ကျည်းဒန် တဝင်မခွေ့ပါ။ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ အိုးကို ပြန်လည်ပုတ်၏။ အိုးပုတ်သံ လှိုင်လှိုင်မြိုင်မြိုင်က လေရူးနှင့် ရောနှောပျံ့ဝဲသွားသည်။

ဒေါ်ကျည်းဒန်သည် အိုးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးဆက်၍ပုတ်နေရာ ဦးဆေးရိုးက အလိုက်သိစွာဖြင့် ပုတ်ရန် အိုးများကို အနားသို့ ယူပေးပြီး ပုတ်ပြီးသား အိုးများကို အပြင်သို့ထုတ်၍ နေလှန်း၏။

နေသည် ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေကာ ရွာအိုသည် နေပူအောက်၌ ငြိမ်သက်နေပေသည်။

၃

ဖုန်လုံးကြီးတစ်ခုသည် စက်သံတည်ညံ့ဖြင့် ရွာထဲသို့ ဝင်လာ၏။

ဦးဆေးရိုးမှာ ဖုန်လုံးကြီးကို မှေးစင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ဖုန်လုံးကြီးက နီး၍ နီး၍ လာ၏။ နောက်မှ ကျန်ခဲ့သော ဖုန်တန်းသည် တဖြည်းဖြည်း ပြန့်ကား၍ သွားသည်။ ဤနည်းဖြင့် ရွာတွင်း ရွာဘေးရှိ အရာဝတ္ထုအားလုံးမှာ ဖုန်လုံးနေပေ၏။

“ဪ မောင်မြင့်တို့လယ်မှာ ကနေ့ ထွန်စက်ချတာကိုး”

ထွန်စက်က မောင်မြင့်တို့အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်သည်။ စက်ရပ်သော်လည်း ဖုန်လုံးက ရပ်မသွား၊ ပွပြီး လိပ်ပြီး လွင့်တက်နေ၏။

“မိမြရေ ထမင်းပြင်ပါဟေ့၊ စက်ပြန်လာပြီ”

ယခုထက်ထိ လူလုံးမကွဲသေး။ ဖုန်လုံးထဲက ထွက်လာသော အသံ ဖြစ်သည်။

“ပြင်ထားပြီးပြီတော်ရေ၊ လက်ဆေးပြီး စားရုံပဲ”

ဤသည်က အိမ်ထဲမှ မယ်မြ၏အသံ။

“ဟောဒီမှာ ရဲဘော်ကြီးကိုခေါ်ပါဟေ့၊ ငါ တလင်းထဲ သွားလိုက် ဦးမယ်”

ဖုန်လုံး တဖြည်းဖြည်း ပြယ်သွား၏။ လူတစ်ယောက်သည် အိမ်ခိုင်း ထဲသို့ ဝင်သွားကာ တစ်ယောက်မှာမူ ဦးဆေးရိုးထံသို့ ရောက်လာသည်။

“ဦးဆေးရိုး စားပြီးပြီလား”

“အေးကွာငါတော့ ဆာတာနဲ့ စားပြီးပြီ။ ငါ့စက်ကလူ စက်ပျက်တာနဲ့ ကျန်နေခဲ့တယ်၊ ခုထက်ထိ ငါ့လူ ထမင်းစားရအောင် မလာတာနဲ့ ထွက်မျှော်နေတာ”

“မျှော်မနေနဲ့ ဦးဆေးရိုး”

မောင်မြင့်က ပြောရင်း ကပ်လာ၏။

“ကျုပ်တို့နဲ့ လမ်းမှာ တွေ့တယ်။ ခင်ဗျားစက်ကလူလေ အရှေ့ရွာမှာ သာမြိုင်တို့လယ်ကလည်း စက်ချတာကိုးဗျ။ အဲဒီမှာ ဝင်စားနေလေရဲ့”

“ဟုတ်မှ နောက်ပါ ကမြင်းမသားရာ”

“ဟား ဟား ဟား၊ အကောင်းလည်း ပြောရသေး အဆဲလည်း ခံရသေး”

အဆဲခံရသူက ရယ်မောတော့ ဦးဆေးရိုးကလည်း မချိုမချဉ်ပြုံးကာ အကြောင်းပြရ၏။

“မင်းက အကောင်းပြောတာ ဟုတ်မှကိုးကွ၊ အကောင်းပြောတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါက ယုံရင် ချောက်ကျမှာ”

“ဘုရားစူးရစေရဲ့၊ သွားလေရာ အိမ်ထောင်ကျရစေရဲ့၊ မြင်သမျှ လူတိုင်းက ချစ်ခင်ရစေရဲ့၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ အဟုတ်ပြောတာပါ”

ဦးဆေးရိုးမှာ မောင်မြင့်နှင့် ရောနှောရယ်မောကာ နေရာမှ ခွာလာသည်။ မောင်မြင့်ကလည်း သူနှင့် ပါလာ၏။

“အေးနော် ငါက မင့်စကားကို ယုံပြီး အခု တလင်းထဲကို သွား တော့မှာ”

“တလင်းထဲကို ဟုတ်လား”

မောင်မြင့်က ဦးဆေးရိုးအား စိုက်ကြည့်ကာ အံ့ဩသံဖြင့် မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ ဦးဆေးရိုးရဲ့”

“ဟာ ခက်တော့တာပဲ၊ ဒီကောင်ဟာ တလင်းထဲမှာ မင်းဘိုးအ ကောက်လှိုင်းတွေရော၊ ကောက်ပြန်ရော ရှိနေသေးတယ်ဟ၊ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း ပစ်ထားရင် နွားတွေ ဝင်စားကုန်မှာပေါ့ဟာ”

မောင်မြင့်က ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟော ဆဲပြန်ပြီ ဟဲ ဟဲ။ တစ်မြန်နေ့ကလည်း ဦးဆေးရိုး ပြောတာ မေ့သွားပြီလား။ ဒီတလင်းကို လာလည်း မလာချင်၊ စပါးတွေကို နယ်လည်း မနယ်ချင်တော့ပါဘူးဆို”

ဦးဆေးရိုး ငိုငံကျသွားသည်။ ခြေထောက်တစ်ဝိုက်တွင် လှုပ်ရှား ထွက်ပေါ်နေသော ဖုန်ခိုးများကို ခြေသုံးလေးလှမ်း ရှောင်မိသည့်တိုင်အောင် ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါလာပြီးမှ မသက်မသာပြော၏။

“သိလျက်သားနဲ့ မခနဲပါနဲ့ မောင်မြင့်ရာ၊ ရာကျော်ရာကျော်နဲ့ ဓာတ်မြေဩဇာ နိုင်းချင်းထည့်ရတာကွ။ ရာကျော်လက်စွဲစာအုပ်ထဲမှာ တစ်ယောက်လုပ်ကွက်ကို ရာကျော်သုံးစကပဲလုပ်မှ ခြေနိုင်လက်နိုင်ရှိတယ်လို့ ဆိုထားသားပဲကွ”

မောင်မြင့်က ပျော်စေပျက်စေသဘောဖြင့် အနောက်လွန်ပြီဟု သိပါသည်။ ပြောရင်း ပြောရင်း ဦးဆေးရိုး ဝမ်းနည်းသံပါလာခြင်းအတွက် သူ စိတ်မကောင်း။

သိပါသည်။ မောင်မြင့်လည်း သိပါသည်။ အတူတကွလည်း ခံစားရပါသည်။

ချည်မျှင်ရှည်ဝါ ခေတ်စားစ သုံးနှစ်လောက်သာ သူတို့တစ်တွေ မြတ်စွန်းခဲ့ကြ အကျိုးရှိခဲ့ကြ၏။

ဝါရှုံးလျှင် နှမ်းစိုက်ပါတော့လား။ မှန်သည်။ ဆီဈေးကလည်း ခေါင်စိုက်နေ၏။ သို့သော် ဦးဆေးရိုးတို့ မောင်မြင့်တို့ နှမ်းမကြံရဲပါ။

ထို့ပြင် ဝါရှုံးသူများမှာ ရာကျော်နှင့် ကြုံကြရပြန်သည်။ ငွေကို အရည်ပျော်ပြီး စိုက်ရသော ရာကျော်ကလေးသုံးစကနှင့် စရိတ်မကြီးသော စိတ်ကြိုက်စပါးဖြစ်စေ၊ အခြားပင်ဖြစ်စေဆိုလျှင် ဟုတ်သေး၏။ ယခုသော်

ရာကျော်ဆိုမှ ရာကျော် ပြီးတော့ ရုံးပြန်၊ မောင်မြင့်ရော ဦးဆေးရိုးပါ ရုံ့မဲ့ နေတော့သည်။

ဤသည်ကို အတုတကွ ခံစားရသော မောင်မြင့်က သတော ပေါက်သည်နှင့်အမျှ စိတ်မကောင်းရ။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးဆေးရိုးရာ၊ ကျုပ် အနောက်လွန်သွားတယ်၊ လွင့်ပစ်ကာမှ လွင့်ပစ်ရရော ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ချွေးနည်းစာကလေးကို တွယ်ကပ်ကြတာပါပဲ”

“မလုပ်နဲ့မောင်၊ မမိရင်တော်ရဲ့၊ မိရင် မသက်သာဘူးနော်။ ငါတော့ မလုပ်ရဲဘူးကွာ”

“ကျုပ်လည်း မလုပ်ရဲပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လုပ်ရဲတဲ့ ဖိုးထောင်တို့ မနှစ် တုန်းက နားလည်မှုနဲ့ နှမ်းတစ်ပြည်ကျ ကြိုလိုက်တာ ငွေနှစ်ရာလောက်လည်း သုံးရသေး၊ ဆီလည်း သုံးရသေး”

“အင်း”

ဦးဆေးရိုးသည် ပါးစပ်ပြင်ကာ သွားရည်သိမ်းလိုက်မိသည်။ ဆီ ကလေး ခပ်ငှေ့ငှေ့ စားခဲ့ရဖူးသော ဟင်းခွက်ကို မြင်ယောင်လာ၏။

“အေးလေ၊ လယ်သမားနေ့ကိုသွားမယ့် တို့ဆီက ကိုယ်စားလှယ်တွေ ဒီအကြောင်းကို ပြောကြကောင်းပါရဲ့”

ဦးဆေးရိုးက ခပ်ညည်းညည်းပြောကာ သူ၏ တလင်းဘက်သို့ ခွဲထွက်လာခဲ့သည်။ သူတလင်းကား နွားပင် တိုး၍ မရအောင် ကင်မွန်းခါး ဆူးများ ထူထပ်စွာ ကာရံထားသော အဝန်းအပိုင်းပေတည်း။

၄

“အင်း လူလည်း မစားရနဲ့ တင်လာတဲ့ကြွေးတွေက မနည်းပါကလား၊ အင်း ဘုရား ဘုရား”

ဦးဆေးရိုးသည် နယ်ဖတ်ဆဲ ကောက်ပြန်ကြီးကို ဝိုင်ကြည့်နေတာ ညည်းတွား၏။

စပါးထူသည် အမှော်တွေရောနေပေမဲ့ အားရလောက်အောင် မထူပါ ကလား။ ကျန်နေသော ကောက်လှိုင်းပုံကလည်း ပြောပလောက်အောင် ထွက်စရာမရှိ စသည်ဖြင့် ဦးဆေးရိုး တွက်သည်။

သားရေလှေ့သော အိုးစည်ထုသံလိုလို ဂျပ်ခွက်ကို ရေပေါ်မှောက်ပြီး ဆောင့်သလိုလို အိုးပုံတံသံများ ရွာခရီးကိုကျော်၍ ပျံလာ၏။ လက်ခတ် သံကို ချင့်ရသည်မှာ ဒေါ်ကျည်းဒန်၏ လက်သံပေတကား။

“အင်း အိုးကလေး တစ်ဖက်က လုပ်နေလို့သာ”

ယင်းအတွေးနှင့်အတူ ရွာပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်မိပုံမှာ ရည်ရွယ်ချက် အမဲ့သားနှင့်။

ရွာပေါ်တွင်လည်း မှိုင်းတွဲနေ၏။ နွမ်းမဲ့သော မြူအိုလား၊ လေ ကျမည့် အရိပ်အယောင်လား၊ အပင်များမှာလည်း ခတ်ရွက်ကြိ၍ ဖုန်အလူးလူးနှင့် ညည်းငွေ့စရာ။

“ဘ ရှိတယ်ဟေ့ ဘ ဘ”

ရှေ့ဆုံးမှ ခေါင်းဆောင်ကာ ဝင်လာသူမှာ ထွန်းရဲ့ ချောစိန်တို့၏ သား မောင်ကိုကြီးဖြစ်လေ၏။

“ဘ ရေ ဘ”

“ဘ ပိုက်ချပ်ပေး”

“ဘ ပွဲတွားမယ်”

မောင်ကိုကြီး၏ နောက်မှ ကပ်ပါလာသော ပရိသတ်မှာမနည်းပေ။ စုစုပေါင်း ၇ ယောက် ဖြစ်သည်။

“ဟ ဟ နည်းနည်းနောနော ပရိသတ်ပါကလား၊ သားတို့သမီးတို့

ဘုန်းကြီးပျံ့က ပြန်လာတာလား။”

ဦးဆေးရိုးရင်မှ ညည်းငွေ့မှိုင်းမှုန်ခြင်းတို့ ရုတ်ခြည်းပျောက်သွားရလေ၏။ ဘညီန်း၏သားငယ်ကို သမီးကြီး မေကြည်က မနိုင်မနင်း ချီလာသလို ချောစိန်၏သားကြီး မောင်ကိုကြီးကလည်း အငယ်ဆုံးကို တွဲတိတွဲပိုးချီထားကာ အဝတ်လတ်လတ်ကလေးတွေနှင့် ဖြစ်၏။

ချောစိန်၏သားတွေရော၊ ဘညီန်း၏သားငယ်ပါ ‘ပပ’ အော်ကာ ဦးဆေးရိုးကို ဖက်တက်ကြသည်။

“ဟဲ့ နှပ်တွေနဲ့ပါကလား၊ ဟင်း ဒီကောင်ကလည်း ပါးစပ်မှာ ဖုန်တွေပေလို့ပါလား။”

“ဘ ပိုက်ချပ်ပေး။”

ဘညီန်း၏သား ခင်မောင်လှက လက်ဝါးဖြန့်သလို ချောစိန်၏ သမီး ခင်မေကြီးကလည်း တောင်းခံ၏။ ထိုအခါ အကြီးဆုံးနှစ်ယောက်က လွဲ၍ ကျန်ကလေးအားလုံးက လက်ဝါးခင်းသည်။

“ဘမှာ အကျီတောင် မပါဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပိုက်ဆံပါမလဲ၊ ဘရဲ့ နို့ကိုပဲ စို့ကြ။”

“ဘရဲ့ နို့က ရွံ့စရာကြီး။”

ချောစိန်၏သမီး ခင်မေကြီးအောက်ဖြစ်သော ခင်မေထွေးက ရွံ့ဖွဲပြရာ ခင်မေထွေး၏ အောက်ဖြစ်သော မောင်ထွေးက အကြီးတွေကိုတုပကာ ရွံ့ပါတယ် သဘောဖြင့် တံတွေးထွေးရာ ဘိုးအေ၏ ရင်ဘတ်ကို ပေကျံ့ကုန်လေ၏။

“ဟား ဟား ဟား ဘကို တံတွေးနဲ့ထွေးရသလားကွ၊ တယ်နောက်တဲ့ကောင်ပဲ ဟဲ ဟဲ”

မြေး ၇ ယောက်၏အလယ်တွင် သွားကျိုးပါးကျိုးဖြင့် ရယ်မောနေသော ဦးဆေးရိုး၏သွင်ပြင်မှာ စပါးရှုံးခြင်း၊ ဝါရှုံးခြင်းတို့ကြောင့်

စိတ်ဓာတ်ကျနေသော ဦးဆေးရိုး မဟုတ်တော့ပြီ။

“ဘ ပိုက်ချ်ပေး”

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ မင်းတို့ဟာက ပိုက်ဆံချည်းတောင်းနေတာပဲ၊ မင်းတို့ အမေကြီးဆီက တစ်ယောက် ငါးပြားစီ တောင်းသွားကြပြီမဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် ဘုန်းကြီးပျံကို ဘ လိုက်ပို့”

“ဟ သားတို့သမီးတို့ ပြန်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

“အင်း ကျန်ခဲ့ပြီ”

မောင်ထွေးက ခေါင်းညိတ်ဖြေရာ ခင်မေထွေးက အလျင်အမြန် ဖြေရှင်းသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဘရဲ့၊ သွားကို မသွားရသေးဘူး”

“ဟာ မင်းတို့ဟာက တစ်ယောက်က ပြန်ခဲ့ပြီ၊ တစ်ယောက်က မသွားရသေးဘူး၊ ဘာလဲကွ”

ဦးဆေးရိုး ခေါင်းရှုပ်သွား၏။ မြူဖွေးနေသည့် ဆံထုံးတော်ကြီး သပြေသီးကို ကုတ်လိုက်ရာ ဖွားခနဲ ပြေကျလာ၏။ ပြေကျသော ဆံပင်ကို မြေးမကြီးက ထုံးပေးရင်း ပြောသည်။

“မနက်တုန်းက အမေကြီးဆီသွားပြီး ပိုက်ဆံတောင်းတယ် ဘရဲ့၊ အိမ်က လူကြီးတွေ လိုက်ပို့မလိုလိုနဲ့ တစောင့်စောင့်နဲ့နေရတာ၊ အဖေလည်း မအားဘူး၊ အမေလည်း မအားဘူး၊ ဒွေးလေးချောစိန်တို့လည်း သည်လိုပဲ မအားဘူး”

“လိုက်ပို့နော် ဘ”

မြေးတစ်ယောက်က ညာပခုံးကိုလာဆွဲလျှင် နောက်တစ်ယောက်က ဘယ်ပခုံးကို သိုင်း၏။ နောက်တစ်ယောက်က လည်ပင်းကိုဖက်ကာ အခြား တစ်ယောက်က ခါးကို ဆွဲသည်။

“ထပါ ဘရယ်၊ လိုက်ပို့ပါ”

“ဘမှာ အကျီမပါဘူးကွ၊ ကိုယ်ချည်းတုံးလုံးကြီး လိုက်လာရင် ရှက်စရာကြီး”

အမှန်က ဦးဆေးရိုးသည် ဘုန်းကြီးပျံသို့ မလိုက်လိုသဖြင့် သွယ်ဝိုက် အကြောင်းပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် မြေးအကြီးက နောက်မှ ဝှက်ယူ လာသော အကျီကို ထုတ်ပြလိုက်သောအခါ ငြင်း၍ မရတော့။

“အမေကြီးက ပြောလိုက်တယ်ဘရဲ့၊ မင်းတို့ ဘဲ တလင်းထဲမှာ ရှိတယ်။ သူ့ကို လိုက်ပို့ခိုင်းဆိုပြီး အကျီပါ တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်တာဗျာ ဟား ဟား ဟား”

မောင်ကိုကြီးနှင့်အတူ ကလေးများက ရယ်ကြ၏။ ကလေးတွေ၊ မြေးတွေနှင့်အတူ ဦးဆေးရိုး ရယ်မောရတော့သည်။

ကလေးတွေသည် တလင်းခရီးတွင် ပီတိဆိုသောတံခါးကို ကူညီ ပိတ်ကြ၏။ လှည်းလမ်းကြောင်း၌ ကကြ ခုန်ကြ၏။ သူတို့ ခုန်ကြ ကကြ သဖြင့် ဖုန်လုံးထလာသည်။ သို့သော် ဖုန်လုံးထဲက မြေးတွေကို ဦးဆေးရိုး မြင်ရ၏။ မြင်နေရ၏။

ဖုန်လုံးကွယ်ပါလျက် မြင်နေရသော မြေးတို့၏ အရွင်အလန်း အကြည်အမွေသည်လည်း ဘကို ကူးစက်ချေပြီ။ စင်စစ် နှလုံးစိတ်ဝမ်း ညစ်ညူးနေသော ဘခမ္မာ မြေးတို့ကြောင့် ကြည်သာရွှင်မွေ့ ရချေသည်။

“ဟော ဆိုင်းသံကြားရပြီ၊ လာပါ ဘရဲ့၊ မြန်မြန်လာပါ ဘရဲ့”

မြေးတို့သည် ပျော်စရာရွှင်စရာစုံသော ဘုန်းကြီးပျံ ပွဲခင်းသာဆိုသို့ ဘအား တွန်းထိုးခေါ်ဆောင်ကြလေ၏။

မင်းလည်းအတူတူ ငါလည်းအတူတူ

၁

ဝါးခနဲ ရယ်မောသံကြားလိုက်ရတော့ ဦးဆေးရိုး ခြေလှမ်းတန့်သွားသည်။
စိတ်ရွှင်သည်လည်း မဟုတ်။ ညစ်ညူးသည်လည်း မမည်သော ကြား
မျက်နှာသည် ခဏချင်း အလိုမကျအသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွားလေ၏။

သည်အသံသည် မြင့်သောင်းဆံပင်ညှပ်ဆိုင်က လာတာဖြစ်မည်။
မြင့်သောင်း ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ဆိုသည်က ကာလသားလူငယ်များ စုဝေးရာ။
သို့သော် အများတကာ အလုပ်ကျပ်နေချိန်တွင် ဟေးလားဝါးလား လုပ်နေ
ကြသည့်အတွက် ဦးဆေးရိုး အလိုမကျခြင်းဖြစ်သည်။

“ငွေခင် ပိတ်စရိုလားဟေ့”

ဦးဆေးရိုး ရပ်နေသောနေရာက သန်းပင် သန်းခက်များဖြင့်
စောင့်ရန်းတမ်း ကာသွယ်ထားသောနေရာ။ သူ့အာရုံက ထန်းရွက်များ
သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကာရံထားသော အိမ်တွင်း။

“ငွေခင်တို့ ဘယ်သွားကုန်ကြလဲဟ”

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

လူရိပ်မမြင်၊ ခြေသံမကြားရသဖြင့် ထပ်မံခေါ်သောအခါ မငွေခင်က ထွက်မလာ၊ ခွေးကတက်မှ ခွေးက ထဟောင်းလေသည်။

သို့စဉ်တွင် ဦးဆေးရိုးဘေးနားသို့ သံဃာတော်တစ်ပါးနှင့် ကျောင်းသား တစ်ယောက် လာရပ်၏။ ကိုယ်တော်က ရွာဦးကျောင်းမှ ဆရာတော် ဦးကောသလ္လဖြစ်သည်။ ဆရာတော်နှင့် ပါသော ကလေးမှာ လက်ထဲတွင် ဘာမျှကိုင်မထား။ ဆရာတော်၏ ဖိနပ်တစ်ရုံကိုမူ ခါးမှာထိုးထားသော အကျီကျွတ် ပုဆိုးတိုတိုနှင့် ၇ နှစ်ရွယ်ကလေးဖြစ်သည်။

“ဆွမ်းတော်ခင်ဗျာ”

ကလေး၏တာဝန်သည် ဆွမ်းလောင်းမည့်သူများ ကြားသိအောင် အော်ရန် ဖြစ်သည်။ သူက ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည့် ခဏဝယ် ကိုပိတ်စ၏ ခွေးကတက်မှ ခွေးက ပျင်းရိစွာ ထဟောင်းပြန်၏။

“တယ် ဒီခွေးဟာ သေတော့မှာပဲ၊ ဘုန်းကြီးမှန်း မသိ၊ ဘာမှန်း မသိ၊ ပိတ်စမွေးတဲ့ခွေး၊ ပိတ်စလိုပဲ မိုက်ရိုင်းတာပဲ”

သူ့ကို ဟောင်တာ သည်းခံနိုင်သော်ငြား ဘုန်းကြီးကို ဟောင်သော အခါ ဦးဆေးရိုး စိတ်ဆိုးလာသည်။ သို့ကြောင့် ခွေးကို ရေရွတ်မိရာ ဆရာတော်က နှုတ်ဆက်၏။

“ဒကာကြီး ဦးဆေးရိုး နေကောင်းရဲ့လား”

“တင်ပါ့ဘုရား”

သူက ကပျာကယာလှည့်၍ လက်အုပ်ချီမိသည်။

“တော်သလင်းက ရောက်တော့မယ်နော်၊ အစိုက်နောက်ကျနေမယ် ဒကာကြီး”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ အဲဒါ ညှိနှိုင်းရအောင် လယ်ပြင်က လာခဲ့တာပါ ဘုရား၊ ပိတ်စကို မတွေ့လို့”

ပြန်လည်လျှောက်ထားရင်း ကိုယ်တော့်လက်ထဲက သပိတ်ကို ဦးဆေးရိုး မှန်းဆကြည့်သည်။ သပိတ်အောက်က ယုန်ပွေ့ထားသော လက်ချောင်းတွေ ပိပြားမနေ။ သည်တော့ သပိတ်ထဲမှာ ဆွမ်းအင်မတန် နည်းပါးနေသည် တွေးကာ စိတ်မကောင်းသံဖြင့် လျှောက်ထားမိသည်။

“အလုပ်က ပူချိန်ဆိုတော့ အိမ်တိုင်းလိုလို လယ်ထဲဆင်းနေကြရ တာဘုရား၊ အရှင်ဘုရား ဆွမ်းများ ဟင်းများ မျှတပါရဲ့လားဘုရား”

“မလော့တော့လည်း ကျောင်းမှာ ချက်ရတာပေါ့ဒကာကြီးရယ်၊ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးတည်းဆို အရေးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းသား ဆယ်ယောက် ရှိတယ်”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ လယ်ထဲက အလုပ်ကျပ်တဲ့အချိန်ဆို ဆွမ်းလောင်း ပြီးမှ အိမ်က ထွက်ဖို့ အမယ်ကြီးကို မှာထားနေပါတယ် ဘုရား”

“သာဓု ဒကာကြီး၊ သာဓု သာဓု၊ ဝါတွင်းမှာ ဆွမ်းဟင်းရှားပါးပြီး ဝါပ ကျမှ ပေါများသဟာ၊ ဘုန်းကြီးတို့ ဆရာစဉ် ဆရာဆက်က ထုံးစံပဲ ဒကာကြီး၊ ကဲ ကဲ ဘုန်းကြီးလည်း ကြွဦးမယ် ဒကာကြီးရေ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ဆရာတော်နှင့်ပါသော ကလေးငယ်၏ ဆွမ်းတော်ခင်ဗျာ အသံသည် ဝေး၍ ဝေး၍ သွားစဉ်တွင် အသံတစ်သံက နီးကပ်လာလေ၏။

“ဝတ်ခွက်ဗျို့”

ဆယ်နှစ်ရွယ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် အုပ်ဆောင်း အုပ် ထားသော ဗျပ်ခွက်တစ်ခုကို ခေါင်းပေါ်မှ လက်လွှတ်ရွက်လျက်၊ အိမ်ပေါက် နေရာတွင် ရပ်ပြီး အော်ဟစ်၏။ သူကား ရှေ့မှ ကြွသွားပြီးသော ဆရာတော်၏ ကျောင်းမှ ဟင်းအလှူခံပေတည်း။

“ဝတ်ခွက်ခင်ဗျာ”

ဟင်းအလှူခံသူသည် ဆရာတော်အောက် အသွားနေပေသည်။ သူက အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် တစ်ကြိမ်ရပ်ပြီး အော်ရုံဖြင့် ကာဝန်ကျေသည် မယူဆ။ အိမ်ရှင် နောက်ဖေး ဝင်နေသလား၊ ကလေးငိုနေသလား၊ နောက်ဖေး ချောင်းထဲ ရေဆင်းခပ်နေသလား အကဲခတ်ရသည်။ စောင့်ဆိုင်းရသည်။

ဝတ်ခွက်ဗျို၊ အော်သူမှာ ဗျပ်ရွက်သော ကျောင်းသားကြီး။ ဝတ်ခွက် ခင်ဗျာ အော်သူမှာ သူရှေ့ကပါသော ကျောင်းသားငယ်။

ယင်းကျောင်းသားငယ်၏ တာဝန်မှာ အိမ်နောက်ဖေးတွင် လူ ရှိ မရှိ ပြေးကြည့်တန် ကြည့်ရသည်။ ဟင်းအိုးက တစ်ဖက်၊ ကလေးက တစ်ဖက်နဲ့ ဟယ်ဟဲ့ အိမ်ရှင်မက ညည်းလျှင် ကလေးကိုပြေး၍ ရှိတန်ချီရသည်။ ဟင်းကလေးတစ်ခွက်ရဖို့အရေး ဝတ်သီး ကူထောင်းတန် ထောင်းရ၏။

ဗျပ်ရွက်သောကျောင်းသား၏ နောက်လိုက်အကောင်သည် ပါးရ၏။ လျှင်ရ၏။ သည်မျှဖြင့် မပြီးသေး၊ ကြိုးတပ်ထားသော ဘုံအိုးကို ဆွဲရ သေးသည်။

“ဘုံအိုး”

သာမန်ကြည့်လျှင် ဟင်းချိုထည့်သည့် အိုး ဟုသာ အဓိပ္ပာယ် ထွက်လေငြား စေ့စေ့ကြည့်ပါက ဆင်းရဲချမ်းသာ နိမ့်ကျမြင့်မြတ်မရွေးတို့၏ စုပေါင်းဆုံရာ ‘ဘုံအိုး’ ဟူ၍လည်း အနက်ထွက်ချေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ ရွာထဲရှိ အိမ်တိုင်းနေက ဟင်းလှူတက်သည်။ ထိုအခါ ဗျပ်ထဲက ပန်းကန်များဖြင့် မဆန့်တော့ပြီ။ မျိုးတူသော ဟင်းချင်း ပေါင်း၊ ဟင်း အခြောက်ချင်းရှေး သို့ပေသည့် ပန်းကန်များ လိုအပ်မြဲလိုအပ်နေသေးလျှင် အမျိုးတူများပြားလှေ့ရှိသော ပဲဟင်းကို ဘုံအိုးထဲ ထည့်တော့သည်။

“ဝတ်ခွက်ဗျို”

“ဝတ်ခွက်ခင်ဗျာ”

ကျောင်းသားများသည် ဦးဆေးရိုးဘက်သို့ နီးသည်ထက် နီးကပ်လာကြ၏။ ဦးဆေးရိုးသည် ရုပ်ကြည့်နေရင်း ရင်ထဲက မချမ်းသာ။

“ဪ ဘုန်းကြီး၊ ဘုန်းကြီးနဲ့ အမြင်လွယ်သလောက် ဆွမ်းဟင်းရဖို့တောင် မလွယ်ပါကလား။ ဒကာ ဒကာမ ဓွဲရင်၊ ငတ်ရင် သူတို့လည်း ကျပ်တည်းရတာပါကလား။ အခုဆိုရင် တစ်ရွာလုံး လယ်ထဲ ဆင်းနေကြလို့ ဆွမ်းမရ၊ ဟင်းမရနဲ့။”

ကျောင်းသားကြီးနှင့် နောက်လိုက် ကျောင်းသားငယ်တို့သည် ဦးဆေးရိုးအနားသို့ ရောက်လာကြ၏။ ဦးဆေးရိုးသည် အုပ်ဆောင်းကို ဖွင့်ကြည့်ခွင့်ရသည်။ ဟောင်းလောင်းပန်းကန်များကိုမြင်ရလျှင် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းသာ အဖတ်တင်မည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားလိုက်စဉ် အော်သံများသည် တစ်စထက် တစ်စ မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ဦးဆေးရိုးသည် ဦးပိတ်စ အိမ်ပိုင်းထဲသို့ စိတ်မချမ်းမသာ ဝင်လာခဲ့သည်။ ခွေးကတက်က ခွေးပိန်မှာ ဝဲကုပ်နေရသည်နှင့် ဦးဆေးရိုးကို မဟောင်အားရှာ။

“ဟေ့ကောင် နားပင်းနေသလားကွ”

ဦးဆေးရိုး ငေါက်ငန်းသံကြောင့် ဦးပိတ်စ လန့်သွားသည်။ သူသည် နားတင်းကုပ်နောက်တွင် တကုပ်ကုပ်အလုပ်များနေရာမှ ပြန်ဆဲ၏။

“လန့်လိုက်တာကွာ”

“ငွေခင်၊ ငွေခင်နဲ့ အိမ်ရှေ့ကနေပြီးခေါ်တာ အခွန်းတစ်ရာ မကဘူး”

“အရှေ့ဘက်တောထဲ ဟင်းရွက်ခူး ထွက်သွားတယ် ထင်သကွ၊ ဒါကြောင့် မထူးတာ၊ ကဲ ဆိုစမ်း”

“မင့်လယ် ဘယ်နေ့စည်းရမလဲ။ မင်းပြီးရင် ငါပဲကွ။ ဒါကြောင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရအောင်လို့”

သည်တော့ ဦးပိတ်စ အလွတ်မပြောနိုင်။ မတော်တဆ အပြော
မှားမည် စိုးသည်။ ဘုတ်အုပ်ထဲမှာ သေသေချာချာ မှတ်ထားသည်။

“လာကွာ အိမ်ပေါ်သွားရအောင်”

“ကိုယ့်လယ်ကို ကောက်စိုက်သမတွေ့ ဆင်းမယ့်ရက်တောင်
မသိတော့ဘူးလားဟာ ပိတ်စရ”

“မှားမှာ စိုးလို့ပါကွာ”

လက်တွင် ပေနေသော နွားချေးမြေများကို အထူးဆေးကြောမနေ။
ခါးတွင် ဝတ်ထားသော ပုဆိုးဖြင့် ပွတ်ရင်း ဦးပိတ်စ ရှေ့ဆောင်၍ နွား
တင်းကုပ်ဘေးမှ ခွာလာခဲ့ကြ၏။

ဝါးခနဲ ရယ်မောသံများက မြင့်သောင်း၏ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ဆီမှ လွင့်ပျံ
လာသည်။ သည်တစ်ခါတော့ ဦးဆေးရိုး သည်းမခံနိုင်ပြီ။

“အများတကာ ယားလို့တောင် မကုပ်အားတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်က
မိမစစ် ဖမစစ်တွေ လာပြီး တဟီးဟီး တဟားဟား ဖြစ်နေကြလဲ မသိဘူး
တောက်”

“ဟေ့ ဟေ့ ရမ်းရမ်းမပြောနဲ့ အဲသည်ထဲမှာ မင်းမြေးတွေ မပါဘူး
ပြောနိုင်လို့လား၊ ဟာ အရေးထဲမှာ ဘုတ်အုပ်က တယ်ရောက်နေပါလိမ့်။
ငွေခင် ကိုင်ပြီး ထားချင်ရာ ထားပြန်ပြီထင်တယ်”

ဦးဆေးရိုးသည် ဆေးတောင်းထဲက ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ယူပြီး
ညှိသောက်၏။

“မတွေ့ပါဘူးကွာ၊ ခဏနေပါဦး”

သူ့ဘေးတွင် ဦးပိတ်စ လာထိုင်ခိုက်၊ ဝါးခနဲ ဝါးခနဲ နှစ်ချက်ဆင့်
ရယ်မောသံကို ကြားရပြန်၏။ ဦးဆေးရိုးသည် အမြင်များစွာ မသဲကွဲသော
ထရွက်တံဆီသို့ ဒေါသတကြီး မော့ကြည့်သည်။

မြင့်သောင်းဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှာ ဆိုင်းဘုတ်မရှိ။ သို့ရာတွင် ခေတနာ ရှိသော သူငယ်ချင်းများက သံပြားတွင် ထုံးဖြင့်ရေးပြီး အခမဲ့ ကူညီထားကြ၏။

ဆိုင်းဘုတ်မှာ

“မောင်မြင့်သောင်း ဆံသ၊ ဆံပင်များကို ကျနစွာ တစ်ချောင်းစီ ဆွဲနုတ်ပေးပါသည်” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ပေါက်ကရဲတွေ ရေး၊ ပေါက်ကရဲတွေ ပြော တရုန်းရုန်း တအုန်းအုန်းဖြစ်နေသော ဆံသဌာနမှ ရယ်မောသံများသည် ဦးဆေးရိုးအတွက် အနှောင့်အယှက်ကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

“မင်းတို့ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ တသောသောနေတာ ပါပဲဟ ဆေးရိုးရ၊ ပေးပါဦးဟာ ဆေးတစ်ဖွာ”

“ငါလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပါ၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ငါတို့တုန်းက အပူအပင် အကြောင့်ကျမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သည်ကောင်တွေက လွန်ကို လွန်လွန်းတယ်”

မြင့်သောင်းဆံသဘက်ဆီမှ မျက်လုံးမခွာဘဲ ရေရွတ်သည်။ ဆေးလိပ်ကို အားရပါးရဖွားပြီးနောက် ဦးပိတ်စကို လှမ်းပေး၏။

“အမယ် ကနေ့ ကလေးတွေက မင်းကို မိကို မမိသေးဘူး ဆေးရိုး သိလား၊ ဟင်း ငါမပြောချင်လို့ ကျည်းဒန်အရင်က မင်းလိုက်လိုက်ပိုးနေတဲ့ မိထွေးလေးကို မင်း ဘာလုပ်ခဲ့လဲ၊ ကဲ ပြောစမ်း”

“မိထွေးလေး၊ ဟုတ်လား”

ဦးဆေးရိုး အမှတ်အာရုံက ရုတ်တရက် ခိုးကြားမလာတော့၊ ဦးပိတ်စကပဲ ဖော်ပေးရသည်။

“မယ်သဲမှုန်ရဲ့သမီး၊ ဖိုးစံဘရဲ့ မယားပါသမီးလက္ခာ”

“အား ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် မိထွေးလေး။ ငဇင်ရိုင်းကုန်းက ငပြောင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားတာ၊ ဟုတ်ပြီဟေ့”

သည်နယ် ရေရွတ်မိပြီဆိုတော့ သွားမရှိသော ဦးဆေးရိုး၏ ပါးစပ် သည် အကျည်းတန်စွာ ပြုံးရယ်မိလေ၏။

မင်းသမီး မထွေးလေးနယ် လှပကျော့ရှင်းသည်ဆိုသော မိထွေးလေး။ ရမ်းဘိုကုန်းရွာ၏ ဦးဆောက်ပန်း။

အမည်အရင်း မထွေးဖြစ်သည်။ ရွာ၏အကျင့်က သူ့အမေ မောင်လှ အမည်ပေးပေးခဲ့ ငလှဟုခေါ်ကြသလို မထွေးလေးကို မိထွေးဟု ခေါ်ကြသည်။

အရှေ့ပိုင်းက ကိုစံလှဘော် မခွက်တို့၏သမီး အမည်ကလည်း မထွေးပင် ဖြစ်ပြန်၏။ သည်တော့ မသဲမှုန်၏ သမီး မထွေးက မခွက်၏ သမီး မထွေးအောက် သုံးလခန့်ငယ်သည့်အတွက် မိထွေးလေး၊ အရှေ့ပိုင်းက မထွေးမူ မိထွေးကြီးဖြစ်သွားလေ၏။

မိထွေးနှစ်ထွေးရှိရာ မသဲမှုန်သမီး မထွေးလေးကို ဝိုးကျွန်ကြီး၊ မယ် ကြွယ်စိုး၏သား ဆေးရိုးက အားကြီးကြိုက်သည်။

အားကြီးကြိုက်ပါသော်ကော မိထွေးလေးကလည်း သက်ကြီးများ ပြောစကားအရ၊ မင်းသမီး မထွေးလေးနှင့် အင်မတန်တူဆိုကိုး၊ မထွေး လေး ဥပုသ်မစောင့်လေနှင့် ဆေးရိုးတို့ ဥပုသ်ဇရပ်သို့ ရောက်ပြီ။

ကြိုက်တော့လည်း ကြိုက်သည်ပေါ့။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်မဖြစ်အောင် ဟန်ဆောင်ရပုံမှာ သီလပေးမည့် ဘုန်းကြီးကို ရှေ့တည့်တည့်က ရှိစိုးလျှင် နောက်ကို လှည့်ကြည့်မှ မိထွေးလေးကို မြင်ရမည်မို့ မသင့်။ သို့ဖြစ်၍ ဘုန်းကြီး၏ ဝဲကဖြစ်စေ၊ ယာကဖြစ်စေ နေသော လူအုပ်ထဲမှာ မရမက နေရာ ယူသည်။ လက်မနှစ်ချောင်းကို ပူး၍ နဖူးပေါ် ထောက်ထားသော်ငြား မျက်လုံးက မထွေးလေးဆီမှာ။

သီလပေးသော ကိုယ်တော်က “ယ-အဟံဝဒါမိ တံဝဒေထ” ဆိုကာ အဆုံးသတ်၍ သီလယူသူများ “အာမဘန္တေ” ခံကာ ဝတ်ရပြီးစီးသွားကြသည်။ ဆေးရိုး ဝတ်မချ၊ ငုတ်တုတ်ကြီး ရှိခိုးနေသည်။

ဥပုသ်ဇရပ်တစ်ခုလုံး တသောသော ရယ်မော၏။ သူမသီး အမြင်မတော်သူတစ်ဦးက ခေါင်းကို နှိမ့်ပေးမှ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်သိကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ထပြေးရ၏။ မိထွေးလေးကို ကြိုက်သမှ အားကြီးကြိုက်သော ဆေးရိုး။

မိထွေးလေး၏ အသံသည် ဂရုဗ္ဗာဖုန်းထဲက မငွေမြိုင်၏ အသံနယ်သာယာ၏။ မိထွေးလေး ရယ်ရိုးရယ်စဉ် ရယ်မောသောအသံကို ကြားရလွယ်သည်။ မိထွေးလေး ပြောရိုးပြောစဉ်အသံကို သိရလွယ်သည်။

မိထွေးလေး၏ အသံကို ဆေးရိုးဖခင် ဦးကျန်ကြီး သတိထားရ၏။ ရမ်းဘိုကုန်းရွာသည် စလင်းချောင်း အကျွေ့ပေါ်တွင် တန်းစီတည်ဆောက်ထားရာ အချို့နေရာ၌ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် ရွာလယ်လမ်းက သွားလျှင် ဝေးသော်လည်း ချောင်းထဲက ဖြတ်သွားလျှင် နီးသည်။

သည်တော့ မိထွေးလေးတို့အိမ်အနီး ရေခတ်က အသံကို ဆေးရိုးတို့ အိမ်က အတိုင်းသားကြားရသည်။ အခြားအသံတွေ ဘယ်လောက်ပဲလာလာ ကိစ္စမရှိ။ မိထွေးလေးအသံဖြစ်လျှင်တော့ ဖိုးကျန်ကြီးက ဦးစွာ ကြားသည်။

“ဟဲ့ ဆေးရိုး နွားစာစဉ်းနေရင်းက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဟင်” အလုပ်လုပ်နေသော နေရာတွင် သူ့သား မရှိတော့သော အဖြစ်။ “အမယ်ကြီး ညည့်သား ဘယ်ရောက်သွားတုန်း၊ ဒီမှာလည်း ထွန်သွားတွေ ‘သ’ ရက်တန်းလန်း”

မိထွေးလေးအသံကြားရာသို့ ထပြေးသော ဆေးရိုးအကြောင်း။ သည်အဖြစ်သည်သနစ်တွေ ထပ်ပြန်တလဲလဲဖြစ်လာတော့ မိထွေးလေး

အသံကို ဖိုးကျန်ကြီးက ဦးစွာ ကြားရတော့သည်မှာ မဆန်း။

ကြားသည်နှင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်ပါက သူ့သားပျောက်သွားပြီ။ ကိုယ်ကြိုက်သူနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခြင်းကို ဖိုးကျန်ကြီး နားလည်စေကာမူ အလုပ်ကို ပစ်ပစ်သွားတာ သဘောမကျ။

သည်နှယ် သဘောမကျတာတွေ ခုခုပြီး တေးတေးထားရာ ဆေးရိုးတို့ လယ် ကောက်စိုက်ရန် ၂ ရက်အလိုတွင် စိုက်ခင်းအသင့်ဖြစ်ရန် အပြေးအလွှားလုပ်ကိုင်နေရခိုက် လယ်တစ်ပွဲကျော်တွင် မိထွေးလေးပါသော ကောက်စိုက်သမ 'စည်း' ကျသောနေ့ကို ဆုံလေ၏။

မိထွေးလေး၏ အသံ သဲ့ခနဲကြားသည်နှင့် ထွန်ကိုင်းတွင် ကန်ကြီးနှင့် နတ် ကလန်ပြီး နွားနှစ်ကောင်ကို တမန်းပြင်ထဲ ပစ်ထားခဲ့ကာ အသံကြား ရာသို့ ဆေးရိုး ပြေးလေ၏။

မိထွေးလေးသည် ဆေးရိုးကို သတိမထား။ အများ၏ ရှေ့မှာ ကျန်မနေခဲ့စေရန် အပြေးအလွှား စိုက်နေရသည်။ ဆေးရိုးကတော့ ကန်သင်း ပေါ်က ဟေးလားဝါးလား။ သစ်ပင်ရိပ်ရောက်သွားကာ အသံပေးလိုက်။ စည်းထိပ်လာပြီး ဖိုသံပေးလိုက်နှင့် ဓားမကိုဆွဲကာ မြောင်းဘောင်ထိပ်မှာ ဗခင် ဖိုးကျန်ကြီး လာရပ်သော် ဆေးရိုး ပြေးပေါက်မှာပြီ။

“ဟင် သားပေါက်မသား လာခဲ့၊ ဒီလိုပဲ အလုပ်ကို ပစ်ပစ်သွားတာ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲ”

အဖေဒေါသကို ဆေးရိုး သိသည်။ မတော်တဆ ဓားနှင့် ခုတ်မှဖြင့်။

သို့ကြောင့် အခြားကံသင်းအတိုင်း လယ်ထဲသို့ပြန်အပြေး အဘိုးကြီး ငါနှင့်ကိုင်တုတ်ကာ ဓားမတိုဖြင့် လှမ်းပစ်ရာ ကျောက်မှန်ပြီး ဆေးရိုး ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေ၏။

သည်မျှဖြင့် ဖိုးကျန်ကြီး ဒေါသမငြိမ်း။ “ကနေတော့ နင့်ကို ငါ

သတ်မှတ်ပုံ အော်ပြီး ပြေးသွားရာ လယ်နီးပါးချင်းများ ပြေးလာကာ ဆွဲထား
ကြရသည်။

ဆေးရိုး ဘာကြောင့် ယင်းသို့ဖြစ်ရသနည်း။ လယ်နီးချင်းများလည်း
သိသည်။ ကောက်စိုက်စည်း တစ်စည်းလုံးလည်း သိသည်။ သည်တော့
မိထွေးလေးကို မျက်လုံးတွေက ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။ မိထွေးလေး ရှက်သည်။
မိထွေးလေး၏ အရှက်သည် ဆေးရိုးအပေါ်သို့ အမျက်အဖြစ် ပုံကျလေ၏။

တစိုက်ငိုက်ငိုက် သူ့နောက်လိုက်သည်ကို မထောက်ထားဘဲ မိမိကို
မထွေးလေး အမျက်သို့ပြီဆိုသောအခါ ဆေးရိုး ရပ်တည်ရာ မရခဲ့။ ကြိုက်
စရာလား၊ မုန်းစရာလား မစဉ်းစားအား၊ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်မိတော့သည်။

ရွာလယ်ဝတ်ကျောင်း (ဓမ္မာရုံ)၌ အားလပ်သောရာသီတွင် ဝတ်
တက်သောအလေ့ရှိရာ အဘိုးကြီး၊ အတွားကြီးများနှင့် မိန်းမပျိုကလေးများ
ပါဝင်၏။

မိထွေးလေးသည် ရုပ်လှသလောက် စိတ်လှသည်လား မဆိုနိုင်။
ပရိတ်ရွတ် ဝတ်တက်သော မိန်းများထဲ၌ ပါဝင်သည်။

လက်ဝါးတံဆိပ် ပုဏ္ဏားဆီမီးရောင်အောက်ဝယ် ကြည်နူးသန့်စင်
သောမျက်နှာဖြင့် ပရိတ်ရွတ်နေသော မိထွေးလေးကို မှောင်ရိပ်မှ တစ်မိမိမိ
ကြည့်ရင်း ဆေးရိုးစိတ်မှာ အုချာပေါက်ပြီ။

သူသည် မိထွေးလေးထိုင်နေသော နေရာကို မှန်းကာ ဝတ်ကျောင်း
အောက် ဝင်သည်။ မိထွေးလေး၏ပင်ကို ဘော်လီချိတ်ဖြင့် ထိုးသည်။
မိထွေးလေးခမျာမှာတော့ ကြမ်းပိုးကိုက်သည်ပဲ ထင်ရှာ၏။

မိမိသည် မိထွေးလေးကို အမှန်ပင် ထိုးမိပါလေစဟု ဆေးရိုး
သံသယဝင်သောအခါ ကိုကျောက်လုံးဆေးလိပ် (ပြည်မြို့မှလာသော တိုက်
တံဆိပ် ဆေးပြင်းလိပ်) ကို မီးညှိသည်။ ဆေးလိပ်မီးထဲတွင် ချိတ်အဖျား

နီရဲလာသည့်တိုင်အောင် ထည့်ထားပြီးမှ ထိုးလေရာ မိထွေးလေး၏ အင်္ကျီ
လုံချည်တွင် မည်းမည်းအပေါက်ကလေးတွေ ပြည့်နှက်နေလေတော့၏။

ယင်းသို့ ပြုသည့်အတွက် မိထွေးလေးက သူ့ကို ကြိုက်လာပါ
သလော။

“ကနေ့ကလေးတွေ ဝါစာကမာနဲ့ ဟေးလားဝါးလား လုပ်နေကြ
သလို မင်းလည်း လုပ်ခဲ့တာပါပဲကွာ။ အေး မင်းကိုတော့ မင်းအဖေက ဓားနဲ့
လှမ်းပစ်တယ်။ ဒီကလေးတွေကိုတော့ သူတို့မိဘက ပစ်ထားသလားကွ။
ခါတော့ ကွာသပေါ့လေ”

“အေးကွ၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း မိထွေးလေးကို ချိတ်နဲ့သာ ထိုးရတယ်။
ငါ့ကိုလည်း မကြိုက်ဘူးကွ။ ဟား ဟား ဟား”

ဦးဆေးရိုးသည် မည်းကြုတ်သော သွားလက်ကျန်ကလေးများ
ပေါ်အောင် ရယ်မောလေသည်။ ရင့်ရှော်သောဘဝ၌ ပျိုမျစ်စဉ်ကာလကို
သတိရသည်မှာ ငယ်ဆေးပေပဲ။

“တော့အသံကို ရွာပြင်ကတောင် ကြားရတယ်ဆိုလား”

ဦးပိတ်စ၏ဇနီး ဒေါ်ငွေခင် ဟင်းရွက်တစ်ထွေးကို လက်တစ်ဖက်က
ဆုပ်၍ လက်တစ်ဖက်က သစ်သားချိတ်နှင့် ထင်းမြှောက်သုံးလေးချောင်းကို
ကိုင်လျက် လှေကားရင်းသို့ရောက်လာရာ။

“အေးဟာ နင်တို့ လယ်စည်းချမယ့်နေ့ လာမေးတာ၊ အဲဒါ
ဘုတ်အုပ်ရှာမတွေ့လို့တဲ့ဟ”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာတော်၊ ဖိန်းနွဲ့ခါဟော်ရှေ့ ဖိန်းနွဲ့ခါ၊ ကိုပိတ်စက
ဒါလေးမှ မမှတ်မိဘူးလား”

“သေချာအောင်လို့ပါဟာ၊ နင် ကိုင်သလား၊ ဘယ်မှာထားသလဲ
ပြောစမ်းဟာ”

“ထရုံကြားမှာတော်၊ ရှင်ဥပဂုတ်ကားနား ဝါးခြမ်းပြားနဲ့ ညှပ်ထားတာ၊ မြွေဆိုရင် ကိုက်ပြီ”

ဒေါ်ငွေခင်သည် အိမ်ရှေ့ကမတက်ဘဲ နောက်ဖေးတက်သို့လှည့်ဝင်သွား၏။ ဦးပိတ်စသည် ဗလာစာအုပ်ထဲက ရက်စွဲကို သေချာစွာကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ဖိန်းနွဲ့ခါပဲ၊ မိပါသကွာ၊ စက်ဝင်ထားတဲ့ဟာ ကပဲ”

“မိတာက မိပါတယ်၊ ကျွေးဖို့ မွေးဖို့ ဧည့်ခံဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ချင်လို့ပါ။ အင်း လလသဆက ဖွဲ့ပေးတဲ့ သမဝါယမစည်းဆိုတော့ ညစ်တာတို့၊ လက်ကွက်ဖြူတာတို့ ကင်းတန်ကောင်းပါရဲ့”

“ကြားရသား အလိုကတော့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောကြတာပဲကွ”

“သည်လိုဆိုရင် စေတနာနဲ့ ကျွေးရမွေးရ ဧည့်ခံရမှာပေါ့ကွာ”

ဦးဆေးရိုး ထရပ်လိုက်စဉ် မြင့်သောင်း ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ဆီမှ ဝါးဟားဟားအသံ ကြားရ၏။ ဦးဆေးရိုး တစ်ချက် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ကြည့်မိပြီး တဖြည်းဖြည်း ပြုံးယောင်သန်းလာချေသည်။

ရွှေထားလိုက်ရသော တတိယနေ့

၁

ပထမနေ့က ဆီပွတ်သည်။

ဒုတိယနေ့တွင် ဆန်ကြိတ်သည်။

တတိယနေ့၌ ဝါခင်း 'ကြား' လိုက်ရ၏။

သို့သော် လယ်ထဲသို့ ရည်းဆေးရိုး မရောက်တော့ပါ။ ယမန်နေ့ကပင် ကြားတုံးကလေးကို အသင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်နေခဲ့ကိစ္စ၌ ရည်းသာခွန်းရောက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဘုန်းကြီးပျံကို လှည်းလိုက်ရမတဲ့ဗျာ”

ရည်းဆေးရိုး ထောင်းခနဲဒေါသဖြစ်သည်။ ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်သည်။

ရည်းသာခွန်း၏ ပြုံးရွှင်နေသော မျက်နှာကို မြင်ရသောအခါ ပိုပြီး ဒေါသဖြစ်ရသည်။

“ဒီမှာ သီးနှံစိုက်တဲ့တောင်သူကွ၊ မလိုက်ဘူး”

ရည်းသာခွန်း ရယ်မောသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ၊ မင်းအမေသေလို့ ရယ်တာလား”

“ဟ ဆေးရိုးရ၊ တစ်နယ်လုံးမှာရှိတဲ့ လယ်သမားတိုင်းဟာ စိုက်နေကြတာချည်းပဲကွ၊ အခုဥစ္စာက မဲကျတာ၊ အေး မလိုက်ချင်ရင် ငွေအစိတ်နဲ့ ငှားပြီး လူစားထည့်လိုက်”

“ငါးကျပ်နဲ့တောင် မငှားဘူးကွာ၊ လိုက်လည်း မလိုက်ဘူး”

“ဒါတော့ မင်းသဘောပေါ့ မောင်ရာ”

ရည်းသာဒွန်း ထွက်သွားသော်လည်း ရည်းဆေးရိုး ဒေါသမဖြေ၊ တောက်တခေါက်ခေါက်ဖြင့် ကျန်ခဲ့၏။

တောက်မခေါက်၊ ဒေါသမဖြစ်ဘဲ နေနိုင်ရိုးလား။ အသီးအပင်များကို ပြုစုရာတွင် အချိန်အခါနှင့် လုပ်ရကိုင်ရသည်။ လူမအားသေးပါကလား ဟူ၍ အပင်က စောင့်မနေ။ ဝါက မရသည်မှာကြာပြီ။ သည်နှစ် ရကံ ရရမည် ကြိုးဝါးထားကာမှ အလုပ်ပျက်ရဦးမည်။

အလုပ်ပျက်ရုံဖြင့် မပြီးသေး၊ လှည်းနာဦးမည်။ နွားပင်ပန်းဦးမည်။ ဘုန်းကြီးပျံသို့ လိုက်ရသော လှည်းသည် လူစီးရန် မဟုတ်ပေ။ ပြာသာဒ် တစ်ဆောင်လျှင် ယိမ်းတစ်ယိမ်း သို့မဟုတ် ဇာတ်တစ်ဇာတ်ပါရာ လှည်းပေါ်တွင် ကရန် ခုန်ရန်ဖြစ်၏။

လှည်းပေါ်တွင် ကွပ်ပျစ်တင်မည်။ ခုန်မည် ပေါက်မည်၊ ရံတိုင်လည်း ပဲ့၊ နွားလှည်း နဲ့။

မည်သို့ဖြစ်စေ ဦးဆေးရိုး လိုက်ရမည်သာ ဖြစ်၏။ အများနှင့် လုပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်ထားတတ်လျှင် ကုသိုလ်လည်း ရသည် သဘောထားလိုက်၏။ သို့ဖြစ်ငြား လှည်းထွက်ခါနီးအချိန်ထိ ဦးဆေးရိုး စိတ်ပါလက်ပါမရှိ။ သုန်သုန်မှုန်မှုန် လေးလေးလံလံဖြင့်။

“ကိုဆေးရိုး ထမင်းစားတော့လေ၊ တည်းကျောင်း’ တွေက ထမင်း

ကျွေးတယ်ဆိုပေမဲ့ တော်က စားလို့ရချင်မှရမှာ”

ရည်းကျည်းဒန်သည် သောက်စရာ ရေဘူး၊ ဆေးလိပ်ထည့်သော လွယ်အိတ်နှင့် ဓမ္မောက်ကို အသင့်ချထားပြီးနောက် ငမင်းခူးပေးသည်။

“အေး ဟုတ်တယ်ဟ၊ စားသွားတာ ကောင်းတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရည်းဆေးရိုး ကုန်းထလိုက်စဉ် အိမ်ထဲသို့ လှည်း တစ်စီး ဝင်လာသည်။ နွားလည်း မပါ၊ မောင်းသူ ဗလာ”

“ဟဲ့ လူလေး၊ ဘယ်က လှည်းလဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ကိုဘညိန်းသည် ဖခင်၏အမေးကို မဖြေနိုင်သေးပေ။ လှည်းကို မန်ကျည်းဝင်ရိပ်သို့ ရောက်အောင် ဆွဲသွင်းလာပြီးမှ ‘ဒေါက်’ ထောက်ရင်း ဖြေ၏။

“အိမ်နားက ရည်းဘဦးလှည်းပါ အဖေရာ၊ အဖေလှည်း ဘုန်းကြီးပျံ မဲကျတယ်ဆိုလို့ ကျုပ်ဆွဲလာတာ၊ အဖေလှည်းအိမ်အသစ်ကြီး ကျိုးပဲ့လာမှာ စိုးလို့၊ ဒီလှည်းကတော့ ကျိုးမှာပဲ့မှာ မစိုးရတော့ဘူး၊ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဆိုသည်နှင့်အညီ ပျက်စီးခြင်း ငါးပါး တိုင်နေသော လှည်းအိမ်မှာ ထပ်မံကျိုးပဲ့စရာ မကျန်တော့ပါ။ အချို့နေရာက ကျိုးနေသည်။ အချို့နေရာတွင် ထန်းလျှော်ဖြင့် တုပ်ထားသည်။

၂

ကျောင်းဝိုင်းတစ်ခုလုံး အလှများ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ဝတ်သစ် စားသစ်များ ဆင်ယင်ထားသော မိန်းကလေးတွေက လှသည်။ ယောက်ျားကလေးတွေလည်း လှသည်။ မိန်းမကြီးတွေ၊ ယောက်ျားကြီးတွေလည်း လှကြသည်သာ။ ဟိုနားတစ်ဆောင် သည်နားတစ်ဆောင် ချွန်းရပ်နေသော ပြာသာဒ်တွေက အလှတကဲ့ အလှဆုံး။

ရည်းဆေးရိုးသည် အရှင်လတ်လတ် နတ်ပြည်သို့ ရောက်လာပြီလား

ထင်မှတ်မိ၏။ ပြုံးပြက်တောက်ပသော ရောင်မျိုးစုံကွန့်ဆန်းသော ပြာသာဒ်များကို တမောကြီး ငေးပစ်၏။

ရွှေပြာသာဒ်၊ ငွေပြာသာဒ်၊ ပတ္တမြားပြာသာဒ်၊ မြပြာသာဒ်၊ နီလာပြာသာဒ် အရောင်မျိုးစုံကလည်း စုံသည်။ ပိတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော 'လိုက်' ဆင်ကြီးကလည်း ငွေတောင်ကြီးတစ်လုံးသဖွယ် လက်တစ်ဖက်ကြွလျက် အသက်ဝင်လှပါတီ။

အုတ်အုတ်အုတ်အုတ် ဝေါဝေါဝေါဝေါ အသံများကို ဖောက်ခွဲလျက်၊ ရှိုက်ငိုသံတစ်သံ လွင့်ပျံလာ၏။ ရည်းဆေးရိုးမှာ ဆွေးသလိုလို လွမ်းသလိုလို ရင်ထဲက ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

စကားသံမှ တေးသံသို့ ပြောင်းသွားကာ နဲ့ကြီးသံသည် တွဲလျက် ပါလာရာက ဖြန်းခနဲ ငိုချင်းဆိုင်းသံသည် ပတ်မသံ တထိထိဖြင့် လွမ်းအုပ်သွားတော့သည်။ ရည်းဆေးရိုးမှာ ထိုအခါကျမှ 'ဇယင်ကျူးနေတာပါကလား' ဟူသော အသံနှင့်အတူ သက်ပြင်းချလိုက်မိလေ၏။

အနားဝန်းကျင်မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားများကိုလည်း ထိုအခါကျတွင်မှ သတိထားမိ၏။ မျက်နှာပြင်ကို အစိမ်း၊ ဘေးအနားများကို အနီရောင်ခြယ်ထားသော ဇာတ်သေတ္တာများကို လှည်းပေါ်တွင် စီပြီးတင်နေသော လူတစ်စု။ သူတို့သည် သေတ္တာများတင်အပြီး၌ ဝါးကွပ်ပျစ်တစ်စုကို တင်ကြပြန်သည်။ ကွပ်ပျစ်၏ ထောင့်လေးထောင့်ကို ထန်းလျှော်ဖြင့်တွဲလျက် လှည်းအိမ်နှင့်တွဲသည်။ ဆွဲကြည့်၊ လှုပ်ကြည့်၊ နဲ့ကြည့်ပြီး ကျေနပ်သလောက်ရှိမှ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများနှင့် ဇယင်ကျူးသံသာ ဖုံးလွှမ်းနေခဲ့သည့် ကျောင်းဝိုင်းအတွင်း၌ ဆိုင်းသံနဲ့သံများ ချက်ချင်း ဆူညံလာလေ၏။ ပြာသာဒ်တစ်ဆောင်လျှင် တစ်ဝိုင်းပါရာ နားကွဲမည်သို့ ရှိ၏။

“သီးကုန်းဆရာတော်ရဲ့ ပြာသာဒ်က ရှေ့ဆုံးက သွားပါမယ်၊ အဲဒီ နောက်မှာ သမိုင်ကင်းရွာက မင်းပြာသာဒ် လိုက်ပါပါမယ်။ အဲဒီနောက်မှာ ပေါင်လောင်ရွာက ပြာသာဒ် ဖြစ်ပါတယ်”

ကျောင်းထုတ်အခမ်းအနား စတင်တော့မည်။ လိုက်ပါရမည့် ပြာသာဒ်များ၏ တန်းစီဇယားကို အသံချဲ့စက်မှ ကြေညာလေပြီ။

ရည်းဆေးရိုးသည် ဧယင်ကျူးသံ ထွက်ပေါ်ခဲ့သော စံကျောင်း ဘက်သို့ လည်ဆန့် ခေါင်းမော့ကာ မျှော်ကြည့်၏။ ရောင်စုံပန်းခြောက် ကလေးများ လေကစားရာသို့ တဖျပ်ဖျပ် လွင့်မြူးနေသည့်နှယ် ကြီးမား သော လှပင်လယ်ကြီး၏ ဟိုဘက်အဖျားတွင် စံကျောင်းနတ်လမ်းနှင့် လိုက်ဆင်ကြီး။

ဆင်ပေါ်သို့ ‘မှန်ခေါင်း’ ကို တင်နေကြသည်။ ပန်းပွားရောင်စုံ ယုက်သော ကြိုးဖြင့်လည်း တည်းကြနှောင်ကြသည်။ အသံချဲ့စက်မှလည်း ပြာသာဒ်များ၊ အဖွဲ့များ နေရာယူရမည့် အစီအစဉ်ကို ဆက်လက်ကြေညာ နေသည်။

ရည်းဆေးရိုး အတွေးမပြတ်။

ဆူညံဆူညံနှင့် လူတစ်စု သူ့ဘေးသို့ ရောက်လာကြသည်။ စူးရှ ပြင်းထန်သော အရက်နံ့က ထောင်းခနဲ နှာဝလာဆောင်၏။

“အို ကိုယ်တော်ရဲ့၊ တပည့်တော်တို့ကို ပစ်သွားတော့မလား ဘုရား”
အော်လိုက်သော အသံကြီးသည် ဆင်ပေါ်မှ လွင့်ဝေလာသည်။
ဆွေးမြေ့ကြေကွဲဖွယ် မကောင်းသော မူးမူးနှင့် ငိုသံကြီး။

“ပြာသာဒ် ထွက်တော့မယ်၊ ဒီလှည်းကလူတွေ ဘယ်သွားလဲ”
အမူးသမားများ၏ မေးသံကြောင့် ရည်းဆေးရိုးမှာ သူတို့ကို လှည့် ကြည့်ရင်း “မသိတော့လားဗျာ” ဟု ဖြေမိသည်။

“မြို့မဆရာတော်ရဲ့ ပြာသာဒ်ထွက်ပါ”

ထန်းဖျားဝက်ခန့်ဖြင့်သော အလုပ်သမားရုပ်လုံးကြီးသည် ထွက်မည့် လမ်း၌ ပိတ်နေ၏။ သူ့ခေါင်းဟစ်ဖြင့် ဆူညံနေ၏။

“ဗျို၊ လှည်းဆရာ၊ ခင်ဗျား ရမ်းဘိုကုန်းက မဟုတ်လား”

“ဟုတ်သားပဲ”

“ဟေ့ လာကြ လာကြ၊ လှည်းတွေက ဒီရောက်နေပြီ”

ဇာတ်ဝတ် ဇာတ်စားများ ဝတ်ထားသော လူတစ်စုသည် တောင်ရှည် တမမ ထိုင်မသိမ်းတဆွဲဆွဲဖြင့်ပြေးလာကာ ရည်းသားရွန်းနှင့် ရည်းဆေးရိုး၏ လှည်းပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် “နွားတပ် နွားတပ် မောင်း မောင်း” အသံများ ပေါ်လာသလို အလုပ်သမား ကြီးလည်း ခြေမှ ကြွလေ၏။

၃

ငါးသိုင်းများသော် ဟင်းဟုန်၏။

ထိုနည်းတူပင် တီးမှုတ်သံတွေ များနေသောအခါ မညီသည့်အသံ ကိုမျှ နားထောင်၍မရ၊ အားလုံးရောထွေးနေတော့သည်။ လေပြင်းတိုက်သံ လိုလို၊ သစ်ပင်အကြီးကြီး လဲပြိုသံလိုလို။

နေသည် ပူပြင်းလှငြား နေရောင်မှာ ကြီးမားသော ဖုန်လုံးကြီးကို မထိုးဖောက်နိုင်တော့ချေ။ ရွှေပြာသာဒ်၊ မြပြာသာဒ် စသော ပြာသာဒ်များ ကြားတွင် ရုပ်လုံးပြာသာဒ်များ တစ်ခုစီ ညှပ်ထားသည်။ သိကြား၊ ဗြဟ္မာ၊ သူရဿတီ၊ အလုပ်သမား၊ ကျား၊ လိပ်စသည်ဖြင့်။

ရွှေရောင်၊ ငွေရောင်၊ စိန်ရောင် တပြောင်ပြောင် တလျှပ်လျှပ် လက်နေသော ပြာသာဒ်ဘုံဆောင်များသည် လွန်၍လွန်၍ ခါ၏။ လူး၍ လူး၍ တုန်၏။ ထမ်းသူများမှာ ပေနေအောင် 'ထို' ထားကြရာ ပြာသာဒ်

ကစားချင်လှပြီ။ သို့သော် ယခုကစားလိုက်လျှင် 'ကျောင်းထုတ်' အခမ်းအနား၌ ပူဇော်ရန် မျက်နှာပန်းလှတော့မည် မဟုတ်ချေ။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ ရွာလူကြီးများမှာ နေပူထဲတွင် အပန်းတကြီး လိုက်လံထိန်းသိမ်းနေကြရ၏။ ရုပ်လိုက်၊ သွားလိုက်၊ နားလိုက်၊ လာလိုက်ဖြင့် အတော်ကလေး ခရီးပေါက်လာမှ ရည်းဆေးရိုးသတိထားမိ၏။

'ငါတို့ လှည်းနှစ်စီးမှာ ကမယ့်လူတွေ ပါလာတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဆိုင်းလည်း မပါပါဘဲကလား'

တွေးသာ တွေးသည်။ ရည်းဆေးရိုး မမေး။

မေးမိ၍ မိမိဘက်သို့ ပါးစပ်ကြီး ဟပြီး လာဖြေလျှင် ဒင်းတို့ပါးစပ်တွေက အရက်စော်နံ့လှသည်။ ပင်ကိုက ဆိုးရွားပြီးသား အရက်နံ့သည် ဟင်းနံ့နှင့် ရောသည့်အခါ ရွံ့စရာကောင်းသော အနံ့တစ်မျိုး ဖြစ်လာ၏။

"ရုပ်မယ်ဟေ့ ရုပ်မယ်ဟေ့။ ဇာတ်ထုပ်ခင်းကြ"

ဖုန်ကြောင့် ဖြူစပြုနေသော အင်္ကျီမည်းကြီးတဖားဖားနှင့် လူတစ်ယောက်ပြေးလာကာ အော်ပြောသွား၏။

ရည်းဆေးရိုး မျှော်လင့်သည်။ 'ဘာကကြမှာပါလိမ့်' တွေးနေဆဲမှာပင် နှစ်စမ်းသံ၊ မောင်းခေါက်သံ၊ ပတ်မမှ ပတ်စာသိပ်သံများ ပေါ်လာသည်။ ပတ်မကို ရည်းသားခွန်း၏လှည်းနောက်၊ မောင်းဆိုင်းကို ရည်းဆေးရိုး၏လှည်းနောက်မှာပင် ချိတ်တွယ်လျက် တီးမှုတ်သူများက နှံ့သမားနှင့်အတူ ခြေကျင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လေပြေထိုးအပြီးတွင် နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီ၊ မိတ်ကပ်နှင့် မူးနေသူနှစ်ယောက် ထရပ်၏။ ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်သေး၊ ကိုယ်ကို မတ်အောင် ထိန်းရင်း စောင်းနေသော 'စောင်း' ကို တည့်မတ်စေ၏။

'စေတစ်လုံး ပန်းထမ်းလာပြီး မောင်းကြော်ငြာလိုက်တာ တောင်
ပြင်ကို ရောက်ကမင့်ပဲ ဝန်မင်းရဲ့"

"တောင်ပြင်ရောက်မှဖြင့် ဒေါင်ဒင်မရောက်ရအောင်၊ နောင်အဆင့်
မှတ်ဖို့ မောင်းကြော်ငြာရမှာပေါ့ ဝန်မင်းရဲ့။ အဟမ်း အဟမ်း တိုင်းသူ
ပြည်သား လူအများတို့လေ၊ ဗာရုဏသီပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ် အမိန့်တော်
မှတ်လိုက်သည်မှာ မြို့ပြင်သုသာန်တွင် ကားစင်တင် တံကျင်လျှိုထားသော
သူခိုး ငတက်ခါးအား အကာလ ညအခါတွင် ထမင်းထုပ်ပို့ပေးနိုင်သူ မည်သူ
မဆို တောင်စမှတ်မှ ထောင်ထုပ် ပေးသနားတော်မူမည် ဘုရင့်အမိန့်တော်"

"အလို မောင်းသံပါကလား၊ တောင်စမှတ်က ထောင်ထုပ်တဲ့၊ ခြောက်
မယ်ကာက မယ်ကာက ဆင်းရဲလိုက်တာ၊ အဝတ်အစား အစားအသောက်
သာ ဆင်းရဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ နာမည်တောင် ဆင်းရဲသတော့။ လင်ကလည်း
တာက၊ မယားကလည်း ကာကပါပဲတော်၊ သို့သော်လည်း"

ရည်းသာခွန်း၏ လှည်းပေါ်မှ ထရပ်ပြီး ဇာတ်ဝင်စကားများကို
ပြောသော မယ်ကာကကို မော်ကြည့်မိသည့်ခဏ၌ ရည်းဆေးရိုး ဟားတိုက်
ကာ ရယ်လေ၏။ မရယ်ဘဲ နေနိုင်ပါရိုးလား၊ မယ်ကာကမှာ မိန်းမ မဟုတ်၊
ကျောက်ပေါက်မာ ဗရမ္မစံတွင် ပေါင်ဒါ ကွက်တိကွက်ကြားလိမ်းထားသော
ယောက်ျားကြီး၊ ခေါင်းတုံးတွင် ဆံစုတစ်ချောင်းကို ကြိုးချည်ထားသည့်
ယောက်ျားကြီး။

- "မိန်းကလေး စဉ်းစားနော်၊ မင်းဘဏ္ဍာကို အရမ်း လက်မခံနဲ့"
- "စဉ်းစားပြီးပါပြီ ဘိုးဘိုးတို့ရယ်။ အသပြာသာ ပေးပါတော့"
- "ပြောမရလည်း ရော ယူရမှာ"

ဝန်နှစ်ပါးသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပစ်ပေးဟန် ဟန်ချည်းသက်သက်
လှုပ်ရှားလိုက်သည့်ခဏ၌ ရည်းဆေးရိုး သေသေချာချာကြည့်၏။ ရယ်ပြန်ပြီ

အသပြာထုပ်ကို ပစ်ပေးသောကြောင့် ငွေသံထွက်လာလေဟန် ဖန်တီးထားသောအရာမှာ အရက်ပုလင်းခွံများကို ထိုးထည့်ထားသော လွယ်အိတ် တစ်လုံး ဖြစ်နေလေ၏။

ရည်းဆေးရိုး အဘယ်မျှ ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်မောငြား သရုပ်ဆောင်နေသူများမှာ ဣန္ဒြေမပျက်ကြချေ။ ဆက်လက်သရုပ်ဆောင်ရာ မောင်ကာကကို နှိုးပြီး ပြောခန်းသို့ ရောက်လာ၏။ လူနစ်ယောက် လှုပ်ရှားသည့်အတွက် လှည်းဦးသည် ကြွလိုက်ပိလိုက် ဖြစ်လာချေပြီ။ ဤသည်ကို ရည်းသားခွန်း သတိမမူပေ။ ပါးစပ်ကြီးဟလျက် မော့ကြည့်နေသည်။ ရည်းဆေးရိုးမူ ကွပ်ပျစ်ခွန်းကို ဆွဲခိုလျက် လှည်းအောက်သို့ ဆင်းသည်။ စည်းကုံးဘေးတွင် ထိုးထားသော လှည်းထောက်ခွကို ဖြုတ်ယူပြီး ထောက်ထားလိုက်သည်။ ဤနယ် မလုပ်ထားလျှင် နွားပခုံးကျိန်းမည် မဟုတ်လော။

ရည်းဆေးရိုး၏လှည်းပေါ်တွင် ဝန်လုပ်သူ နှစ်ဦးသာပါငြား သူတို့ကလည်း လှုပ်ရှားသည်သာ။ သုံးလေးလံမျှဝေးသော လှည်းပေါ်ရှိ မောင်ကာကကို လှမ်းပြီး ဖောင့်ဖြင့် ပေါက်သည်။ မယ်ကာကကို လှမ်းပြီး ပါးရိုက်သည်။

လုပ်ချင်သလောက် လုပ်ကြပါစေ။ ရည်းဆေးရိုးမှာ လှည်းဦးကို ထောက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ မယ်ကာက တစ်လှည့် မောင်ကာက တစ်လှည့် ငိုချင်းချနေစဉ်မှာပင် ရှေ့မှာ ပြာသာဒ်တွဲ သွားကုန်သဖြင့် ရည်းဆေးရိုးတို့ လှည်းများသည် ဆက်လက်မောင်းနှင်လာကြ၏။

လှည်းနှစ်စီးပေါ်တွင် ပါလာကြသော ဇာတ်ခင်းသူများသည် ဇာတ်လမ်းဆုံးအောင် ကပြရန်လည်း မရည်ရွယ်ပေ။ ပြာသာဒ်တစ်ဆောင် လျှင် ယိမ်း တစ်ဖွဲ့ဖြစ်စေ၊ ဇာတ်ထုပ်တစ်ထုပ်ဖြစ်စေ၊ မပါ ပါအောင် ကရော်ကမည် ဖန်တီးလာကြခြင်း ဖြစ်၏။ လမ်းဘေးဝဲယာရှိ ဗုန်တောထဲက

ပရိသတ်ကလည်း အလကားကြည့်ရသည်မို့ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင် မပြုကြ။

ရည်းဆေးရိုးသည် ဖုန်မှုန့်ကြားရှိ ပရိသတ်ကို အာရုံစိုက်လာရာမှ ရုတ်တရက် နွားနှစ်ကောင်၏ ပခုံးကို ကြည့်မိ၏။ လှည်းဦး လေးနေ၏။ သို့ရာတွင် နောက်သို့ ဆုတ်ရာ နောက်စေ့ကို ကွပ်ပျစ်စွန်းနှင့် ထိုးမိ၏။

‘စောစောက ငါ့လှည်းဦး မလေးပါဘူး၊ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်’

အခြေအနေကို ရုတ်ခြည်းသုံးသပ်လိုက်ရာ သူ့ဘေးတွင် လူတစ်ယောက် တိုးနေ၏။ နဲ့သမား။ မထိုင်ပါနှင့် ပြော၍လည်း မလျှော်၊ သည်မှာလည်း လှည်းဦး လေးနေပြီ။ နွားတွေ ပခုံးကျိန်းနေမှဖြင့် နက်ဖြန်။

“သည်နွားဟာ တုံ့နေး တုံ့နေးနဲ့ တယ်လေ ငါ”

ရည်းဆေးရိုးသည် အလှည့်နွား၏ တင်ပါးကို သံချွန်ဖြင့် ဆွယောင် ပြုရင်း နဲ့သမား၏ မျက်နှာကို နှင်တံအရင်းဖြင့် ထိုးမိအောင်၊ ရိုက်မိအောင် လုပ်၏။ များစွာ မလုပ်ရပါ။ တတိယအကြိမ်မြောက်တွင် နဲ့လုံးရော၊ အော်လံပါ လွင့်ထွက်သွား၏။

“ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဗျ၊ ရုပ်ပါဦး”

ရည်းဆေးရိုး မကြားဟန်ဆောင်နေသဖြင့် နဲ့သမား ဓုန်ဆင်းသွား လေ၏။ ကျောင်းထုတ် ပြာသာဒ်တန်းကြီးသည် ရုပ်လိုက်ကြ ဇာတ်ထုပ် ခင်းလိုက်ကြနှင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ ဆက်လုပ်သေးငြား ရည်းဆေးရိုးဘေးသို့ နဲ့ဆရာ ရောက်မလာတော့ပေ။ ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲ ကျင်းပသည့် ကွင်းထဲသို့သာ ရောက်ရော လှည်းဦး ထပ်မံမလေးတော့ပေ။

၄

တစ်ထွာသာသာဝါပင်ကလေးများသည် ရည်းဆေးရိုးနှင့် နီး၍နီး၍လာရာက ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ နွားနှစ်ကောင်သည် ‘ကြား’ တုံးပေါ်ရှိ သခင့်အကြိုက်ကို သိစွာဖြင့် မုန်မုန်လှမ်းနေကြပေ၏။ ရည်းဆေးရိုးသည်

ကြားတုံးပေါ်သို့ ထိုင်လျက်ပါလာရင်း မြေစာများကို ဝဲယာသို့ တင်ပေးသည်။

“ခုထိတော့ ဘာပိုးမွှားမှ မကျသေးဘူးကွ”

ရည်းဆေးရိုး ထရပ်လိုက်သောအခါ နောက်မှ တဆူဆူတည်ညံ့ လိုက်ပါလာကြသော ဧရက်(ဆက်ရက်)များ ဝေါခနဲ ထပျံကြ၏။ ကန်သင်း ရောက်နေပြီ။ ကြားတုံးကို မယူပြီး နွားနှစ်ကောင်ကို နောက်တစ်ကြောင်း ထဲသို့ မောင်းသွင်းစဉ် “ဟေး ဆေးရိုး” ခေါ်သံကြားရသည်။

အသံရှင်က ရည်းသားခွန်း။

သို့ရာတွင် မြောင်းထဲမှ တက်လာသူမှာ ကိုထွန်းညံ့။

‘ထွန်းညံ့ဟာ ငါ့ကို ကိုဆေးရိုးလို့ ခေါ်နေကျပါ’

ရည်းဆေးရိုး ကသိကအောက်ဖြစ်နေဆဲတွင် ကိုထွန်းညံ့ ကျောဘက်မှ ရည်းသားခွန်း၏ ရှုံ့တွနေသော မျက်နှာကြီး ပေါ်လာ၏။

“ဟကောင်ရ နွားတွေ သနားသောအားဖြင့် တစ်ရက်တလေ နားပါ ဦးလား၊ မင်းနှယ်ကွာ ကိုယ်ချင်းမှမစာပလေ”

ကိုထွန်းညံ့မှာမှ အချိတ်အဆက် စကားကို မရိပ်မိသောကြောင့် လူနှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေလေ၏။

“အောင်မာ၊ ဘာဖြစ်လို့ နားရမှာလဲ၊ ငါ့နွားတွေ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မင့်နွားတွေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အတိုင်နွားက ပခုံးပေါက်နေတယ်ကွ၊ အလှည့်နွားကတော့ မပေါက် မပြီပေမဲ့ ပခုံးနာနေဟန် တူပါတယ်ကွာ၊ ခေါင်း တရမ်းရမ်း လုပ်နေတာနဲ့ လှည်းတိုက်လိုက်ဖို့ လာခေါ်တာတောင် မလိုက်နိုင်ပါဘူး”

ရည်းဆေးရိုးသည် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း ခမောက်ထဲမှ ဆေးလိပ်ကို ယူပြီး မီးညှိ၏။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“မင်းက မခင်ရှေ့လှည်းက မင်းသမီး ငေးနေတာကိုကွ။ မခင်လှည်းလှည်းဦး ညွတ်ပဲ့ညွတ်ပဲ့ဖြစ်ပြီး နွားပခုံးကို ထမ်းပိုးနဲ့ အရိုက်ခံနေရတာ ဘယ်သိမလဲ”

ရည်းသားခွန်း ရှက်ရယ် ရယ်သည်။

“အေးကွ။ မင်းသမီးက ထဘီနားစပ်ကတော့ ခြေသလုံးပဲ မြင်ရပါတယ်ကွာ။ ခြေသလုံးလည်း နင့်မေကလွှားတဲ့မှပဲ ဝဲတွေနဲ့ဟ”

ထိုအခါတွင် ကိုတွန်းညံ့ပါ ရောနှော ရယ်မောလေ၏။

“လှုပ်ဟ သားခွန်းရ၊ ဝဲပေါက်မှာပေါ့”

“မသိပါဘူးကွာ၊ မျက်နှာလေးက လှနေတော့ ခြေသလုံးလည်း ငါတို့ ရွာသူတွေထက် လှမှာပဲ ထင်နေတာ။ အခုတော့ အရည်မရ၊ အဖတ်မရနဲ့ နွားပခုံးပေါက်တာ အဖတ်တင်တယ် အလကား”

“ဟေ့ ဟေ့ ဒီလိုအပြောနဲ့ ဟိုသူ့ရှေးအလောင်း ပန်းထိမ်သည်ဟာ မင်းလိုပဲ မရိုမသေပြောမိလို့ ခုနစ်ဘဝ ရေမျှောခံရတာ မင်းမကြားဖူးဘူးလား”

ရည်းဆေးရိုးက ပျာပျာသလဲ ပြောသည်။

“ငါက ဘာပြောလို့လဲ”

“အံ့မာ၊ ဘာပြောလို့လဲတဲ့၊ အလကားလို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ စိတ်ထားတတ်ရင် မြတ်ပါတယ်ကွာ။ ပျံလွန်တဲ့ဆရာတော်ရဲ့ ချာပနမှာ သူတစ်ကာလို ငွေကြေးတွေ၊ ပြာသာဒ်တွေ၊ အကအခုန်တွေနဲ့ မပူဇော်နိုင်ပေမဲ့ လုပ်အားနဲ့ ပူဇော်ကန်တော့တာပဲမဟုတ်လား”

“ခါကတော့ မင်းပြောမှလားကွ၊ ချီးတဲ့မှပဲ”

“ငါပြောမှ သိတာပါ သားခွန်းရာ” ဆိုကာ ရည်းဆေးရိုးသည် တဟားဟား ရယ်မောလေ၏။ ရည်းသားခွန်းလည်း ထပ်မံဆဲနေရင်း ထန်းပင်ရိပ်မှ ခွာရန် ဟန်ပြင်လေပြီ။

“အခု ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

“ထနောင်းကုန်းဘက်ကို ဖွားသွားကြည့်မလို့ပါကွာ၊ ကဲ ကဲ သွားကြ၊
နေပူနေလိမ့်မယ်၊ ငါလည်း အချိန်ရရင် ညနေပိုင်း ဆေးဖျန်းရဦးမယ်”

ရည်းဆေးရိုးသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကြားတုံးကို ဝါပင်တန်း
ကြားသို့ ပစ်ချလိုက်လေသည်။ စိမ်းမှောင်သော မြသားမြဆင် ဝါပင်ကလေး
များသည် နိုး၍ နိုး၍ လာရာက ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ခဲ့ကြလေ၏။

နေပူ လေပူနှင့် ရင်ပူ

၁

တိမ်မည်းညိုလဲမှ ဘွားခနဲပေါ်လာသောနေသည် ရည်းဆေးရိုး၏ ကျောပြင်ကြီးကို လိပ်ကျောက်မြီးဖြင့် ရိုက်၏။ ရည်းဆေးရိုး ကော့ခနဲစစ်ခနဲမြစ်သွား၏။

လိပ်ကျောက်မြီးအစစ်ဖြင့် အမှန်ရိုက်နှက်လျှင် ရွှမ်းခနဲအသံပေါ်လာမည်။ အရှေ့ခွံ တွန့်လိပ်နက်ကျောသော ကျောပြင်ကြီးတွင် အသားတစ်များ၊ အရှေ့ခွံများ လန်ကာ နီနီရဲရဲ သွေးရွဲရွဲဖြင့် မသပ်ရပ်သော မြောင်းပေါင်နှင့် သွေးကြောကြီး ပေါ်လာသည်။

ယခု ရွှမ်းခနဲ မမြည်။ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း သွေးမြောင်းကြီး မပေါ်။ “သေရချေရဲ့” အော်သံကား ပေါ်လာသည်။ တိမ်ကြားနေကား ရိုးရိုးနေထက် ပူလောင်သည် မဟုတ်လား။

ရိုးရိုးထွန်သော အခြောက်ထွန်သာဖြစ်ပါမူ ရည်းဆေးရိုး မော့ကြည့်နိုင်၏။ သည်ဝါခင်းကြား လိုက်နေချိန်တွင်ကား မော့မကြည့်အားပါ။ တစ်တောင်သာသာ ‘ကြားတုံး’ သည် ဝါတန်းနှင့် အနေတော်ဖြစ်၏။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

အနည်းငယ် စောင်းသွားလျှင် ဝါတန်းကို နင်းမိမည်။ မနင်းမိသည့် တိုင်အောင် အလုပ်လစ်ဟင်းမည်။ ကြားတုံးအစွန်းမှ ထွန်စာများသည် ဝါပင်တန်းကို မြေတောင်မြှောက်ပေးသွား၏။ လူ့လက်ကလည်း မြေစာများ အနေအထားသင့်အောင် ပြုပြင်ပေးရ၏။ မောက်သည့် နေရာက မောက်၊ ချိုင့်သည့်နေရာက ချိုင့် မဖြစ်စေရန် ပင်ခြေကို ခဲကြီးပိပြီး ယိုင်လဲမနေခဲ့စေရန် စသည်များ။

နွားနှစ်ကောင်သည် ခြေကျမှန်မှန်လှမ်းနေသည်။ “အင်း ဟင် သည်လို မလုပ်နဲ့လေ၊ ဟဲ့ကောင်လေး နာတော့မယ်နော်” မာန်သံ သတိ ပေးသံသည်ပင် မပြင်းထန်။

တစ်ကောင်ကောင် ရှေ့ရောက်သွားမည်ကို ရည်းဆေးရိုး မလိုလား။ တစ်ကောင်ကောင်က မြက်ပင်ကို လှမ်းဟပ်နေသဖြင့် တစ်လှမ်းစာမျှ နောက်ကျကျန်ခဲ့မည်ကိုလည်း ရည်းဆေးရိုး မနှစ်မြို့။ လန့်သွားမှာလည်း စိုးသည်။ သို့ကြောင့် နှင်တံကိုသော်မျှ မမြှောက်ပါ။

ပါးစပ်က တဟင်းဟင်း အသံပေးသည်။ မျက်လုံးက ရှေ့ရော ဘေးပါ ကြည့်သည်။ လက်နှစ်ဖက်က မြေစာတွေကို ပြုပြင် ချောသပ် ပေးသည်။ မြေစာမှန့်ထဲက ပိုးတီကောင် ဖြူဖြူကွေးကွေးကလေး။

ဖြူဖြူပွေးပွေး တစ်တစ်အစ်အစ်နှင့် ခြေချောင်းတွေက အများကြီး။ အထစ်အရစ်တွေ ပါသေးသည်။ ရည်းဆေးရိုး ကောက်ယူပြီး လက်ကို မြှောက်သည်။ မြှောက်သော်ငြား လွင့်မပစ်ဖြစ်။

ကြားတုံးနောက်က မြေပြင်သည် အသစ်ဖြစ်နေပြီ။ သည်မြေပေါ်၌ ခုန်ဆွခုန်ဆွတစ်မျိုး၊ ဝဲပျံလျက် တစ်နည်းနှင့် ညှစ်စာစာ ဆက်ရက် တစ်သင်း ရှိသည်။ ပါးစပ်ဝါဝါ အသားညိုညိုနှင့် ဆက်ရက်၊ မျက်လုံးဝါဝါ အသား ဖြူဖြူနှင့် ဆက်ရက်။

သူတို့သည် မြေကြီးကို မယက်တတ်၊ အနေအထား ပျက်သဖြင့် ပြေးလွှားနေသော ပုရစ်၊ မြေခွေးပုရစ်၊ တီကောင်၊ ပိုးတုံးလုံးနှင့် မည်းမည်းရွှရွ မြင်သမျှကို အလှအယက်ကောက်ယူကြ၏။ ရည်းဆေးရိုး၏လက်ထဲက အကောင်ကြီးကိုသာ ပစ်လိုက်ပါက လှလိုက်ကြမည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဆက်ရက်တွေ သတ်ပွဲဖြစ်ရောမည်။ ရသွားသည့် ဆက်ရက်မှာလည်း တစ်နံနက်စာ ကောင်းကောင်း ဖူလုံရာ၏။

သို့သော် ပိုးတီကောင် သေရာရောမည်။

သူ့ကို သနားသောကြောင့် စလုံး စခုခဲများကြားသို့ ပစ်သွင်းလိုက် ချင်သည်။ ထိုအခါ ကိုရွှေပိုးတီကောင်သည် ဝါပင်၏ အမြစ်များကို အားရ ပါးရ ဖျက်ဆီးတော့မည်။ မည်သို့ လုပ်ရပါ။

ရည်းဆေးရိုးက ပိုးတီကောင်ကြီးကို ကိုင်လျက် ရွေ့လျော့လိုက်ပါ လာ၏။ နွားနှစ်ကောင်သည် ကန်သင်းပေါ် တက်ပြီ။ ကြားတုံးကို မ ရှေ့ရတော့မည်။

“ဟယ် ကမ္မသကာပေါ့ဟာ၊ သွားလေရော့”

ကြားမဝင်ရသေးသော ပပ်ကြားအကွဲကွဲ မြက်သောသော ထနေ သည့်ဘက်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်လေ၏။

ဇောက်ခွေပွင့်ယောင်ယောင် ချဉ်ပေါင်ပွင့်လိုလို အပွင့်ကလေးများ သည် ဝါပင်တစ်ပင်တလေ၌ ချိတ်ဆွဲစပြုပြီ။ ကြည့်လေရာရာတွင် မွဲခြောက် ခြောက် ဖြူလျော်လျော် အစိမ်းထဲမှ ဝါပွင့်ဝါင့်များ ပြောက်ကျားနေကြသည်။

ကြားတုံးပေါ်မှ ရည်းဆေးရိုး အမြန်ဆင်းသည်။ အတိုင် နွားက ခြေထောက်ကို လှုပ်ရုံသာ လှုပ်ရွေ့၍ အလှည့်နွားကို ရှည်လျားစွာ ထိုးကွေ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကြားတုံးကို ရည်းဆေးရိုး မသည်။ အလှည့်နွားနည်းတူ ရှည်လျားစွာ ကွေ့လှည့်ပြီး ကြောင်းထဲမှ ချသည်။

ကြားတုံးကို နေရာတကျ ချ၏။ ဟင်း ဟင်း ဟင်း အသံပေး၏။ သို့ငြား ထွန်သွားတိုများက မြေကြီးကို မမြစ်သေး။ “တယ် သည်နွားက တာဖြစ်နေတာတုန်း” ငေါက်ငမ်းရင်း မော့ကြည့်သည်။ နွားနှစ်ကောင် ဖိုထိုး နေပြီ။

“ဟ အစောကြီး ရှိသေးတယ်၊ မော့နေပြီလားဟ”

ညည်းတွားရင်းက နေလုံးကို ရည်းဆေးရိုး မော့ကြည့်သည်။ ထန်းတစ်ဖျားသာသာမျှသာ ရှိပါသေးတကား။ နွားနှစ်ကောင်သည် ရှေ့ထိုး နောက်ငင် လုပ်ယမ်းလျက် မော့နေကြသည်။

“ကဲကွာ ကဲကွာ၊ သုံးကြောင်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ် သားတို့ရာ”

သူတို့ မော့နေသည့်နည်းတူ ရည်းဆေးရိုးလည်း မော့ဟိုက်ပါသည်။ သူတို့နယ်ပင် ရည်းဆေးရိုး၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ကုပ်မှ ဖနောင့်အထိ ချွေးဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေသည်။

နွားနှစ်ကောင် ကုန်းပြီးဆွဲသည်။ ကြားတုံးမရွေ့၊ လေးသစ်ထွန် သွားက မြေမြွေထဲတွင် တစ်ဆုံးမြုပ်နေသည် မဟုတ်လား။ သို့အတွက် ကြားတုံးပေါ်မှ ရည်းဆေးရိုး ဆင်းပေးလိုက်ရာ နက်ကျော် ရွေ့သွား၏။ အလှည့်မှ နက်ကျော်သာ ရွေ့ပြီး အတိုင်နွား ကျန်နေခဲ့သဖြင့် နက်ကျော်၏ ခြေတစ်ချောင်းက ဝါပင်ကို တက်နှင်းမိ၏။

အင့် သုံးငုံ အပွင့်လေးပွင့်ဖြင့် တန်ဆာဆင်သော သည်ဝါပင်က သန်လည်း သန်၏။ ရည်းဆေးရိုး၏ ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲ ဖြစ်၏။

“နာတော့မှာပဲနော် နာတော့မှာပဲ”

ဒေါသတကြီး အော်မိသည်။ နင်တံကို မြှောက်မိမည်ရှိပြီးမှ ‘သည်လို ပေါ့လေ၊ တစ်ပင်တလေ နင်းမိမှာပဲ၊ ကမ္မသကာပေါ့’ အတွေးဖြင့် လက်ရုပ် မိသည်။

J

ငွေရောင် ကွပ်ထားသော ခဲသားတိမ်များသည် နေလုံးကို ရှောင်သွားကြ၏။
တောက်ပသော ဂွမ်းခိုင်တိမ်စုများကလည်း ဝေးလှမ်းရာတွင်သာ လွင့်မျော
နေ၏။ ထိုအခါ နေအပူသည် တစ်အောင့်တနားသော်မျှ မမှိန်မလျော့။

လယ်ထိပ်ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးပေါ်မှ ရွှေပြည်ခိုးငှက်၏ မြည်ရိုး
မြည်စဉ်အသံသည်ပင် ရွှေမိုးရယ် ရွာပါတော့ဟု ရည်းဆေးရိုး၏ နားထံ၌
ကြားယောင်လာ၏။ ချိုးကူသံသည် တကူးကူးမဟုတ်၊ အပူထူး အပူထူး
ဟူ၍သာ ကြားနေတော့၏။

မျက်ခွံကို ရုံ့ပြီး မျှော်သည်။ လာနေကျလမ်းတွင် ရည်းကျည်းဒန်၏
အရိပ်အယောင်၊ အိုလေ လူရိပ်လူယောင်သော်မျှ မမြင်၊ မိုးကို မျှော်သော
ဝါခင်း၊ မိုးကို တမ်းတသော ပြောင်းဖူးပင်များကြားမှ လူသွားကန်သင်း
လမ်းတွင် တံလျှပ်မျှင်တွေ တိုးတက်နွယ်ယှက်နေ၏။

ထမင်းပိုသူသည် ထွန်နားချိန်တွင် ရောက်ဖို့ကောင်း၏။ နွား အမော
ပြေ၍ ထပြီး အလုပ်လုပ်တော့မှ ထမင်းပိုရောက်လာလျှင် အဆင်မပြေပြီ။
နောက်တစ်ကြိမ် နွားမောမှ စားပြန်သော် ထမင်းစား နောက်ကျပြီ။ သည်
အမယ်ကြီး ဘာတွေများ လုပ်နေပါလိမ့်။

အဆာပြေစားရန် ထမင်းကြမ်းကို မိမိဘာသာ တစ်ပါတည်း ယူခဲ့ခြေ
ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယနေ့နံနက်တွင် ထမင်းကြမ်းမရှိ။

“အဘိုးကြီး သွားသွား၊ ကျုပ်ကို စောင့်နေရင် နေမြင့်နေလိမ့်မယ်၊
ကျုပ် လိုက်ပို့မယ်”

သူပင် အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် ပြောလိုက်ပါလျက် ထမင်းချက်ပြီး
လိုက်ပို့ရန် မေ့လျော့၍ပင်နေပြီလော၊ လယ်ပြင်သို့ လာရင်းက မူးမိုက်၍လည်း
လဲပြီနေသလော။ လည်ပင်းရှည်ပြီး တစ်ကျော့မျှော်ရာက ကိုင်းဖုတ်

အရိပ်ကြားတွင် ချထားသော ရေဘူးကို မော့သည်။

ရေသောက်ရသည်မှာ မမြိန်ရှက်ပါ။ ဆာနေသည့်ဝမ်းကို လှုပ်နှိုးရာ သတိပေးရာ ငှက်၏။ ပိုပြီး မွတ်သိပ်လာကာ ခွေနှုံးလာပြီ ထင်ရ၏။

သို့ကြောင့် ဆေးလိပ်တိုကို မီးညှိ၏။ လယ်ပြင်သို့ လာခဲ့သည့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သွားပုံးဖြင့် နာနာခဲလာခဲ့သဖြင့် အစီခံမှာ အတွင်းသို့ ဝင်နေသည်။ ဖက်စနှစ်စကို အားမရပါးမရ ခဲရသည်။ နှစ်နှစ်သက်သက် ဖွာနေကျ ဆေးလိပ်သည် အရသာမရှိ။ ဆေးလိပ်မီးခိုးသည်ပင် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းစွာ 'လူမမာစော်' နံနေပါတကား။

ဖွားနှစ်ကောင် အမောရပ်ပြီး စားမြို့ တစ်လှုပ်လှုပ်ဖြင့် ပြန်နေပြီ။ ထမင်းပိုကို စောင့်နေ၍ မဖြစ်။ သည်နေပူပုံဖြင့် နောက်ထပ် တစ်စကပင် ပြီးစီးရန် မလွယ်။ အချိန်ရှိခိုက် အားခဲရဦးမည်။

ရည်းဆေးရိုးသည် အရိပ်ကောင်းကောင်းတွင် လှဲအိပ်နေချင်ငြား အားခဲပြီး ထသည်။ ထွန်ကိုင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ကန်ကြိုးနှင့် နှင်တံကို ဖြုတ်သည်။

“ကဲ ရုန်းလိုက်ကြဦးဟေ့၊ ပူတော့ ပူတာပဲဟ”

ပြောသော်ငြား 'ထွန်ညှင်းကွင်း'က ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ် မမည်။ ဩော် ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာတုန်းဟ၊ နာတော့မယ်နော် အော်တော့မှ ထမ်းပိုးတုံး အလယ်ရှိ ထွန်ညှင်းကွင်း လှုပ်သည်။ အသံမြည်သည်။ ကြားတုံးက မရွေ့သေး။

“ကဲကွာ ကဲကွာ၊ နာတော့မှာပဲ”

ခပ်ငေါက်ငေါက်ကလေး အော်လိုက်တော့မှ ကြားတုံးအောက်က မြေတွေ စုန်ပွလာသည်။ မြေကြီးအဖတ်များ၊ အချပ်များ၊ အခဲများ၊ အမှုန်များထလာပြီး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ဖွားခနဲ ဖွားခနဲ လိမ့်ဆင်းပြီး

ရည်းဆေးရိုးလည်း အလုပ်များပြီး ငြိမ်နေခဲ့၏။ ဆက်ရက်များလည်း ကိုခနဲ အသံပေးလျက် ရောက်လာကြပြီ။

အလုပ်ထဲသို့ စိတ်ကို မြှုပ်လိုက်သည်။ ပင်ပန်းမှု ပျောက်သည်။ ထမင်းကိုလည်း မေ့သည်။ အရိပ်ကောင်းကောင်းတွင် ကျောခင်းပြီး တမေ့ တမော အိပ်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်လည်း ကွယ်တော့သည်။ “ကိုဆေးရိုးတော်တော် ဆာနေပြီလား” မေးသံပေါ်လာတော့မှ အာရုံပြားသည်။ မော့ကြည့်သည်။ ရည်းဆေးရိုးက မော့ကြည့်ရုံသာကြည့်၍ မည်သည့်နေရာတွင် ရပ်မည်ဟု မဆုံးဖြတ်ရသေး။ နောက်ထပ် မည်မျှ ဆက်လက်၍ ဝင်ဦးမည် ဟူ၍လည်း မပိုင်းကန့်ရသေးငြား နွားနှစ်ကောင်က တုံ့ခနဲ ထိုးရပ်၏။

“ဟုတ်ပေ့ကွာ၊ လူကဖြင့် နားမယ် စိတ်မကူးသေးဘူး၊ သူတို့ထ ထိုးရပ်တယ်ဟေ့၊ ကျသကွာ”

ကြားတုံးပေါ်ကဆင်းရင်း ရည်းဆေးရိုး ရယ်မော၏။ သို့သော် ရည်းကျည်းဒန်သည် သံယောင်လိုက်၍ မရယ်မော၊ မည်သည့်အာရုံက သူ့အား ချုပ်ဖိထားသနည်း။ ထွန်ကိုင်းကို ကန်ကြိုးပူးလျက် တစ်ပတ် ပတ်သည်။ အဖျားကွင်းထဲတွင် နှင်တံလျှိုစိုက်ပစ်ခဲ့သည်။ ကြားဝင် ထားသည့် ‘ကြောင်း’ အတိုင်း လျှောက်လာရာက ရည်းကျည်းဒန်ကို အကဲ ခတ်သည်။

“ဟဲ့ သမီးကြီးပါကလား”

သမီးကြီးမှာ ကိုဘညိန်း၊ မလှမေတို့၏သမီး မေကြည်ဖြစ်၏။ ဘထံမှ ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး နှုတ်ဆက်သံထွက်လာငြား မေကြည်ထံမှ ‘စလိုက် စရော’ သံ မတုံ့ပြန်၊ ကုပ်ချောင်းချောင်း၊ ငုံ့လျှိုးလျှိုး၊ အင်း တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။

ပြောင်းဖူးပင်ရွက်ရန် လိုက်လာသည်ဆိုလျှင်လည်း ဘွားအေပင်

ပါစရာမလို၊ သူတစ်ယောက်တည်း ထမင်းထုပ်ဖြင့် လွှတ်လိုက်ရန်သာ ရှိသည်။ ပြန်လျှင် ဝါခင်းထဲက ခုတ်ထားသော ပြောင်းပင်တွေ ရွက်ပြီး ပြန်ရုံသာ။ သို့သော် ရည်းဆေးရိုး မေးမနေပါ။ ထမင်းလှဲသောတွင် တင်ပျဉ် ခွေထိုင်သည်။ လက်ကို ထမင်းစေ့မကပ်စေရန် လက်ဝါးချောင်းအဖျားကို ရေခွေးကြမ်းဖြင့် စွတ်လေကာ ဆွတ်သည်။ ဟင်းဟူ၍ မည်မည်ရရ မပါ။ ညက ကျန်သော ငါးပိစုတ် အကပ်အသပ်နှင့် ငရုပ်သီးထောင်း အကျန် ဖြစ်သည်။ လက်ညှိုးဖျားတွင် ဝေပပါလေကာတို့ပြီး ထမင်းကို တို့သည်။ ထိုထမင်းကို အလုတ်ကြီးလုတ်ကာ ပါးစပ်ထဲသွင်းလိုက်စဉ် ရည်းကျည်းဒန် က စကားစ၏။

“ထမင်းက အစောကြီးကတည်းက ကျက်တာတော်ရှေ့”

တွေးစရာများ၊ မေးစရာများဖြင့် အစချီငြား၊ ရည်းဆေးရိုးက ထမင်းကိုသာ ကုန်းလွေးသည်။ လက်တုန်အောင် ဆာနေသည်။ ရင်ထဲက တလုပ်လုပ်ဖြစ်နေသည်။ ရင်လှုပ် လက်တုန် မပျောက်မချင်း တရကြမ်း ခွံ့ရပါဦးအံ့။

“အဲဒါကြောင့် တော်မြေးကို အပိုခိုင်းဖို့ စီစဉ်ထားတာ။ အဲ ထမင်း လည်း ကျက်ရော မရွေစာကို ရှာလို့ မတွေ့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ သူ့အမေ လိုက်ရှာ တော့ အလုပ်ကြီး အလုပ်ကောင်း လုပ်နေတာကလား”

ရည်းဆေးရိုး ခေါင်းထောင်ရုံသာ ထောင်၏ မမေးနိုင်သေး။

“လားလား ရွာတောင်ဖျားမှာ ရည်းစားနဲ့” ထမင်းလုတ်သည် တုန်ခနဲခါ၏။

‘သည်အသက် သည်အရွယ်ကလေးနှင့် သမီးကြီးရယ်’ ဟု ညည်း တွားလှ ညည်းတွားခင်တွင် သတိဝင်လာ၏။ ဘာလိုလိုနဲ့ ငါ့မြေးကြီး တောင် ၁၆ နှစ် ရှိပါပေါ့လား။

သို့သော် ထမင်းလုတ်က လည်ချောင်းထဲ၌ 'နင်' နေ၏။

“တော့ဈေးမကလည်း ချောမော့ခေါ်မလာဘူးတော်။ တွေ့တဲ့နေရာမှာ ခုံဖိနပ်နဲ့ ရိုက်သတဲ့။ ဒါတင် မနေသေးဘူး ဆံပင်ဆွဲခေါ်လာရင်းလည်း ရွာလမ်းတစ်လျှောက် ရိုက်သတဲ့”

ဆံပင်ဆွဲခေါ်လာသည်ဆို၍ မြေးမခေါင်းကို ကြည့်မိ၏။ ယောက်ျားကလေး ဆံပင်မျှပင် မရှည်သော ကုပ်ထောက်ဆံပင်။

“အဲဒါ မပြီးနိုင် မစီးနိုင် လိုမ့်ရိုက်နေတာနဲ့ ကျုပ် ခေါ်လာခဲ့တာ။ နို့မို့ သေအောင်သတ်ချင်သတ်နေမှာ။ အေးရာအေးကြောင်း ဘဆီကို ထမင်းပို့ချေဆိုပြီးတော့လည်း မလွှတ်ရဲဘူးတော်”

သိမ့်ခနဲ လေပြည်လေးလှုပ်သည်။ သို့ရာတွင် အေးမြသော လေပြည်မဟုတ်။ ရေခွေးအိုးအဝမှ အလှူအယက် ပြေးထွက်လာသောနယ် ပူလောင်လွန်းသော လေ။

ရည်းဆေးရိုးမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့နေမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဈေးရွဲနေရာက ဈေးခန်းသွားပြီးမှ ကသိကအောက် ပူသောအပူ။ သည်အပူထက် သမုဒယမြေးပူက နှလုံးသားတိုင်အောင် ပူသည်။ လက်သုတ်လက်စ ခေါင်းဖုစုတ် (ခေါင်းခု) ကို ပြီးစလွယ် ပိုင်စလွယ် ပစ်ချမိသည်။

ရည်းကျည်းဒန်သည် ဆေးလိပ်အသစ်တစ်လိပ်ကို အသစ်ညှိထား၏။ ထိပ်ညီစေရန် ပါးစပ်ဖြင့် မှုတ်ပေး၏။ ရှေ့တိုးပြီး လောင်နေသော အပိုင်းကို တံတွေးဖြင့်ဆွတ်၏။ သို့အတွက် စကားပြတ်သွားခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

“ကောင်ကလေးက ဘယ်ကတဲ့လဲ”

ရည်းဆေးရိုး၏ ပထမဆုံးစကား။

ရည်းကျည်းဒန် မဖြေနိုင်သေးပေ။ ဆေးလိပ်ကို မှုတ်နေရသေးသည်။ မီးညီ မညီ အသာလေး ဖွာနေရသေးသည်။ မီးညီကြောင်း သေချာတော့မှ

ဆေးလိပ်ကို ဖြုတ်ပြီး လှမ်းပေးသည်။ တံတွေးခွဲခွဲသည် ဆေးလိပ်ဖင်တွင် အမျှင်တန်းလျက်ပါလာ၏။ ဆေးလိပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းနှင့် တစ်ထွာကွာသည် အထိ အမျှင်တန်းဆဲ။ တစ်ထွာကျော်သွားပြီ၊ မပြတ်သေး။ တောင်ဆုတ်ခန့် ကွာတော့မှ တံတွေးအမျှင်ခွဲလည်း ပြတ်၊ ရည်းကျည်းဒန်လည်း စကားစ၏။

“ကျုပ်တော့ မသိဘူး”

ပူလောင်သော ရည်းဆေးရိုး၏ ရင်မှာ လေးလံ၍ ပိနင်၏။

“ညည့်မြေးကို မေးမကြည့်ဘူးလား”

“တော့မြေးလား သိမှာ၊ ဝေးပါသေးရဲ့”

ရည်းဆေးရိုးမှာ အင်းခနဲ ညည်းတွားမိသည်။

“ဒါပေမဲ့ တောက်ပျားမက သိသတော့၊ ‘အလဲသည်’ တွေနဲ့ ဝါလာတဲ့ လူတဲ့”

အလဲသည်ဆိုသည်မှာ ပေါက်နေသော ဒန်အိုးကြီးကို ဒန်အိုးသစ် အလတ်နှင့် လဲလှယ်ပေး၏။ ရွယ်တူချင်းဆိုလျှင် ငွေအလိုက်ပေးရ၏။ မည်းနက်နေသော ကြေးဝါဇွန်း အကွဲအပွဲများကို သင်္ဘောဆေး မှုတ်ထားသော သံဖြူဇွန်း စသည်တို့နှင့် လဲလှယ်၏။ သံဒယ်အိုး၊ ဒန်ဒယ်အိုး၊ ကြေးဖလား၊ ကြေးလင်ပန်းအစ ကြေးဖြင့် ပြုလုပ်သော ချွန်ကုံးအဆုံး။

“အလဲသည်တောင် မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးတော်ရေ၊ မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်က ဘုရားဆင်းတုတော်တို့၊ ခေါင်းလောင်းတို့၊ ဘုရားစိန်ဖူးတို့၊ ဓိုးတဲ့ရုပ်တဲ့”

ရည်းဆေးရိုး ခေါင်းစောင်း၏။

“ရုပ်ကို မပြောစမ်းပါနဲ့၊ အမယ်ကြီးအိုရာ၊ ရုပ်ဟာ ဆင်ချင်သလို ဆင်၊ ပြင်ချင်သလို ပြင်လို့ရပါတယ်ဟာ။ ဟန်ထိပန်ထိ ကိုက်ကောင်း ဆိုက်ကောင်းပေမဲ့ စိတ်ဓာတ် အောက်တန်းကျရင် အလကားပဲဟာ။ စိတ်နေ

ခိဘ်ထား မျိုးရိုးဇာတိ၊ အိမ်ထောင် ရှိ မရှိ”

ရည်းကျည်းဒန် သရော်ပြီး ပြီးကာ မေးထိုး၏။

“မေးကြည့်ပါလား၊ တော်မြေးကို”

“သမီးကြီး ဘယ်သူတဲ့လဲဟင်၊ နာမည်က”

ကိုင်းမြစ်တစ်မြစ်ကို လက်သည်းဖြင့် ဆိတ်ရင်း မပွင့်တပွင့် မေကြည့်
ပြေသည်မှာ “ကျော်စိုးဝင်း” ဟူ၏။

“ဘယ်ကလဲ”

အဖြေမလာပါ။

“ဘယ်သူသားသမီးလဲ၊ ဘာလုပ်သလဲ”

မေကြည့်၏ မျက်နှာသည် မြေပြင်နှင့် နီးသည်ထက် နီးသွား၏။

“နေပါဦး သမီးကြီးရဲ့၊ အဲသည် ကျော်စိုးဝင်းက ကျောင်းနေတုန်းပဲ
တဲ့လား၊ သူ့မှာ မွေးချင်း ဘယ်လောက်ရှိသတဲ့တုန်း၊ သူ့မိဘကကော
ဘာလုပ်သတုန်း”

“မေးမေး၊ တော်သာ လျှာထွက်မယ်၊ တော်မြေးကတော့ ဘာမှပြောမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ဗီဒီယိုတွေ ၊ ကျုပ်ပေးပြီး ကြည့်လိုက်ရတာ၊ အပျော်တမ်း
လင်ယူချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာပြီ မဟုတ်လား”

ရည်းဆေးရိုး စောင်းငဲ့ကြည့်၏။

“အဲသည်လို မပြောပါနဲ့ဟေ့၊ ငါကြည့်ရတဲ့ ဗီဒီယိုများ ဘယ်လောက်
ကောင်းလဲ သစ်စေ့တွေ မျိုးကောင်းမျိုးသန်ဖြစ်အောင် လုပ်တာ၊ ပိုးမွှား
နှိမ်နင်းတာ၊ အငြိမ့်ကတာများ ကျက်သရေရှိလိုက်တာ၊ ဘယ်မှာ မတော်
တရော်ပါသလဲ”

“တော်ကြည့်ရတာက တယ်လီဗီးရှင်းတော်ရဲ့၊ ကျုပ် ပြောနေတာက
ဗီဒီယို ဗီဒီယို”

ရည်းဆေးရိုး အတန်ငယ်တွေဝေသွားပြီးမှ ပေါင်ကို ဖြန့်ခနဲပုတ်၏။

“အေး ဟုတ်ပြီဟ မှတ်မိပြီ၊ အင်း ယောက်ျားတွေချည်း ကြည့်တာတောင် လိပ်ပြာမသန့်လို့ ငါ ထွက်ပြေးခဲ့ရတာ ဟုတ်ပြီ” ဆက်လက် မြည်ကြွေး၏။

“အဲဒါတွေ နှိပ်စက်နေတာပေါ့တော်။ ကျောင်းထားတော့ စာကို စိတ်မဝင်စား၊ ကျောင်းနတ်လိုက်ပြန်တော့လည်း အိမ်အလုပ် မလုပ်ချင်၊ ရည်းစားတော့ ထားသတဲ့။ ထားပြန်တော့ ဘယ်က ဘယ်သူ့သား၊ ဘာလုပ်မှန်းမသိတဲ့ ကလေးကဝ”

ရည်းဆေးရိုးသည် ဆေးလိပ်ကို ရည်းကျည်းဒန်သို့ ကမ်းပေး၏။ ပူလောင်သော စိတ်အာရုံကို ဝါခင်းသို့ လွှဲပြောင်းပို့လွှတ်၏။ နေမပြင်းမီ ကြားလိုက်လက်စ သည်တစ်ကွက်ကို ပြီးစီးအောင် လုပ်ရဦးမည်။ မြေး ကိစ္စနှင့် ဆက်လက် ရင်မပူရပါစေနင့်၊ ကမ္မသကာ ဖြစ်ပါစေတော့။

စံပယ်ဖူးစ ဇီးယောက်မ

၁

နှင်းပြာပြာ အုပ်ဆောင်းကြီးသည် ကြက်သားအုပ်မ သားအမိတစ်တွေကို ဆောင်းလှောင်သည့်အလား ရမ်းဘိုကုန်းရွာကို ဆောင်းအုပ်ထားလေ၏။ စလင်းချောင်းသည် အုပ်ဆောင်းတွင်ရှိသော သားကောင်ကို ရန်မူရန် ချဉ်းကပ်လာသော မြွေနဂါးကြီး အစိုးအလှုံလွတ်သည့်နှယ် အငွေ့ချောင်းချောင်း ထနေလေ၏။

သည်ပြာမှောင်သော နှင်းခိုးနှင့် ပေါင်းချောင်ကြီးအောက်ဝယ် ထုံးနုနှင်းရောင် မီးခိုးတွေ တောက်လောင်နေကြ၏။ ရည်းဆေးရိုးသည် စောင်မြိတ်များကို ပြာမုန်စများစင်စေရန် ပုတ်ခါပြီး ဝမ်းခိုက်နှင့် ပေါင်၏ ကြားထဲသို့ သွင်းလိုက်ပြီးနောက် ရေနွေးကရားကို မီးတောက်ကြားထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ဘ ဘ”

မီးဖိုတွင် ဝိုင်းနေသော မြေးတစ်ကျိပ်အနက် စကားအတတ်ဆုံး။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

အမေကြီး၏ အခေါက်အထစ်အခံရဆုံး 'ငတက်ပျားမ' ခေါ်သံဖြစ်သည်။
ရည်းဆေးရိုးမှာ လက်ဖက်ခြောက်ဘူးကို ရှာနေရသဖြင့် မထူးနိုင်။

"ဘလိုခေါ်နေတာ ဘကလဲ"

"ဘာလဲ သမီးရယ်၊ လက်ဖက်ခြောက်ဘူး ရှာမတွေ့လို့ပါဟယ်"

ဘူးက မည်းမည်း၊ မန်ကျည်းမြစ်က မည်းမည်းမို့ ရောနေသည်။
ကလေးမျက်စိတွင်ကား အထင်းသားပါ။ မြေးတွေ ဝိုင်းရယ်ဆဲတွင်

လှအုံးမယ်က ထယူပေးသည်။

"သည်မှာပါ ဘရဲ့၊ ဘရဲ့ လက်အောက်မှာ"

"အေးဟယ်၊ အသက်ကြီးတော့ မျက်စိကမူန်မူန်၊ မျက်စိမူန်တော့
ထင်းချောင်းကို မြေထင်ပြီး ခုန်လို ခုန်၊ မြေကို ထင်းမှတ်ပြီး ဆွဲလို ဆွဲနဲ့"
ထန်းပင်မြစ်နဲ့သင်းသော ဆောင်းတွင်းမီးဖိုဝယ် မြေးတို့၏ သာယာသော
ရယ်မောသံတွေ လှိုင်နေ၏။

"ကံ အငယ်က ဘာပြောမလို့တုန်း"

ကရားထဲသို့ လက်ဖက်ခြောက်ခတ်အပြီး ရယ်သံအစဲတွင် ရည်းဆေးရိုး
အမေး။

"ဘရဲ့ အဖေနဲ့ အမေဟာ ဦးကျန်ကြီးနဲ့ ဒေါ်ကြွယ်စိုးဆို ဘ"

မေးအပြီးတွင် အငယ်သည် အတူဝိုင်းထိုင်နေသော မောင်နှမတစ်စု၊
ညီအစ်မတစ်စုကို ဝင့်ဝါစွာလှည့်ကြည့်၏။ ကြားလား၊ ငါသိတယ် ဟူသည့်
သဘော။

"သမီးကို ဘယ်သူပြောတုန်း"

အပြုံးထဲက ဘ၏အမေး။

"သလိုပဲ သိတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ် သမီး၊ ကနေ့ ညည်းအစ်ကို မောင်ကိုကြီးတို့၊

ခင်မောင်ငြိမ်းတို့ ပျင်းတာတွေ မြင်လေလေ အဖေ့ကို သတိရလေလေပဲ သမီး။ အဖေတို့ ဘာတို့ဟာ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ရတာ အားမရလို့ ညမှာ လရောင်နဲ့ အလုပ်လုပ်ကြရတယ် သမီး”

လိမ္မော်ရောင် စလင်းချောင်းရှေ့ပြင်သည် ရည်းဆေးရိုး၏လွမ်းအားကို ဖြည့်၏။ ချောင်းလယ်ရှိ ခေါင်းဖြူဖြူ ကိုင်းတောကလည်း ခြားနားသော အတိတ်ကို လှန်၏။ ရည်းဆေးရိုးသည် မီးလောင်သစ်ကိုင်းခြောက် လက်ညှိုးဖြင့် ချောင်းစာက်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သည်ချောင်းဟာ အခုလို ရွာခြေကို ကပ်မနေဘူးသမီး။ ရွာရဲ့ ဟိုဘက်တစ်ခေါ်လောက်မှာရှိတာ။ သိပ်လည်း မကျယ်ဘူး။ ဘယ်လောက် မကျယ်သလဲဆိုရင် ငှက်ပျောတောရွာထဲက ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံကို ဘာတို့ ရမ်းဘိုကုန်းက အတိုင်းသားကြားရသကဲ့”

မြေးတို့ အံ့သြကိန်းကြံပြီ။

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။ ဘာဆေးရိုး ကိုလည်း ပါးစပ်အပွင့်သား၊ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

သူတို့ အံ့သြခြင်းထက် ယုံကြည်ရန် ခက်ခဲနေကြသည်။ သို့ရာတွင် ဘာသည် လိမ်လည်လုပ်ကြံ မပြောဟူ၍လည်း နားလည်နေကြချေ၏။

လက်ရှိချောင်းသည် ရွာခြေမှာကပ်နေ၏။ ချောင်းပြင်သည်လည်း နှစ်ခေါ်မျှ ကျယ်နေသည်။ ကျယ်လွန်းသည့်အတွက် ငှက်ပျောတောရွာ ဘက်တွင် ချောင်းတစ်သွယ်၊ ရမ်းဘိုကုန်းဘက်တွင် ချောင်းတစ်စင်းဖြစ်ကာ ခွဲ၍ စီးဆင်းနေရပြီ။ ချောင်းလယ်ကောင်သည် သာမန်အကောမဟုတ်။ မိုးမောက်လာသည်။ တောတွေ၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ၊ ယာတွေ၊ ဥယျာဉ် တွေဖြင့် ဖြစ်နေပြီ။ ကြာလျှင် ငှက်ပျောတောချောင်းနှင့် ရမ်းဘိုကုန်းချောင်းခင် ဖြစ်လာဖွယ်ရှိပေသည်။

ချောင်းရေပြင်သည် လိမ္မော်ရောင်မှ ခရမ်းရောင်သို့ ပြောင်းသည်။
မကြာမီပင် အလင်းတန်းကလေး ကျဆင်းလာရာက ပြာလွင်သော၊ အခိုး
ထောင်းထောင်းထသောချောင်းပြင် ဖြစ်လာခဲ့လေတော့၏။

ကလေးတို့တူးဖော်သဖြင့် အတိတ်သည် ရေးရေးထင်၏။ ရေးရေးတွင်
အာရုံစိုက်သောအခါ ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပေါ်စပြုလာသည်။

J

မောင်ဆေးရိုး၏ ရည်းစားသည် မိကျည်းဒန်မဟုတ်။ တောတွင်ရွာက
ငွေမှုန်။ လှသလားမမေးနှင့် သာမန်မျှသာ လှသည်ဆိုဦးတော့ သည်
အလှတွင် အရက်တရားနှင့် ဣန္ဒြေသိက္ခာ ခြုံလွှာကို ဆင်ထားသဖြင့်
အလွန်လှသည်။

ရမ်းဘိုကုန်း၊ ကုတင်ကြီးစု၊ ပုရပိုက်တန်း၊ သရက်ချင်၊ ကျီးသိုက်၊
ပန်းတိမ်ကုန်း အစရှိသည့်ရွာများမှာ မလှမ်းမကမ်းတွင် စလင်းချောင်း
ရှိသဖြင့် ရေမရှား။ သာဌန်းဝမြောင်းနှင့် မုန်းမြောင်းတို့လည်း ရှိနေပြန်သဖြင့်
စိုက်ပျိုးရေးမခက်။ စပါးကို ခေါင်းမောရင်ကော့ပြီး စိုက်နိုင်သောရွာတွေ။
ဆန်ကိုမှ ထမင်းလုပ်ပြီးစားသောရွာတွေမို့ လူအထင်ကြီးခံရသည်။

တောတွင်ရွာမှာ ထိုအချိန်က ကုန်းခေါင်ခေါင်သာ၊ မိုးကောင်း
တစ်စလောင်း၊ မိုးမကောင်း တစ်စလောင်းဆိုသော ရွာတွေ။ ဆန်ကို
စားဖူးရန်ဆေးစွ မြင်ဖူးသူပင် ရှားလှသည်။ ယာယီတွင် နှမ်းကလေး၊ ပဲကလေး
ကြုံ၊ ဝမ်းစာအတွက် လူးဆတ်နှင့် ပြောင်းကို အားထားကြရသော ရွာတွေ။

ပြောင်း၊ လူးနှင့် ဆတ်သည် အတော်တူပေတာပေခဲ၏။ တော်ရုံ
မိုးခေါင်ကာမျှဖြင့် မဖြူ။ သို့သော် အလွန်အဆင်မပြေသော အခါများတွင်
ထိုသီးနှံများပင် တံစဉ်လွတ်ရတတ်၏။ ထိုအခါများတွင် နှမ်းဖတ်ခဲကို
ချက်စားလို့စားရ၊ ဝါသုဉ်းတောသားတွေ သတင်းကို နှားထောင်ကာ ဝါသီး

ကောက်လိုကောက်ရ၊ မုန်းနား၊ မုန်းပြင်နှင့် ရမ်းဘိုကုန်းဘက် ပြေးသူပြေးရ
ဖြစ်ကြတော့သည်။

သည့်နှယ်အရပ်မျိုးမှ မိန်းကလေးသည် ရေသွင်းလယ်နှင့် ဆန်
ထမင်းကို စားသော ရမ်းဘိုရွာသား မောင်ဆေးရိုးကို ကြိုက်သည်မှာ ဖြစ်ရိုး
ဖြစ်စဉ်မျှသာ။ အုန်းဆီဖြင့် ပြောင်နေသော သျှောင်ချောကြီး ပေါ်လာလိုက်၊
ပြုတ်ကျသွားသော တဘက်ကြီးကို ပြန်ပက်လိုက် အလုပ်များနေတော့သည်။
ရမ်းဘိုကုန်းသားကို ငွေမှုန် စတင်မျက်စိကျသောနေရာမှာ မြသီတာ ဘုရားပွဲ၊
ခိုင်းခေါင်းကုန်းရွာက မြသီတာ ဘုရားပွဲ။

“ဟေ့ တဘက်အနီခြုံထားတဲ့ ‘စမူ’ ကလေးက မင်းကို တယ်ကြည့်
ပါလားကွ” သာဓွန်းအနားကပ်လာပြီး တီးတိုးပြောသောအခါ မောင်ဆေးရိုး
လန့်ဖျပ်၏။ ရည်းစားထားခြင်းသည် ကာလသမီးတို့၏ အလုပ်ဖြစ်ငြား၊
မောင်ဆေးရိုးရှက်သည်။ လူသိမည်ကိုမူ ရှက်လည်းရှက်၏။ ကြောက်လည်း
ကြောက်၏။

“အယ် မင်းထင်လို့နေမှာပါ” မဟုတ်လေဟန် ပြောလိုက်ရငြား
သည်ဇာတ်စင်ထောင့်သို့ ရောက်ကတည်းက မျက်စိချင်း စကားပြောနေ
ခဲ့သည် အမှန်။ မောင်ဆေးရိုးက မျက်တောင်မစတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။
ငွေမှုန်က ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ ခိုးကြည့်သည်။ အဖော်ကို လှည့်ပြီး စကား
ပြောရင်း ဈေ့ကြည့်သည်။ မည်သို့ပင် ကြည့်စေကာမူ တုံ့ပြန်အကြည့်ပဲ
မဟုတ်လား။

နောက်တစ်လအကြာ မိုးဝင်းရွာဘုရားပွဲတွင် ထိုမျက်နှာနှစ်ခု သည်
မျက်လုံးချင်း ဆုံကြပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင်ကား သည်မိန်းမဟာ ငါ
ကြည့်သလို ပြန်ပြီး ကြည့်တယ်၊ လက်ခံစရာရှိတယ်။ မောင်ဆေးရိုး သဘော
ထားက အသိအမှတ်ပြုမိလေပြီ။

သူက ဘယ်ရွာကတုန်း၊ ဘယ်သူ့သမီးတုန်း၊ ဘာလုပ်တုန်း၊
မောင်ဆေးရိုး ခုံစမ်းသည့်နည်းတူ ငွေမှုန့်ဘက်ကလည်း သည်လူမှာ မယား
ရှိသလား၊ အရက်၊ ကြက်၊ ဖဲ ကင်းရဲ့လား။ ဘယ်ရွာက ဘယ်သူ့သားလဲ
သီနိုင်သူများထံတွင် သတင်း လက်ဆင့်ကမ်းလျက် တစ်စချင်း ခုံစမ်း
လေသည်။

ဒုတိယအကြိမ် မြသီတာဘုရားပွဲတော် ရုပ်သေးပွဲတွင်မူ မောင်
ဆေးရိုးသည် ဇာတ်စင်ထောင့်မှာ ခြေညောင်းခံ၍ မရပ်တော့ပါ။ ငွေမှုန့်
အသံကို ကြားနိုင်သည့်နေရာ ပွဲခင်းထဲ ဝင်ထိုင်မိသည်။ သူနှင့် ငွေမှုန့်
ကြားတွင် ငွေမှုန့်ညီမနှစ်ယောက်နှင့် အောင်သွယ်တော်ကြီး မငြိမ်းသာတို့
ခြားထား၏။

မောင်ဆေးရိုးကိုပြောသော စကားသည် မောင်ဆေးရိုးထံ တန်းတန်း
မတ်မတ် မရောက်ပါ။ မငြိမ်းသာ ပုဏ္ဏားတိုင်မှတစ်ဆင့် သွားသည်။
မောင်ဆေးရိုးထံမှ စကားမှာလည်း ငွေမှုန့်ထံသို့ တည့်တိုးသွားခွင့် မရှိ။
သည်နည်းဖြင့် စိတ်ကောက်တတ်သူလော၊ ဒေါသကြီးသူလော၊ အပျင်း
ထူသူလော၊ ရတနာသုံးပါးနှင့် နီးသူလော၊ သဘောမနော ပုပ်စပ်သူလော
လေ့လာကြရသည်။

မျှော်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် မောင်ဆေးရိုးနှင့် ငွေမှုန့်တို့၏ ချစ်လမ်းကြောင်း
သွယ်ဖြူးမြောင့်တန်းစရာရှိသည်ထင်ရှင်း မထင်သောကြောင်းအရာသည်
ဖြစ်ပွားလာ၏။ ဆက်စပ်မှုရှိမည်မထင်ရသော ကိစ္စကြီးသည် ဖြစ်ပွား
လာခဲ့လေ၏။

ဤသည်ကား စလင်းချောင်း ဖောက်ပြန်ခြင်းပေတည်း။
ဖောက်ပြန်သော စလင်းချောင်းက သာဒွန်းဝမြောင်းကို မျိုဝါး
ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ခြင်းပေတည်း။

၃

အကျည်းတန်သော အနာဂတ်ကို ဖုံးကွယ်ထားသည့် ပစ္စုပ္ပန်သည် ရင်သပ် ရှုမောဖွယ် အလှပါပေတည်း။

ယောက်ျားတစ်ယောက် တစ်နေ့ နှစ်ပဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက် တစ်နေ့ ခြောက်ပြား။

တစ်နေ့ကုန်၍ တစ်ပြားမဝင်သော လယ်သမား၊ ယာသမားများ အတွက် ရွှေမိုးငွေမိုး၊ ဖြိုးဖြိုးဖြိုင်သော ကာလပေတည်း။

ယခင်က သာဒွန်နံ့မြောင်းတွင်းသို့ စီးဝင်ခဲ့သော မုန်းမြောင်းကို ချောင်းနှင့် ဝေးလှမ်းရာအရပ်တွင် အသစ်ဖောက်လုပ်သောကြောင့်ပေတည်း။ ငွေမှုန်တို့ မည်သို့မျှ မမျှော်လင့်သော လယ်ရေသွင်းမြောင်းသည် ငွေမှုန်တို့ တောတွင် ရွာလယ်မှ ဖြတ်သန်း ဖောက်လုပ်ချေပြီ။ မရွာသောမိုးကို တမော့မော့မျှော်ရသောရက္ခ၊ မျိုးဆုံးလူပန်းသော ဘေးကြီးမှ လွတ်ပြီကင်းပြီ။ တစ်ဧကလျှင် ငါးကျပ်တစ်ဆယ်ပင် ပေးသူမရှိသော ယာမြေများသည် မြောင်းရေသောက် လယ် ဖြစ်တော့မည်မို့ ဈေးခုန်တက်လာပြီ။

သည်မျှသာလော မဟုတ်သေးချေ။

မြေတူးကုလားများ၊ ဆည်ဘက် အလုပ်သမားများမှာ သည်ဒေသ၏ ရာသီဥတုနှင့် အကျွမ်းတဝင်မရှိ။ အဖျားအနာ ထူပြောသည်။ သည်အရပ် သားတွေ လာကြပါ၊ မြေတူးကြ၊ မြေသယ်ကြ၊ အုတ်သယ်ကြပါ၊ ယောက်ျား တစ်မူး၊ မိန်းမ ခြောက်ပြားတဲ့။

ဖွတ်၊ ပဒတ်၊ ယုန်နှင့် မြွေများသာ ပျော်စံခဲ့သော မြေအပြင်ဝယ် ပွဲတော်ကြီးဖြစ်နေပြီ။ သည်အခွင့်အရေးကို မောင်ဆေးရိုး ရှာဖွေနေသည့် နည်းတူ ငွေမှုန်ကလည်း လက်မလွတ်ပါ။ မောင်ဆေးရိုးတို့ သားအဖသည် ထန်းလျှော်ကိုင်းပါသော ထန်းလျှော်တောင်းကို ထမ်းပိုးလျှို၍ ထမ်းသည်။

ငွေမှုန်မှာမူ မိန်းမသားမို့ ခေါင်းဖြင့်သာ ရွက်နိုင်သည်။ မြေရွက်ခြင်း၊ အုတ်
သယ်ခြင်း။

နေ့စဉ် တွေ့မြင်ရသောကြောင့် နေ့စဉ်ပျော်ရွှင်ရသည်။ အလုပ်
သိမ်းရသည့် နေ့ဝင်ချိန်ကလေးသည်ပင် အဖြူစွဲခံရရာသည်။ မောင်ဆေးရိုး
အဖေ ဦးကျန်ကြီးမှာလည်း ငွေမှုန်ကို အကဲခတ်နေခဲ့ရာ "ဒီကောင်မလေး
တော်ပုံတော်ပန်းပဲကွ" ဆိုလာသောနေ့သည် မောင်ဆေးရိုး အလွန်ပျော်သော
အချိန် ဖြစ်ရလေ၏။

အချို့သမီးရည်းစားများမှာ အချင်းချင်းစုံမက်ပါလျက် မိဘ သဘော
မကျသောကြောင့် ထစ်ငေါ့ရ၏။ မောင်ဆေးရိုးမှာသော်ကား ပွင့်မပြောရမီ
ကပင် အဖေ သဘောကျနေပြီ။ အရတော်စွ၊ ကောင်းလေစွ။

သည်မြောင်းကို မုန်းမြောင်းဟု ခေါ်သည်။ ငွေမှုန်အတွက်မူ
ချစ်မြောင်း။

လယ်ကြားမြောင်းများသို့ ရေပေးသောအပေါက်ကို အုတ်ဖြင့်
လုပ်သည်။ ရေဝင်ပေါက်မခေါ်၊ ဝါတာကွက် ခေါ်သည်။ ဖုန်တထောင်း
ထောင်း လေပွထသော ဖုန်းဆိုးယာပြင်သည် နေ့ချင်းညချင်း ရေဖွေးလာ၏။
ရှားစောင်းပင်များအစား စိမ်းမြသော ကောက်ပင်များ ဖုံးလွှမ်းနေလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မြသီတာဘုရားပွဲ၌ တတိယအကြိမ်အဖြစ် မောင်ဆေးရိုးတို့
ဆုံပြန်သောအခါတွင်မူ ကြားလူသည် လေးယောက်မဟုတ်တော့။ ပူးစာရေး
နတ်ကြီး မငြိမ်းသာတစ်ယောက်သာ ခြားရုံမက အချင်းချင်း စကားပြောနိုင်ပြီ။
ငွေမှုန်ယူလာသည့် ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်က ဆိမ့်သည်နည်းတူ မောင်ဆေးရိုး
ထံမှ တုံ့ပြန်ဖလှယ်သော 'ကရေကရာ' က ချိုသည်ရော၊ ဆိမ့်သည်ရော။

သည်အချိန်တွင် မောင်ဆေးရိုးနှင့် ငွေမှုန်တို့ကို မစေ့စပ်ရသေးငြား၊
မင်္ဂလာမဆောင်ရသေးငြား ရွာနီးချုပ်စပ်က အသိအမှတ်ပြုကြပြီ။ သူတို့

မှမျှ ပူးစာဆုံစည်းကြလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်ငြား မငြိမ်းသာကို ဖယ်ပြီး နှစ်ယောက်
ချင်း တွေ့ခွင့်မရှိ။ အရှက်သည်လည်းကောင်း၊ ကြံ့မြဲသည်လည်းကောင်း
အရာရာထက် တန်ဖိုးရှိ၏။

လယ်သစ်၊ ရွာသစ် တောတွင် ရွာဘက်တွင် ကောက်စိုက်သမတို့၏
တေးသံမြိုင်နေချိန်တွင် ရမ်းဘိုကုန်းဘက်၌လည်း ဟဲ့ နွား မောင်းသံ
စည်စည်။ ပျိုးနတ်သမားတို့၏ တံပိုးသံ တည်ညံ့ ဖြစ်နေချေသည်။

စလင်းချောင်းသည် သည်နှစ်တွင်လည်း ယမန်နှစ်နည်းတူ ဖောက်လွှဲ
ဖောက်ပြန် လုပ်ပြန်သည်။ နာရီပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် လယ်တွေ ယာ
တွေကို ကိုက်ဖဲ့ဝါးမျှိပစ်သည်။ အိမ်ကိုသော်မျှ ရအောင် ပျက်မယူနိုင်။
လူပင် မနည်းလွတ်အောင် ပြေးရသော ရွာများရှိရာ ရွာအပြင်ရှိ အုတ်ဖိုကို
မည်သူ ရွှေနိုင်သယ်နိုင်ပါမည်နည်း။

‘ချောင်းထဲကို ပါသွားတဲ့ အုတ်ဖိုတွေကလည်း မနည်းဘူးတဲ့’

သည်သတင်းကို မောင်ဆေးရိုး ကြားပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဖြစ်သော်လည်း
သူ့ခြေထောက်အောက်ကအရာကို ဘာပါလိမ့်ဟုသာ စဉ်းစားရသည်။

၄

သည်ဘက်ခြမ်းတွင်ရှိသော ကောက်စိုက်စည်းတွေမှာ လက်မလည်ကြ။
ချောင်းဟိုဘက်ကမ်းရှိ ကောက်စိုက်စည်းများမှ အားလပ်သောစည်း ရှိတန်
ရာသည်။ အကြောင်းမူ ချောင်းရေကြီးလျှင် နွယ်တမယ်မြောင်းသည် ပျက်
တတ်၍ ယာယီအားဖြင့် အနတ် အစိုက် ငဲ့သွားလေ့ရှိသောကြောင့်ပေတည်း။

ထို့ကြောင့် ရေအလျှော့ကို စောင့်ပြီး ခါးအောက် မကျတကျ
အရောက်တွင် ရေပြင်ကျယ်ရာကိုရှာလျက် မောင်ဆေးရိုး ကူးလာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။ ရေပြင်ကျဉ်းလျှင် ရေစီးအားသန်ကာ လူကို တွန်းလှဲတတ်သည်
မဟုတ်လား။

ကူးလာစဉ် တစ်စုံတစ်ရာကို တက်နင်းမိ၏။ ဘာကြီးပါလိမ့် ဒါပါပဲ။ သို့ရာတွင် နောက်ထပ် သုံးလေးလှမ်း လှမ်းအပြီးတွင် နင်းမိပြန်၏။ နောက်သုံးလှမ်း ထပ်အလှမ်းတွင်ကား နှစ်ခုပူး။

မောင်ဆေးရိုး မနေနိုင် သိချင်လွန်းပြီ။

အကျီချွတ်ပြီး ရေထဲသို့ နှိုက်ထုတ်သည်။ ဟာ ဟိုမြောင်းဖောက်တဲ့ နေရာမှာ ငါမြင်ဖူးတဲ့ 'စက်အုတ်ခဲ' လို့ ဟာတွေပါကလား။

မောင်ဆေးရိုးတို့နှင့် ရင်းနှီးပွန်းတီးသော အုတ်မှာ မြန်မာအုတ်၊ အနံ့ကျယ်ခြင်း မတူ၊ တစ်ဖက်ကျယ် တစ်ဖက်ကျဉ်းသည်က များ၏။ စက်အုတ်သည် မြန်မာအုတ်နယ် မကြီးငြား သိပ်သည်းသည်။ အလျား အနံ့နှင့် ထူက ကျင်တွယ်ကိုက်။

သည်မျှ လေးလံသောအုတ်သည် ဝေးလံသောနေရာအထိ မျောလာခြင်း မဟုတ်။ ရေစီးအားဖြင့် လိမ့်လာခြင်း ဖြစ်မည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ မောင်ဆေးရိုး အံ့ဩသည်။ ရေငုပ်လျက် ၄၊ ၅ မိုင် လျှောက်လာသော အုတ်ခဲ ပါကလား။

ရှားတောစည်းနှင့် ကောက်စိုက်ရက် ညှိနှိုင်းပြီး အပြန်တွင် မောင်ဆေးရိုးသည် စက်အုတ်များ လမ်းလျှောက်လာပုံကို အံ့ဩတကြီးပြောမိသည်။

“အံ့ရော အဖေရာ၊ သည်လောက် ရက်ကလေးနဲ့ သည်လောက် ဝေးဝေးရောက်လာတာ”

“အေး၊ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်မပြောနဲ့၊ ထမင်းစားပြီးရင် သွားဆယ်ရအောင်”

ထိုအသံ ကြားသည့်ခဏ၌ ဒေါ်ကြွယ်စိုးထပြီး ပိတ်ပင်တော့သည်။

“ထွန်တုန်း ယက်တုန်း၊ အလုပ်ပူတုန်းကြီးမှာတော်၊ အုတ်ခဲများ ကောင်းကောင်းကန်းကန်း လိုက်လို့ မစားရ မသောက်ရနဲ့။”

“ညည်း နားမလည်ပါဘူး မယ်စိုးရာ၊ ဝယ်မယ့်လူရှိရင် ပိုက်ဆံ မရပေဘူးလား၊ ကဲ ဘယ်သူမှ မဝယ်ဘူးထား အိမ်မှာ မခင်းရဘူးလား”

မှန်သောစကားဖြစ်သည်။ မယ်ကြွယ်စိုး အတွန့်မတက်တော့ပါ။ လင်နှင့် သားနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ ရောင်းထဲမှ သူတို့ဆယ်ပေးသော အုတ်များကို သယ်နိုင်သမျှ သယ်သည်။ သည်နေရာတွင် ဦးကျန်ကြီး အမြော်အမြင်ရှိပုံမှာ ‘ဟေ့ လူလေး၊ ဆယ်ကောင်းတိုင်း ဆယ်မနေနဲ့၊ အိမ်ကို ညတွင်းချင်း သယ်လောက်ရုံပဲ ဆယ်ကွဲဟု ပြောခြင်းတည်း။

မောင်ဆေးရိုး သဘောမပေါက်။

“မသယ်နိုင်လည်း ပုံထားခဲ့တာပေါ့ အဖေရာ”

“ဟဲ့ ရောင်းထဲက ငါတို့ အုတ်တွေရတယ်ဆိုတာ သည့်ပြင် လူတွေ သိသွားရင် တို့ကြာကြာ မဆယ်ရပါလား။ သမုဒ္ဒရာရေ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အုတ်ခဲ အုတ်ခဲ”

တည့်တည့်ပြောမှ မောင်ဆေးရိုး သဘောပေါက်သည်။

သားအဖတစ်တွေမှာ တစ်ဖက်တွင် ထွန်ရေးပူနေသဖြင့် နေ့တွင် အုတ်ဆယ်ရန် မဆိုထားဘိ၊ ညမှာပင် ညဉ့်နက်အောင် မဆယ်နိုင်ပေ။ တစ်ညလျှင် အုတ် တစ်ရာငါးဆယ် နှစ်ရာသာ ဆယ်နိုင်သည်။

ထွန်တုန်း ပိတ်ပြီ။

ရောင်းထဲတွင် စက်အုတ်တွေရှိကြောင်း တစ်ယောက်ကစ တစ်ရာ သိသွားပြီ။ တစ်ချောင်းလုံး လူများဖြင့် ပွေးပွေးလှုပ်အောင် အုတ်ဆယ်ကြပြီ။ စွာသစ်ကြီးဘက်မှာလည်း အုတ်တစ်ရာလျှင် တစ်မူးဖြင့် ဝယ်သူတွေ ရောက် လာကြပြီ။ မောင်ဆေးရိုးတို့သားအဖ သားအဖ လေးယောက်သား အရက် တက်က ထပြီ၊ အုတ်ဆယ်ကြလေတော့သည်။

သို့ရာတွင် လရောင်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာဆယ်စဉ်ကသို့ အရမလွယ်တော့။

သို့ရာတွင် တောတွင်ရွာမှ မငြိမ်းသာလွှတ်လိုက်သော လူတစ်ယောက်
လာသည့်အတွက် အပြေးသွားရသည်။

ဘာများပါလိမ့်၊ ဘာများပါလိမ့် ထင်သောစိတ်သည် မောင်ဆေးရိုး
အား လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပူပန်စေခဲ့၏။ ရွာသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ အိမ် သို့မဟုတ်
လယ် ဇီးဖြူပင်တစ်ပင်အောက်မှာ တဘက်တစ်ထည် ခေါင်းတင်ထားသော
မငြိမ်းအေး။

‘မငြိမ်းအေး မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား။ ဘာဖြစ်ကုန်ကြပါလိမ့်’

“အလုပ်ပူချိန်ကြီးဆိုတော့ တယ်အလုပ်မအားကြဘူး ငါ့မောင်ရယ်၊
ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

ဘာ၊ ဘာပြောတာပါလိမ့်။ မည်သို့မည်ပုံဟု မသိဘဲလျက် မောင်
ဆေးရိုး ရင်ထဲတွင် ပူလောင်လာပြီ။

“ဘာ၊ ဘာ၊ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ငွေမှုန်၊ ငွေမှုန်ဝေါ့ကွယ်”

“ဟင်၊ ငွေမှုန် ဘာဖြစ်တုန်းဟင်၊ ငွေမှုန် ဘာဖြစ်သတုန်း” အလော
တကြီး အမေး၊ မငြိမ်းသာလည်း ရှိက်ရင်း မျက်ရည်သုတ်နေ၏။

“မထိတ်သာ မလန့်သာ ရှိလိုက်တာဗျာ၊ ငွေမှုန် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပူတယ် ပူတယ်နဲ့ လူးလို့မိနေရာက နတ်ပူးသလို ဆတ်ဆတ်
ဆတ်ဆတ်နဲ့ တုန်လာပြန်ရော။ အတော်ကြာတော့လည်း အကောင်း။ ရွာသူ
ဖမ်းသလား။ အစိမ်းပက်သလားဆိုပြီး အမျိုးမျိုးလုပ်ကြတာပါပဲ ငါ့မောင်ရာ၊
ဆရာကောင်းတော့ တွေ့ပါရဲ့ သို့ပေမဲ့ အခါနှောင်းပြီလေ၊ ကျက်သကိုင်က
ဆရာမှန်းကိုပင့်လာတော့ သည်ရောဂါဟာ မုန်းထဲမှန်းပြင်တို့ ငွေ့ကော်
ကုန်းတို့မှာ အဖြစ်များတဲ့ ‘ငှက်’ တဲ့ကွယ်၊ ဆေးစွမ်းပြရုံပဲ ပြပါတယ်ကွယ်။
မရတော့ပါဘူး”

“ဘယ်သူလဲဟင်”

“ငွေမှုန်ဟဲ့ ငွေမှုန်”

မောင်ဆေးရိုးမှာ အသက်ရှူရပ်သွားပြီလား မိမိကိုယ်ကို ထင်၏။

“အနာမသိတော့လည်း ဆေးမရှိဘူးပေါ့ကွယ်၊ သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခုပဲလို့ တရားနဲ့သာ ဖြေပါတော့ မောင်လေးရယ်”

“သူ ဆုံးတာ ဘယ်လောက်”

အတန်ကြာမှ စကားပြောနိုင်ငြား၊ မောင်ဆေးရိုးမှာ ဆုံးအောင် မပြောနိုင်။

“မနေ့တုန်းကမှ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ရပါကော”

“ကျုပ် ကျုပ် မြေပုံကလေး ကြည့်ပါရစေဗျာ”

မငြိမ်းသာ စဉ်းစားသည်။

စေ့စပ်ခြင်းပင် မပြုရသေးသော ယောက်ျားသားတစ်ယောက်က သူတို့နှစ်ယောက်၊ သူတို့သမီး၊ သူတို့တူမ၏ မြေပုံကို လာကြည့်သည်။ ငိုယိုသည်ဟု ကြားလျှင် ငွေမှုန်သားချင်းများ အရှက်မရ၊ ဒေါသမများကြပြီလော။

“ဖြစ် မထင်ပါဘူးကွယ်”

“အစ်မရယ်၊ ကျုပ်ကို သနားပါဦးဗျာ”

“မဖြစ်လို့ အစ်မ ငြင်းရတာ၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး မောင်လေး”

“ကျုပ် အနားကို မသွားဘူး၊ မြင်သာတဲ့နေရာက ကြည့်ပြီး လှည့်ပြန်မှာပါ။ မျက်ရည်မကျ ကျွန်ုပ်တို့မပျက်စေရပါဘူး အစ်မ၊ အာမခံပါတယ်ဗျာ”

၅

‘မကျွန်းမာသော မိန်းကလေးကို ပွေ့ဖက်ပြုစုရန် ဝေးစွာ အလောင်းမြှုပ်နှံရာ မြေပုံအနီးသို့ပင် နီးနီးမသွားခဲ့ရသော ထိုခေတ်က လူတို့၏ ဟိရိသတ္တပ္ပတရား အားကြီးခဲ့ရုံကို သတိရသောအခါ သွားဖူးကြီးတွေပေါ်အောင် ရည်းဆေးရိုးပြု၏။’

သွားမရှိသော အဘိုးကြီး၏ ပါးစွက်နေပုံကိုက ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ပထမအပြုံးကို မြေးတွေ သတိမထားမိ။ သို့ရာတွင် သူ့ခိုးမျက်စိရှင် ငတက်ပျားမက ဒုတိယအပြုံးကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်တော့သည်။

ဒုတိယအပြုံးက အုတ်ခဲ ဖြစ်၏။

အုတ်ခဲတစ်ရာလျှင် တစ်မူးဖြင့် ဝယ်ယူလာသောအခါ အမေသည် ရလှပြီအထင်နှင့် ရောင်းမည် တကဲကဲလုပ်၏။ အဖေကမူ အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်။ 'ကျောက်ခဲတွေ၊ သဲတွေသာ ချောင်းထဲမှာ အမြဲရှိမှာ။ အုတ်ခဲက ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရှိနေနိုင်မှာတုန်း' ပြောခဲ့သည်။

အဖေထင်သည့်အတိုင်းပင် ချောင်းထဲတွင် အုတ်ခဲရှားပါးလာခဲ့သည်။ တစ်နံနက်ဆယ်ကာမျှဖြင့် တစ်ရာရရန် လွယ်ကူခဲ့ရာမှ တစ်နေ့ကုန် ဆယ်၍ အုတ်ခဲအစိတ်ရရန် ခက်လာသည်။ ထိုအခါ အုတ်ခဲဈေးသည် တစ်မူးမှ ဆယ်ပြား။ ထို့နောက် သုံးပဲသို့ တက်လာသည်။ သည်အထိ ဦးကျွန်ကြီး မရောင်းသေး။ ချောင်းထဲတွင် အုတ်ရှာ၍မရတော့ချိန်၊ အုတ်တစ်ရာ တစ်ကျပ် ကျမှ ထုတ်ရောင်းသည်။ 'ကျုပ်သာ တစ်မူးနဲ့ရောင်းမိရင် အကျိုးနည်းရ ချည့်ရဲ့' အလကားရသော ပစ္စည်းများကိုပင် ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်သော အမေလောဘ။

"ဘ ပြုံးတယ်ဟေ့၊ ဘ ပြုံးတယ်"

"ဘ ဘာပြုံးတာတုန်းဟင်"

ငတက်ပျားမ(မိမိထွေး) စလိုက်သည်တွင် မြေးတွေ ပြုံးပြီး မေးသည်။ အံ့ပြီး ချဉ်းကပ်လာသည်။

"လရောင်အောက်မှာ ချောင်းထဲက အုတ်တွေ သယ်ရတာ သတိရလို့ ပါဟယ်"

"ဟင်း ရယ်စရာလည်း ဟုတ်ဘဲနဲ့"

ပထမဆုံးချစ်သူ ငွေမှုန်သည် မည်သည့်ရောဂါဖြင့် ဆုံးသနည်း။
ပယောဂ အမှန်လော။ ငှက်ဖျားရောဂါသည် သည်အရပ်တွင် မရှိဘူးပါပဲ
လျက် မည်သို့ ရောက်လာရသနည်း။

မြေတူးကုလားများမှ ဌာနေအလုပ်သမားများသို့ ကူးစက်ခဲ့သည်။
ဤသည်ကို မည်သူမျှ သိမမူမိ။ မုန်းထဲမုန်းပြင်မှ ငှက်ဖျားရောဂါပိုး
သယ်ဆောင်ထားသော ခြင်များ ရေစီးဖြင့် ပါလာသည်။ ငွေမှုန်တို့၏
အခြောက်တောသို့ ငှက်သည် ဤပုံဤနည်း ရောက်ရှိပျံ့နှံ့ကာ လူတို့အား
နှိပ်စက်ခဲ့ပါကလားဟု ယခု နှစ် ၅၀ ကျော်မှ ဆင်ခြင်သဘောပေါက်မိသော
ကာလဝယ် ရည်းဆေးရိုးမှာ အခွံခွာစ ထန်းပင်မြစ်ကို ငေးမောနေမိချေ၏။

မခေသော လယ်သမားများ

၁

“အဘရဲ့ နတ်ကြီးငါးပါးက ဂဠုန်ဆရာစံထတုန်းက ထိုးတာဆို”
ရည်းဆေးရိုးမောမောနှင့် ကန်သင်းပေါ်သို့ ပစ်ထိုင်ချမိသည်။ ပင်ပန်း
လွန်းသောကြောင့် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ကန်သင်းပေါ်ရောက်အောင်
ဆွဲမတင်နိုင်။ တမန်းစိမ်းနှင့် ရေစပ်စပ်ထဲတွင် ချထားမိသည်။
တစ်ကွင်းလုံး ပိတ်ပြီ။

လယ်သမားတို့၏ တေးချင်းသံ၊ ကောက်စိုက်သမ ပျိုးနတ်သမားတို့၏
တေးသံများ မရှိတော့ပြီ။ တစ်ကွင်းလုံးတွင် ရည်းဆေးရိုးနှင့် တိတ်ဆိတ်
ခြင်းသာ ကျန်ခဲ့သည်။

လယ်နီးချင်းများနှင့် သားသမီးများမှာ ဖျောက်ဆိပ်မွန်းမလွဲမီ အပြေး
အလွှား လယ်ပိတ်နေကြရသည်။ အဘိုးကြီးအိုနှင့် အမယ်ကြီးတို့ လယ်ကို
လှမ်းမကြည့်နိုင်အား။ ဟော လယ်အပိတ်တွင် 'ရည်းဆေးရိုးကော ပိတ်မှ
ပိတ်သေးရဲ့လား' အထက် ဟင်းခုပ်ပင် လယ်ပွဲမှ ထွန်းလှိုင် လှမ်းကြည့်သည်။

ရည်းဆေးရိုးသည် ထွန်စိပ်တုံးကို မနိုင်တနိုင်ဖြင့် ကန်သင်းဆွဲနေသည်။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်အထိ ကလေးကစားစရာ ဖြစ်ခဲ့သော ထွန်စိပ်တုံး ပေါ့ပေါ့ ကလေးသည် ယနေ့ ရည်းဆေးရိုးအတွက် လေးလံနေပြီ။

ထွန်ချေးစာနှင့် အမှိုက်များ 'ကျုံး' ပါလာသော ထွန်စိပ်တုံးကို အရှိန်ဖြင့် ကန်သင်းပေါ် တွန်းတင်ရသည်မှာ အလွန်လွယ်ကူ၏။ အလွန် ပေါ့ပါး၏။ ယခု အလွန်လေးလံသည်။ အဆစ်တွေ ဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် တင်ရသည်။ ကန်သင်းတစ်ဘက် ကန်သင်းဆွဲပြီး သွားသည်။

မောလွန်းသောကြောင့် ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လှသည်။ အသက်ရှူ ပြင်းလွန်းသဖြင့် 'လျှာကြီးထွက်အောင်' ဆိုတာ ဒါများပေလား တွေးမိ၏။ ကိုက်သောခါး၊ တောင့်သောခြေသလုံးတို့ကို တရွတ်ဆွဲလျက် ကန်သင်း ဘက်သို့ ဒဏ်ရာရ တောကောင်ကြီးနယ် ပြေးလာ၏။ ကန်သင်းပေါ်မှာ ပူမည်၊ အေးမည် သတိမထား တအားပစ်ချထိုင်သည်။

သီတင်းကျွတ်နေသည် ရည်းဆေးရိုးတို့အရပ်တွင်ကား တပေါင်း၊ တန်ခူးနေနှင့် မခြားနားလှပါ။ ကျောကွဲအောင် ပူသည်။ သည်နေ ထွက် ကတည်းက ပူခဲ့သော လယ်ကန်သင်းမှာလည်း ပူလောင်သည်သာ။ ပူလောင် သော်ငြား ရင်ပွင့်မတတ် မောပန်းနာကျင် ကိုက်ခဲလာသူအတွက်ကား ဖင်ပူ၍မှ ပူမှန်း မသိနိုင်အောင် အေးချမ်းသာယာပေသည်။ ဆီပူအိုးထဲမှ ခုန်ချသောငါး၏ ပြာပူတွင်းရောက်ဖြစ်ထွေကို ဘေးအမြင်အားဖြင့် ပူတာပါပဲ မြင်ငြား၊ ကာယကံရှင် ငါးအတွက်မူ နေသာထိုင်သာ ခဏတစ်ဖြုတ် ရှိသကဲ့သို့ပေတည်း။

“ရည်းဆေးရိုး မောနေပြီလားဗျ”

မြောင်းလက်တံကို ကျော်ရင်း ထွန်းလှိုင် အော်မေးနေဆဲမှာပင် မြောက်ဘက် နဘူးချုံတန်း ဘေးမှလည်း လူနှစ်ယောက် ပေါ်လာ၏။

လယ်ကြားမြောင်း မြောက်ဘက်လယ်ပွဲမှ ကိုဘအုန်းနှင့် သား ချက်ကြီး။

“မေးမှမေးတတ်ပလေကွာ၊ နေက ပူ အသက်က ကြီး”

“ကျုပ်ကလည်း မနေ့ကမှ ပိတ်တာဗျ”

“ငါတော့ ဖြည်းဖြည်းပဲကွာ၊ ဆောင်းမဝင်ခင်တော့ ပိတ်နိုင်
ကောင်းပါရဲ့”

လောကကို ငေါ့ခြင်းလော၊ သူ့ကိုယ်ကို ငေါ့ခြင်း သရော်ခြင်းလော။
ဘလောလောနှင့် ငြိစွန်းသောအငေါ့စကား၊ သရော်စကားကို ပြောအပြီး၌
ဟားတိုက် ရယ်မောသေးသည်။

“အရိပ်ထဲသွားနားဗျာ၊ ကျုပ် ကန်သင်းဆွဲလိုက်ပါ့မယ်”

တမန်းပြင်ထဲသို့ ပြောပြောဆိုဆို ထွန်းလှိုင် ဆင်းသွားသဖြင့် ရည်းဆေးရိုး
ထလာသည်။ သူ ထသဖြင့် ကိုဘအုန်းသားအဖက လယ်ထိပ် ညောင်ပင်
အောက်မှ စောင့်နေကြသည်။

“ဗျို့ အဘ၊ ပျောက်ဆိပ်မွန်းလွဲတော့မယ်ဗျာ”

အော်ရင်း ဟစ်ရင်း မြောင်းလက်တံအတိုင်း လျှောက်လာသူမှာ
တောင်ဘက်လယ်ပွဲမှ ကိုပေသီး၏ သား မင်းထွန်းဦး ဖြစ်၏။ ရည်းဆေးရိုး
သည် သစ်ပင်ခြေရင်း သစ်ခေါင်းထဲမှ မြေကရားကို ထုတ်ပြီး မြောင်းရေ နောက်
ကျိုကျိုထည့်ကာ ရေနွေးအိုးတည်သည်။ မီးခိုးများကြားမှ မင်းထွန်းကို
မျှော်ကြည့်ရင်း “အများနဲ့ပြိုင်ပြီးစိုက်တော့ ရေခက်တယ်ကွ။ အခုလိုလူငယ်တွေ
ပိတ်တော့မှစိုက်တာ ဘယ်လောက်ဟန်လဲ၊ ပေါ့လိုက်တဲ့ ရေ” ဆိုကာ
ဟားတိုက်ပြန်သည်။

“ဘက သိပ်ပျော်တာပဲ၊ ဟားရတယ်နော်”

ချက်ကြီးလည်း ရောနှောရယ်မောသည်။

စင်စစ် သားကလည်း ငဲ့မကြည့်၊ သမက်ကလည်း စောင်းမကြည့်၊

မြေးများကလည်း ငုံ့မကြည့်ပါတကား။ မကြည့်ကြငြား လယ်ဒီးချင်း
ကောင်းတွေ ရှိပါကလား အတွေးဝင်သည့်အတွက် ဝမ်းနည်းသည်။ သည်
ဝမ်းနည်းစိတ်ကို ဟားတိုက်ဖုံးလွှမ်းရန် ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်သည်။

“လယ်စိုက်ချိန်ဆိုတော့ သူကလည်း ရေလိုချင်၊ ဟော အခု
ဘယ်လောက်ကောင်းတုန်း”

ပို၍ ရွှင်စေရန် အားထုတ်ဆဲ၌ ရင်ဘတ်တွင် ထိုးထားသည့် နတ်ကြီး
ငါးပါးကို မင်းထွန်းက မေးသည်။

“အဘရဲ့ နတ်ကြီးငါးပါးက ဂဠုန်ဆရာစံ ထတုန်းက ထိုးတာဆို ဘ
ပင်ပန်းဆို နှစ်နေသောစိတ်သည် အခြားကမ္ဘာသို့ ရောက်သွား၏။
အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော် ရည်းဆေးရိုးသည် အသက်နှစ်ဆယ် မောင်ဆေးရိုး
အဖြစ်သို့ ခုန်လွှား ကူးပြောင်းသွား၏။

“ကောင်းကောင်းတောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူးကွယ်၊ ဟောသည့်
ခါးက ဝက်ကုန်းကတော့ ဂဠုန်ထတုန်းက ထိုးထားတာ သေချာသကွ”

ရွံ့ပုပ်ရေများ မခြောက်သေးသော အသားပြင် မှောင်မှောင်ထဲရှိ
ရေနံမင်ဖြင့် ထိုးထားသည့် ဝက်ကုန်းနှင့် အင်းများမှာ မနည်းကြည့်မှ
မြင်သာ၏။

ဒါပေမဲ့ကွာ ဂါတ်တဲကိုစီးမယ်လို့ သွားတဲ့ စစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းလုံး
ဖရိုဖရဲဖြစ်ပြီး ပြန်လာရပါကောလားကွ”

“ဘတို့ဟာက ဒါနဲ့ပဲ ပြီးတာပေါ့”
ချောင်းအနောက်ဘက်ကမ်းသား ချက်ကြီး၏ အမေးကြောင့် ရည်း
ဆေးရိုး၏ ငေါထွက်နေသော ပါးရိုးကြီးများ ထောင်ထလာလေတော့သည်။

“မပြီးပါဘူးမောင်ရာ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ဆိုရင် ဂါတ်ထဲက ပုလိပ်က
ဘယ်လိုလုပ်သိမှာတုန်း၊ သို့သော်လည်း သစ္စာဖောက်တွေကြောင့်”

J

ရွာတောင်ဘက်ရှိ တလင်းများမှာ ကျီးနှင့် မုတ်ပုတ် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေရုံမက ခြောက်ကပ်လျက် မသိုးမသန့်ဖြစ်နေလေသည်။ ကောက်ပေါက်သူတို့၏ တေးသီချင်းသံ၊ စပါးနယ်သူတို့၏ တေးသီချင်းသံ ညံ့စာနေကျ တလင်းများသည် သင်္ချိုင်းကုန်းနှင့် ထင်ယောင်ဝိုးတဝါး တိတ်ငြိမ်နေ၏။

မောင်ဆေးရိုးမှာ သည်အနေအထားကို သဘောမကျပေ။ မကောင်း ဆိုးရွား ဘေးအန္တရာယ်တစ်ရပ် ကျရောက်ခါနီး၌ ငြိမ်သက်နေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ စည်ထဲ ပုတ်ထဲရောက်မှ ကိုယ့်ဟာ ဆိုကာ 'တလင်းတက်' ရေးကို လော ဆော်နေကျ အဖေ တလင်းမှာ ကပ်သည် မရှိ။

“အဖေ ဘာဖြစ်နေတာတုန်း” မောင်ဆေးရိုးသည် ပုဆိုးခြုံလျက် စဉ်းစား၏။ နွားများကိုလည်း နှင်တံဖြင့် တို့ရုံသာ တို့သည်။ ‘ဟာ နာတော့ မှာပဲ၊ သည်နအိုကြီးဟာ’ စသည် အော်နေငေါက်နေကျ အသံများကို နှုတ်ဖျားမှ မထုတ်လွှတ်။ တာလမ်းဘက်သို့ လည်းကောင်း၊ ရွာဘက်သို့ လည်းကောင်း မပြတ်ကြည့်သည်။ နားလည်း စွင့်ထားသည်။

ကောက်ပြန်ချပြီးနောက် ကောက်ပေါက်သည်။ ကောက်ရိုးချသည်။ စပါးကို ထွန်ခြစ်ဖြင့် အမှော်ဆွဲနေစဉ် အမေ ရောက်လာ၏။

“မမှောင်ခင် ထမင်းစားထားနှင့် လူကလေးရေ ‘စကာ’ အမေ ချလိုက်မယ်၊ ထားခဲ”

ဒေါ်ကြွယ်စိုးသည် ပြောပြောဆိုဆို ‘စကာကျ’ ကို စပါးပြန်ပေါ် ပစ်ချ၏။ မောင်ဆေးရိုး နားလည်သည်။ မီးခွက်ထဲတွင် ရေနံဆီရှိငြား မီး မထွန်းရဲကြ။ ပုလိပ်သတင်းပေး အလိုတော်ရိများသည် မီးရောင်ရှိရာသို့ လာတတ်သည်။

ဖီးကွက်တစ်ကောင်သည် သရက်ခေါင်းဝမှထွက်ကာ အမှောင်ကို ကြိုဆို၏။ ဖီးကွက်အော်သံအစဲတွင် တလင်းသိုက်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။ မောင်ဆေးရိုးမှာ ထန်းရွက်အကွယ်တွင် ဟင်းပန်းကန်ချ ထမင်းစလုံကို ဘယ်လက်ပေါ်တင်လျက် ကသုတ်ကသက် ထမင်းစားနေသည်။

ချွတ်ခနဲ အသံကြားသည်။ မည်းခနဲ လူရိပ်၊ မောင်ဆေးရိုး၏ လက်သည် သုံးခွမိုန်းကို ဆွဲပြီး ထရပ်ပြီး ဖြစ်၏။

“ဟေ့ လူလေး၊ ငါပါဟ”

အဖေ ဦးကျန်ကြီး၊ ဓားအိမ်ကို စလွယ်သိုင်းလျက် ပုဆိုးစလွယ်သိုင်းဖြင့် ဖုံးထားသည်။

“အဖေ ထမင်းစားပြီးပြီလား၊ အမဲအူစုံဟင်း ချက်သဗျ”

ဦးကျန်ကြီး အပြေမပေး။ ရေမှုတ်တွင် နှုတ်ခမ်းတွေကာ ဝှပ်ခနဲ ဝှပ်ခနဲ အသံထွက်အောင် အမောတကော သောက်နေ၏။ ရေမှုတ်ကို အိုးပေါ်တွင် ကန့်လန့်တင်လိုက်ပြီးမှ တဲခေါင်တိုင်ကို ကျောမှိုကာ အမောပြေ၏။ ဟင်းခနဲ အသံကြီးကို တဲအပြင်မှပင် ကြားလောက်ပါဘိ။

“အဖေ၊ ကျုပ် ထမင်းခူးပေးမယ်လေ”

“အေး ကောင်းသားပဲ”

လက်အပေအကျဲဖြင့် ထမင်းခူး၊ ဟင်းထည့်လာတော့မှ မျက်နှာလေးထောင့်နှင့် သျှောင်တွဲကြီးတွင် ‘ခေါင်းပေါင်း’ တဘက် ဖရိုဖရဲနှင့် ဦးကျန်ကြီးထံမှ ထပ်မံအသံထွက်လာ၏။

“ဘယ်သူတွေ လာသေးတုန်း လူလေး”

“ရွာခေါင်းလာလို့ အဖေ နွားဝယ်ဖို့ လိုက်ကြည့်နေတယ် ခြေလိုက်တယ် အဖေ”

“အေးအေး” ဆိုကာ ထပ်မမေး၊ အပြေးအလွှား စားသည်။ ထမင်းစေ့ကို

ဝါးနေဟန် မတူ၊ အတင်းမျိုချသည်ထင်ရ၏။ မောင်ဆေးရိုး ခူးအပေး
မစောင့်၊ သူ့ဘာသာသူ ထပ်ထည့်သည်။

“လူလေး”

တစ်အောင်ကျော်ကြာမှ ခေါ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

“သတိနဲ့နေ၊ သတိနဲ့လုပ်၊ ငါလုပ်တာကို ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ မထင်နဲ့၊
အဖေ့ကို လာမေးတဲ့ ရွာခေါင်းလည်း မယုံနဲ့၊ သူက သူ့ကြီးလူ၊ သူ့ကြီးက
ပုလိပ်တပည့်”

“ရွာခေါင်းက ယုံရပါတယ် အဖေရ”

ဦးကျန်ကြီး မျက်နှာကိုရှုံ့သည်။

“ရမ်းဘိုကုန်းသားမဟုတ်ရင် မယုံရဘူး ငါ့သား၊ မှတ်ထား”

“ဗျာ” ခနဲအော်ကာ မောင်ဆေးရိုးသည် ဦးကျန်ကြီးကို မျက်လုံး
ပြူးလျက် ကြည့်မိသည်။ ကြည့်သော်ငြား အမှောင်ရိပ်ပါးပါးက အဖေ
မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်နေလေပြီ။

“သည်လိုလူလေးရ အဖေတို့ ရမ်းဘိုကုန်းသားစစ်စစ်တွေဟာ
အမှုတော်ထမ်း ယမ်းချက်တွေကွ။ ကုလားမင်း အင်္ဂလိပ်ပေါ့ကွာ အဲသည်
ကောင်တွေ တက်လာတော့ ရမ်းဘိုကုန်းသားတွေကို နယ်နှင်ပစ်တယ်။
သည်ရွာမှာ ရမ်းဘိုကုန်းသားစစ်စစ်ဆိုလို့ သာဒွန်းအဖေနဲ့ ငါပဲ ရှိတယ်။
ငါတို့တောင် သူ့ကြီးကို စပါးအစိတ်ပေးလို့ ပြန်လာခွင့်ရတာ”

မောင်ဆေးရိုး မတွေးတတ်တော့ပေ။ ဗိုလ်ထွန်းအောင် အမည်ခံ
တောကြောင်ကြောင့် တစ်ရွာလုံးနယ်နှင်ခံရကြောင်း ကြားဖူးငြား အသေးစိတ်
မသိ။

“ရွာထဲက လူတွေကို နှင်ပစ်ပေမဲ့ အကွက်အကွင်းကျတဲ့ ရွာတော့

ကျန်နေခဲ့တာပေါ့ကွာ။ အဲဒီအခါမှာ ဟိုရွာက နွားခိုး၊ သည်ရွာက ဓားပြ အစရှိသည်ဖြင့် မကောင်းတဲ့လူတွေ ရောက်လာတဲ့အတွက် ရွာကိုချစ်တဲ့ စိတ်၊ ရွာရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းတဲ့စိတ် မရှိတော့ဘူး။ သွေးကြောထဲ သွေးမစစ်တဲ့လူတွေ များလာတယ်။ ပိုက်ဆံ နှစ်ပြားတစ်ပဲနဲ့လည်း သစ္စာ ဖောက်တော့တာပဲ”

အဖေသည် ဤအကြောင်းကြောင့် အိမ်မကပ်ခြင်းပါတကားဟု မောင်ဆေးရိုး နားလည်ပေပြီ။

အိမ်တွင် နွားအသစ်လဲလှယ်ရန် လိုအပ်နေသည်မှာလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ဝယ်နိုင်လောက်သည့် အနေအထားတွင်ရှိသော နွားကို လှည့်လည်စုံစမ်းခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ အသင်းသားများ၊ ဝံသာနုများထံ လှည့်လည်ရင်း အခြေအနေကို စနည်းနာခြင်း ဖြစ်မည်။

အဖေသည် ရံဖန်ရံခါ၌ တလင်းကို လှမ်းမြင်နိုင်သောနေရာတွင် တမေ့တမောထိုင်ကာ လူဝင်လူထွက် အကဲခတ်နေကောင်းနေမည်။ မည်သူ တွေသည် ရမ်းဘိုကုန်းသားမစစ်၊ မည်သူတွေသည် နှစ်ပြားတစ်ပဲ မက်ကာ သစ္စာဖောက်သည်ကို အဖေ ကောင်းကောင်း သိလိမ့်မည်။

“ငါ မသင်္ကာဆုံးကတော့ စံအေးပဲကွ”

အရေးတော်ပုံညတုန်းက ဓားတဝဲဝဲဖြင့် အလွန် စိတ်အားတက်ခဲ့သူ ဖြစ်ရာ မောင်ဆေးရိုး ယုံရခက်၏။

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား အဖေရာ”

“သူ့အဘက ကုလားတွေတက်လာတုန်းက ဗျိုင်းကလေး ကျွန်ုပ် အသွားမှာ မြတောင်ဗိုလ်ရဲ့တပ်ကို ရောက်သွားပြီး မြတောင်ဗိုလ် ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ လက်ထောက်ချတယ်ကွ၊ သစ္စာဖောက်မျိုးဟာ သစ္စာ ဖောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

မောင်ဆေးရိုး သက်ပြင်းချမိ၏။ အဖေလောက် မသိသည့်အပြင် အဖေလောက် အမြင်မကျယ်၊ မတွေးတတ်။

“တစ်ခုတော့ ရှိသပေါ့ကွာ၊ ဟင်းစားကြက်ကကော ကြက်ကောင်း မထွန်းဘူးလား၊ အတိဇာတသားကော မရှိဘူးလား မေးစရာရှိသားပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် နေဝင်ရီတရောမှာ လာလာချောင်းတော့ စံအေး ဘာလုပ်တယ် မှတ်သတုန်း”

“ဘာလုပ်လို့တုန်း အဖေ၊ ရည်းစံအေးက”

“သူကြီးအိမ်သွားတာပေါ့ကွ၊ ငါ မချောင်းတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်နှစ်ခါ သွားပြီးပြီလဲ မသိဘူး၊ ငါသိသလောက် လေးခါပဲကွာ”

ဆင်းရဲသား လယ်သမားများသည် တိုက်နယ်သူကြီး မဆိုထားဘိ ရွာခေါင်းကိုပင် ‘မင်း’ ဟု သမုတ်ကာ အရောတဝင် မရှိကြ။ သူကြီးကိုကား အလွန်ကြောက်ကြသဖြင့် တစ်အိမ်တစ်ယောက် ဆင့်ဆိုမှသာ သွားကြသည်။ သို့ပါလျက်နှင့် ရည်းစံအေးသည် သူကြီးအိမ်သို့ အဘယ်ကြောင့် သွားရ သနည်း။ ရိုးရိုးသားသားသွားခြင်းဖြစ်ပါက မြင်မြင်ထင်ထင်တွင် မည်သည့် အတွက် မသွားသနည်း။

“ဒါကြောင့် တလင်းတွေမှာ ယောက်ျားသံ မကြားတာကိုး”

“ဒါပေါ့ကွ၊ သူတို့စံနက်ကြောင့် ပြေးတဲ့လူပြေး၊ ရှောင်တဲ့လူ ရှောင်၊ ပုန်းတဲ့လူပုန်း၊ အဲသည်တော့ လူလေးလည်း သတိနဲ့နေ၊ အရေးဆို ဘယ်မှာ ပုန်းမတုန်း၊ နေရာကောင်းကောင်း ကြည့်ထား”

ဦးကျန်ကြီးသည် ထိုနေ့ညက လရောင်အောက်တွင် မယ်ကြွယ်စိုးတို့ သားအမိကို ကူညီကာ ကောက်လှိုင်း ပြန့်ပေးသည်။ ထို့နောက် ‘နွားတွဲတင်’ ကာ မောင်းပေးသေးသည်။ သို့သော် တဲတွင်မအိပ်။ တဲထဲတွင် အမေနှင့် နှမငယ် မိသက် အိပ်၍ မောင်ဆေးရိုးမှာမူ ကောက်လှိုင်းဆိုင်ပေါ်တွင် ကွေးခဲ့ရသည်။

ဂဠုန်အရေးတော်ပုံတွင် ပါခဲ့သည့် လယ်သမားများ ပြေးသူ ပြေး၊ ရှောင်သူ ရှောင်၊ ပုန်းသူ ပုန်းဖြင့် ကမ္ဘာမီးလောင်နေစဉ် ဆီမီးခွက်က မီးထတောက်၏။ လယ်ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။

‘သူပုန်တလင်းဆိုပြီး ပုလိပ်က မီးနဲ့လာရို့၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ သူပုန်ပစ္စည်းဆိုပြီး အကုန်သိမ်းသွား ဘာတတ်နိုင်မလဲ’

သည်အကြောင်းပြချက်ဖြင့် စပါးလာသိမ်းသည်။ မနယ်ရသေးသည့် ကောက်လှိုင်းကိုပင် လှည်းဖြင့် လာတိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အနောက်ဘက် တစ်ခုကျော် တလင်းသို့ ချစ်တီးများရောက်လာခဲ့၏။

မြန်မာလယ်ပိုင်ရှင်များသည် လယ်သမားနှင့် တစ်ယောက်တစ်နဲ့ စားဖြစ်၏။ မရလည်းအတူ၊ ရလည်းအတူတကွပင်။ ချစ်တီးကား ပုံသေကားချမရှိသော ဤနည်းကို မကြိုက်။ လယ်ပျက်သည်ဖြစ်စေ၊ စပါးပိုထွက်သည်ဖြစ်စေ၊ မထွက်သည်ဖြစ်စေ သူမသိ။ ဤရွှေ့ ဤမျှကို အလိုရှိသော နေရာအရောက် ပို့ပေးရမည်။

ဒိုတီတလွားလွား နွားလှည်းသံတအိအိဖြင့် တလင်းထဲသို့ ချစ်တီးများ ဝင်လာချိန်တွင် မမင်းပုံတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ မုန့်ပေါင်းတစ်ခုကို ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ စားနေဆဲ။

“အရှေ့တက်(ဧရာဝတီမြစ်၏ အရှေ့ဘက်ကမ်း)က သူ့အစ်မ မမာလို့ သွားတယ်အရာ၊ သူပြန်လာမှ လာပါ”

မမင်းပုံ တစ်ယောက်တည်းမို့ တလင်းမှာ ‘တစ်ပြန့်နှစ်ပြန့်’ မျှသာ နယ်ရသေးဟန်ရှိ၏။

“ကိစ္စမရှိဘူး အမား၊ သူဌေးက ကောက်လှိုင်း သုံးပုံနှစ်ပုံ ယူခဲ့ရမယ် ခိုင်းလိုက်တယ် အမား”

“မရဘူး၊ တော်တို့နဲ့ ကျုပ်ယောက်ျားနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့စာချုပ်ထဲမှာ

စပါး တင်းတစ်ရာ ပေးရမယ်ပဲ ပါတယ်။ ကောက်လှိုင်း သုံးပုံနှစ်ပုံ မပါဘူး။”

မာလိုက်သည့် မမင်းပုံ၊ ပြောတတ်လိုက်သည့် မမင်းပုံ။ သရက်ပင် ပေါ်မှ ချောင်းကြည့်နေသည့် မောင်ဆေးရိုးမှာ လက်ခေါက်မှုတ်မိမတတ် အားရမိချေ၏။

“ဟေ့၊ ပေးလိုက်စမ်း၊ ဘာလဲ အဖမ်းခံချင်လို့လား။”

လှည်းပေါ်တွင် ပုလိပ်တစ်ယောက် ပါလာသည်။ မမင်းပုံ သတိ မထားမိ၊ ယခုမှ သတိထားမိသည်။ ပြောပြောဆိုဆို လှည်းပေါ်မှ ခုန်ချသည်။ ဖိနပ်မစီးရသည့် တလင်းပြင်မှာ သံခွာဖိနပ်ကြောင့် မွကြေ၏။ ပုလိပ်ကို မမင်းပုံ ငေးမောကြည့်နေစဉ်တွင် ချစ်တီးများသည် ကောက်လှိုင်းဆိုင်ပေါ်သို့ တက်သည်။ ပေါ့သောအလှိုင်းကို ချန်ကာ လေးသောအလှိုင်းကို လှည်း ပေါ်သို့ ပစ်တင်သည်။

ရွေးဒီးဒီးကျခဲ့ရသော ကောက်လှိုင်း။ မြွေမကြောက်၊ ကင်းမကြောက် မှောင်ကြီးထဲတွင် ရေယူခဲ့ရသော စပါး။ တစ်နှစ်လုံးအတွက် တစ်ကြိမ်သာ အသက်ရှူ၍ ဝရသည့် စပါး ယူကုန်ကြသည်။ ကောင်းတာတွေကို နိုင်ထက် စီးနင်း ယူကုန်ပြီ။ မမင်းပုံ အသက်ဝင်လာ၏။ ကောက်လှိုင်းပေါ် ပြေးတက်၏။

“ဟေ့ ပြန်ဆင်းခဲ့”

ပုလိပ်က လှမ်းအော်ငြား ပုလိပ်ကို မမင်းပုံ အရေးမစိုက်ပေ။ ချစ်တီး လက်ထဲရှိ ကောက်လှိုင်းကို အတင်းဆွဲလှသည်။ ချစ်တီးက ဆောင့်တွန်း ပစ်သည်။ လွင့်စင်လဲကျရာက မမင်းပုံ လူးလဲထသည်။ ကောက်လှိုင်းဆိုင် အစွန် တစ်နေရာသို့ ပြေးသည်။ သူ့ကောက်လှိုင်းဆိုင်တွင် ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိသည် သိ၏။ ၎င်းကြီးတောင်ဓားကြီး ဆွဲပြေးလာသည်။

“ဟေ့ ဓားချလိုက်စမ်း”

ပုလိပ်သည် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးရာက ကောက်လှိုင်းဆိုင်ကို ဖက်တက်သည်။ ကုန်းကုန်းကွကွဖြင့် လေးဖက်ထောက်ကာ ကောက်လှိုင်း ဆိုင်ပေါ်သို့ ပုလိပ်ရောက်လာပြီ။ သွေးပွင့်သွေးပေါက်များ ပုလိပ်မျက်နှာကို စင်သည်။

“ဓားချလိုက်စမ်း၊ ဟေ့ သေနတ်နဲ့ ပစ်ရမလား။”

ကောက်လှိုင်းစည်းများကြားသို့ ခြေထောက်ချလိုက် ဆွဲနုတ် လိုက်ဖြင့် မမင်းပုံထံပြေးသွားသည်။ ပြေးသွားငြား ကယိမ်းကယိုင်ဖြစ်လိုက်၊ လဲလိုက်၊ သူကြီးကိုပင် စေ့စေ့မကြည်ရဲသော မမင်းပုံ ချစ်တီးကို သတ်မိပြီး သွေးစွန်းပြီး အကြောက်တရားသည် မမင်းပုံ အသိတရားကို မှောင်ချသည်။ လက်ထောက်လဲရာက ထလာသော ပုလိပ်သည် သရဲစီးနေသည့်မျက်နှာ နှိရဲသော ဓားသွား။

၃

“အဲဒီနေ့ကများကွာ နယ်ပြီးသားစပါးတွေကို မြေရှင်က သိမ်းမှာစိုးလို့ ဝုံအိတ်နဲ့ ထည့်ပြီး ချုံထဲမှာ ဝှက်ရနဲ့ မောလိုက်တာကွာ”

ရည်းဆေးရိုးသည် စကားကိုရပ်ကာ ရေခွေးအိုးကို လက်ဖက်ခြောက် စပ်သည်။ ထိုစဉ်တွင် ရွံ့စက်စက် ရေစက်လက်ဖြင့် ထွန်းလှိုင် ရောက်လာကာ “ကန်သင်းဆွဲတာတော့ တစ်ခေါက်ပဲ ကျန်တော့သဗျို့။ ခွားတွေသာ မမောရင် အပြီးလုပ်ချင်တာ” ပြောရင်း ဝင်ထိုင်သည်။

“ကနေ့ ကြမ်းပေါင်ရိုက်လို့ပြီးမှာပါကွာ၊ နေလည်း စောသေးသားပဲ”
ရည်းဆေးရိုး ပြန်ပြောနေရာသို့ အတင်းခြားဖောက်သူမှာချက်ကြီး ဖြစ်၏။

“အဲဒီမမင်းပုံ ဘာဖြစ်သွားတုန်း ဘာ”

“ထွက်ပြေးတာပေါ့ကွာ၊ ကလေးတွေ ဆွဲပြေးလို့ ထားခဲ့ ထားခဲ့

အော်ရသကွာ၊ တလင်းထဲက ကောက်လှိုင်းတွေကိုလည်း ညံ့တဲ့အလှိုင်းတွေ
နဲ့လည်း၊ အလှိုင်းမပျက် အစေ့ခြေထားတဲ့ အလှိုင်းတွေနဲ့ ဖလှယ်၊ ဝိုင်းလုပ်
လိုက်ကြတာ နောက်ခုနစ်ရက်အကြာမှာ ချစ်တီးတွေ လာအသိမ်းမှာ မဲ့ဆင်း
သွားတော့တာပဲဟေ့”

“နွားတွေကလည်း အမောပြေလောက်ပါပြီ၊ ထွန်းလှိုင်း၊ မင်းနေခဲ့။
ငါ လုပ်အားသွားပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ရည်းဆေးရိုး ကြမ်းပေါင်ဘယ်မတုန်း”
ထရပ်ရင်း မေးသူက မြောက်ဘက်လယ်မှ ကိုဘအုန်း။

“ထန်းပင်မှာ ထောင်ထားသကွာ”

လက်ဖက်ခြောက် ကျလောက်ပြီ။ ရည်းဆေးရိုး တစ်ခွက်ငဲ့ကာ
ကောက်ကိုင်၏။

“နောက်ဆုံးတော့ မမင်းပုံ ဘာဖြစ်သွားသေးတုန်းဘာ”

“ဒီလိုကွ၊ သူ့ယောက်ျားကလည်း တို့နဲ့အတူပါတဲ့ ကိုသံတိုင်ကွ။
ရှောင်နေရတာပေါ့၊ မမင်းပုံ ဘယ်ပြေးတုန်း၊ ဘယ်မှာရှိနိုင်တုန်း သူ လိုက်ရာ
စုံစမ်းမှာပေါ့ကွာ၊ စုံစမ်းလို့ ရ မရ၊ တွေ့မတွေ့တော့ မသိဘူး။ အေးအေးဆေး
ဆေးရှိတော့မှ အိမ်ထောင်ရှိ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး
ပြောင်းသွားပါကော။ သူ့ကောက်လှိုင်းတွေ ယူထားတဲ့ တလင်းနီးချင်းတွေ
စုပြီး ဆန်ငါးတင်း၊ ဆီတစ်အိုး၊ ငွေတစ်ရာ စုပေးလိုက်သေးသကွာ”

ရည်းဆေးရိုးသည် ရေခွေးတစ်စိုက် စုပ်သောက်လိုက်ရာက နားရွက်
ကြားမှ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်တိုကို ဖြုတ်ယူမီးညှိသည်။ ရေခွေးကြမ်းနှင့်
မီးနိုးကို မျိုချရင်း ဝင့်ကြွားသံဖြင့် ပြော၏။

“ရမ်းဘိုကုန်းပဲကွာ၊ ဘယ်ခေလိမ့်မတုန်း၊ ရှေးတုန်းက မခေသလို

ဂဠုန်ဆရာစံမှာလည်း မညံ့ခဲ့ပါဘူးကွ”

မြေးအချစ် မြစ်အနှစ်

၁

မြစ်ငယ်၏ အဲ့ခနဲအသံ ပေါ်ထွက်လာကတည်းက ရည်းကျည်းဒန် နိုးနေခဲ့ပြီ။ စင်စစ်အားဖြင့် ရည်းကျည်းဒန်မှာ အိပ်ပျော်သည် မရှိလှချေ။ ပင်ပင်ပန်းပန်း လှံချစက တစ်ကြိမ်သာ မှေးခနဲဖြစ်ခဲ့သည်။ သည့်နောက်တွင် ခါးကိုက် တာလည်း သိသည်။ ဒူးနာတာလည်း သိသည်။ အိပ်မက် မက်သလို မမက် သလိုလို။

သည်သောအခါ ကလေး၏ငိုသံ စသည်နှင့် ရည်းကျည်းဒန် သိတော့သည်။ ကလေးအမေ လှအုံးမယ်ကား သည်မျှဖြင့် နိုးရိုးထုံးစံမရှိ။ ကလေးသည် အဲ့ခနဲ ထပ်ပြီး အသံပေး၏။ မအေ မနိုးပါ။

ကလေးမှာ သေးစို၍ အသံပေးသည်။ နောက်ဖေးသွားသဖြင့် အသံပေးသည်။ နို့ဆာသောကြောင့် အသံပေးသည်။ အသံပေးလေ့ပေးထ သည် အကြောင်းသုံးရပ်အပြင် အခြားအကြောင်းများလည်း ရှိတတ်၏။ ဤသည်တို့မှာ ကြမ်းပိုးကိုက်သဖြင့်၊ ခြင်္သေ့ကိုက်သဖြင့်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ယခု ရည်းကျည်းဒန်၏ မြစ်ကလေးသည် မည်သည့်အတွက် အသံ ပေးသနည်း။ မည်သူကမျှ မပြောဘဲနှင့် ကလေးကလည်း သိပုံရသည်။ သူ့တွင် မိစုံဖစုံ မဟုတ်။ ဖအေတစ်ကွဲ၊ မအေတစ်ကွဲနေရသည်။ သို့လျှင် သိပုံရသောကြောင့် ကလေးငယ်သည် ငိုသည့်အလုပ်တွင် အားမသန်ချေ။ အဲဒေ့ နှစ်ခါသုံးခါ အသံပေးသည်။ လူကြီးသိရုံ အချက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သေးစိုအဝတ်က ယားယံလာမှ၊ နောက်ပေးနောက်ဖိက စပ်ဖျင်းပူလောင်မှ၊ အလွန်ဆာလောင်မှ၊ အာခေါင်ခြစ်ပြီး အသံပေးတော့သည်။ သည်ကဲ့သို့ သံကုန်သံပြီအော်ရာတွင်လည်း ရှိကြီးတင်င် မဟုတ်။ တက်မတက် ချက်မတက် မရှိ။ ပျင်းတိပျင်းတွဲ မင်းတိုင်းကျေငိုပြီး ငြိမ်သွားတော့သည်။ ဆာလောင်လျှင် လက်ကို စုပ်သည်။ အနီးကို ဆွဲဝါးသည်။

ရည်းကျည်းဒန်မှာ မြေးမကို စေတနာမဲ့ငြား မြစ်ကိုကား သနား၏။ မြေးကို စေတနာမဲ့ခြင်းမှာလည်း အသားလွတ် မဟုတ်။ အကြောင်းနှင့် အချက်နှင့် ဖြစ်သည်။ အငယ်ဆုံးကလေး လှအုံးမယ်။ ကိုထွန်းရ မချောစိန် တို့၏ သနောင်း။ သို့မဟုတ် သမီးနောင်းကလေး သွားကျဲကလေးဖြင့် ချစ်စရာ။ ရှေ့က အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေ အသုံးမကျငြား သည်အထွေးဆုံး ကလေးကိုကား ပညာအရာတွင် ထွန်းပေါက်စေရမည်။ ဘ၊ အမေကြီးနှင့် မိဘများကပါ ထိုသို့ ဗန်းတင်ထားခဲ့ကြ၏။ လှအုံးမယ်သည် သတ္တမတန်း၊ အဋ္ဌမတန်းအထိ ဟုတ်၏။ နဝမတန်းတွင် မဟုတ်ချင်ပြီ။ ဒသမတန်း တွင်ကား စာမေးပွဲပင် မဖြေတော့ချေ။

မချောစိန်လည်း ငှက်ကြီးတောင် ဓားကြီးကိုင်ကာ သမီးကို လိုက် ရှာ၏။ ရည်းကျည်းဒန်မှာလည်း ရုတ်တရက်မူ ဒေါသကျွန် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

“ဟဲ့ သမီး မတော်ဘူး၊ မလုပ်နဲ့” တားရမည့်အစား၊ နှစ်ကောင်လုံး နှပ်နှပ်စင်းပစ်ဟောဟု မြောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်ခဲ့မိပေ၏။

ဒေါသသည် ရည်းကျည်းဒန်အား ကုပ်မှကိုင်ဆွဲကာ ကျောက်ပြားပေါ်တွင် အဝတ်ဖွပ်သလို ကိုင်ကိုင်ဆောင်၏။ “ဘယ်နှယ့်တော် တိုးဘွားမိဘက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပန်းလိုပျိုးထားတယ်။ သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဟင်းရွက်တန်စွန်းရွက်လောက်မှ တန်ဖိုးမထားဘဲ အနုတ်စုတ် ကုပ်စုတ် နောက်ကို လိုက်သွားသတဲ့။ ကောင်းကြသေးရဲ့လား။”

ရည်းကျည်းဒန်သည် ထိုသို့လည်း ကုန်းအော်၏။ ဆက်၍လည်း ခုန်၏။

“လိုက်ပြေးပြန်တော့လည်း မျိုးကောင်းမျိုးသန့်တော့၊ သူခိုးမျိုးဝေးပြမျိုးတော့”

အော်ဟစ်အပြီးတွင် ရည်းကျည်းဒန် ‘ဟဲ့’ ဟူ၍သော်မျှ မဟန်ခဲ့။

J

ထိုမြေးမကလေး ကလေးနီတာရဲလေးကို ရင်ခွင်ပိုက်လျက် မျက်နှာအောက်ချပြီး ဘွားအေအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ရည်းကျည်းဒန်မှာ ရင်ကွဲလှလှ နာကျင်ရသည်။ ငါတို့ ယုယထားသော မြစ်မကလေး အညွန့်ကျိုးရလေခြင်း။

မိုက်မဲလေခြင်း၊ ပြုရက်လေခြင်း။ လှအုံးမယ်မှာ မအေအိမ်သို့ မသွားရဲရှာ၊ မအေအိမ်တွင် မအေအဆဲအဆို အကန်အကျောက်ခံရစရာ ရှိသည်။ သည်မှာကား အမေကြီးတစ်ယောက်သာ ဆဲဆိုထုနှက်လိမ့်မည်။ သည်တွက်ကိန်းဖြင့် ဘာနှင့် အမေကြီးတို့အိမ်သို့ ခိုခြင်း ဖြစ်၏။

မြေးအတွက် နာကျည်းဆိုနစ်ခြင်းသည် အမုန်းကောင်းအဖြစ် ရပ်တည်ငြား၊ ခြစ်ကလေးကို ရည်းကျည်းဒန် မမုန်းရက်၊ လျစ်လျူမရှုသာ၊ လင်ပစ်ခံရ၍ နှိခန်းနေသလား၊ ကလေးကိုပါ နာကျည်းပြီး လွှင့်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်နေသလား၊ စိုးရိမ်စိတ်များ တစ်မိမိမိပေါ်လာရတော့သည်။

ကလေး၏ မျက်လုံးလှုပ်ရှားတတ်မှုသည် အမေပါကလေး ‘ဘေး’

မကြီးပါကလား၊ 'ဘေး' ကြီးပါကလား သိတတ်မှုကို ပြလာ၏။ သွားဖုံး
နီနီကို ဖော်ပြပြီး ရယ်တတ်လာ၏။ ထိုသို့ဖြစ်လာခြင်းသည်ပင် ရစ်ချည်သော
ကြီးပေတည်း။

ယခု သည်မြစ်ကလေး၏ အဲသံ ဆက် မဆက် ရည်းကျည်းဒန်
နားစွင့်ရပြီ။ ကလေးသည် အင်အင်အွန်အွန် ချောသံ၊ စုတ်သပ်သံများကို
နားစွင့်သည့်အလား တစ်အောင့်မျှငြိမ်၏။ မအေးကား 'တုန်းတင်းသရော'
ရိုဆဲ။

ကလေးငိုသံသည် တစ်အိမ်လုံးကို ရုတ်တရက် လွှမ်း၏။ ရည်း
ကျည်းဒန် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်သည်။ ထထိုင်ခြင်းမှာ စိတ်က ထထိုင်ခြင်းသာ
ဖြစ်၏။ ရည်းကျည်းဒန်၏ရုပ်ကြီးမှာ မလှုပ်နိုင်သေးပေ။ လှုပ်လိုက်သည့်
အခါ ရင်က အောင့်သဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ ဘေးမကြီး၏အဖြစ်ကို
မသိသော မြစ်ကလေးကမူ သံကုန်ဟစ်ဆဲသာ။

ထို့ကြောင့် ရည်းကျည်းဒန်သည် ကြမ်းကို ပုတ်၏။ ပြင်းပြင်း
ပုတ်လျှင် ကလေးလန့်သွားနိုင်သဖြင့် မတိုးမကျယ် ပုတ်၏။ လှအုံးမယ်
အဟောက်မပျက်။

“ဟဲ့ ကလေးငိုနေတယ်လေ”

အိအသံ၊ စုတ်သပ်သံ မပေါ်လာ၊ ကလေး အငိုမရပ်။

“ကလေးငိုနေတယ် ပြောတာ မကြားဘူးလား”

လှအုံးမယ် မနိုး။

ရည်းကျည်းဒန်က တက်ခေါက်သည်။

“တယ်လေ၊ ငါ သောက်”

ရင့်ရင့်သီးသီး ခိုင်းလိုက်နိုးလိုက်တော့မည့် ပါးစပ်ကို သတိတရားက
တားမြစ်သည်။ စကားရိုင်း မပေါ်လာ။ သို့စဉ်တွင် အသိတရား ဝင်လာ၏။

'သည်အရွယ်ဟာ အိပ်လို့ကောင်း၊ စားလို့ကောင်း၊ ပြီးတော့ လင်းကတည်းက
နားရတယ်မှ မရှိတာကလား' အတွေးနှင့် ယှဉ်သောအသိ။

၃

ရမ်းဘိုကုန်းရွာသည် မှောင်ပိန်းနေ၏။ မှောင်ပိန်းနေရုံမက ငြိမ်သက်၍လည်း
နေချေသေး၏။

သို့ရာတွင် သံကုန်ဟစ်လိုက်သော ကလေးငိုသံကြောင့် ရမ်းဘိုကုန်း
ရွာမှာ အသက်ဝင်လာရတော့၏။ ကလေးငိုသံသည် မိခင်အား အသံ
ပေးသောငိုသံမှ နာကျင်၍ ငိုသံသို့ မကြာမီ ပြောင်းသည်။

စူးစူးဝါးဝါး ငိုဟစ်သံနှင့် ခေါင်းရင်းအိမ်မှ ချောင်းဟန့်သံ ပေါ်လာ၏။
ခြေရင်းအိမ်၏ အိမ်ရှေ့မှောင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ ကလေး
ငိုသံက မရပ်စဲ။

"ဟဲ့ ကျည်းဒန် ကလေးငိုနေတယ်ဟဲ့"

ကျည်းဒန်၏အသံအစား ခေါင်းရင်းအိမ်မှ လူ၏ အသံသာ ပေါ်
လာ၏။

"တယ်အိပ်တဲ့ ကောင်မလေးပါကလား၊ ဟဲ့ ကျည်းဒန်"

နောက်ဆုံးအသံသည် မြင့်တက်၏။ ကလေးကား တက်မတက်
ချက်မတက်ဖြစ်ပြီ။

"ကျည်းဒန်၊ ဟဲ့ကောင်မလေး"

"ကလေးငိုနေတယ်ဟာ ကျည်းဒန်ရ"

ဒုတိယအော်သူသည် ထင်းချောင်းတစ်ချောင်းဖြင့်ပါ လှမ်းပစ်ရာ
တဲတိုင်ကို ထိ၏။ တစ်တဲလုံး သိမ်သိမ်ခါသွားသဖြင့် ကလေးပင် အငိုရပ်၏။

"နို့လိုက်ရတာ ကျည်းဒန်ရာ"

ကလေးအငိုတိတ်ခြင်းမှာ မအော့လက်နှင့် ထိတွေ့ရ၍ မဟုတ်။

လန့်ပြီး တိတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို ကျည်းဒန်နိုးပြီ ထင်သဖြင့် ခြေရင်း အိမ်မှ လူက မြည်တွန်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့စဉ်တွင် ကလေး၏ အသံပြကြီးသည် ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဟ ငါက နိုးပြီ ထင်နေသဟ”

“ဟဲ့ ကျည်းဒန်”

ကာယကံရှင်ကျည်းဒန် မနိုးငြား အလယ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး နိုးပြီ။ အိမ်နီးချင်းများမှာ ခဲဖြင့် တုတ်ဖြင့် ဆက်လက်ပစ်ခတ်နေလျှင် တဲကလေး ပျက်စီးမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် အိမ်ပိုင်းဘက်သို့ ကူးလာကြ၏။

“ကျည်းဒန်၊ ကျည်းဒန်”

ထရံကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်သူက ပုတ်သည်။ ထရံမှာ ဝါးထရံမဟုတ်။ ထန်းရွက်ကို ညှပ်မိပြီး ကာရံထားရာ ဝါးထရံထက် အသံမြည်သည်။ သို့ဖြစ်ငြား ကျည်းဒန် မနိုး။ ကလေးမှာ သားဦးမ မိချောစိန် ဖြစ်၏။

သူသည် မအေ နိုး မနိုးသိရန်အတွက် အငိုရပ်၏။ မအေ မနိုး သေးမှန်းသိလျှင် အသံပြဖြင့် ဆက်ငိုပြန်၏။ ထိုအခါ အိမ်နီးနားခြင်းများ၏ ထရံကို ပုတ်သံ ဆူညံစွာ ပေါ်လာပြန်လေ၏။

“ကလေးငိုနေတယ် ကျည်းဒန်ရ၊ ငါတို့တော့ သည်အိမ်နားက ခြောင်းပြေးတာပဲ ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ တစ်ညမဟုတ်၊ နှစ်ညမဟုတ်ဟဲ့ ကျည်းဒန်”

“တယ် သည်ကောင်မလေး သေများသေနေပြီလားဟ”

“ဟဲ့ ကျည်းဒန်”

“တော်”

“နိုးပြီလားဟ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

တစ်ဆက်တည်းပင် စုတ်သပ်သံ အိုအိုအင်အင် ချောသံများ ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါကျမှ အိမ်နီးချင်းများမှာ သက်ပြင်းချနိုင်ကြလေတော့၏။

“နည်းနည်းပါးပါးလည်း သတိနဲ့ အိပ်မှပေါ့ဟာ။ နင့်ဟာက အခုတော့”

“အင်း ဆီးတောက ဖွားညွန့်နဲ့စာရင် တော်သေးတာပေါ့လေ။ ဖွားညွန့်တို့ ဘယ်လောက်အအိပ်ကြီးသလဲဆို ကိုယ့်ကလေးကို ဖိမိတာ မသိဘူး။ အခုဆို သူ့ကလေး သူ ဖိဖိသတ်တာ နှစ်ယောက်ရှိသွားပြီ”

အိမ်နီးချင်းတွေ မည်မျှပင် ပြောနေကြစေကာမူ ကျည်းဒန်ကား ပုဆိုးစုတ် အနီးဟောင်းကို ဆွဲခွာလွှင့်ပစ်ပြီးနောက် အနီးသစ်ဖြင့် ဖြစ်သလို ပတ်ပေးရင်း ကလေး၏ပါးစပ်ထဲသို့ နို့သီးကိုထည့်သည်။ သည့်နောက်တွင် မည်သူတွေ မည်သို့ ညည်းတွားသနည်း။ ကလေးသည် မည်မျှကြာအောင် နို့စို့သနည်း။ ကျည်းဒန် မသိတော့ပါ။ တခေါ်ခေါ် ဟောက်သံပေးလျက် အိပ်ပျော်သွားပြီ။

၄

သားသည်အမေတစ်ယောက်သည် အရပ်ကုကာ လူဝိုင်းကာ အိပ်ရာမှ နှိုးရသည်အထိ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ ဖြစ်ရသနည်း။ အဖြေများစွာ မရှိ။ ပင်ပန်းသောကြောင့်၊ အလုပ်ပင်ပန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယခု မြေးမကလေး လှအုံးမယ်သည် မိမိနှယ် မဆိုးသေး။ ကြမ်းကို ဖနောင့်ဖြင့် ပေါက်ကာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှိုးလျှင် ပြူးပြူးပျာပျာ ထထိုင် လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် မြေးကလေးခမျာမှာ အိပ်ရာကျော တစ်နေရာစာရရှိရေး၊ ထမင်းတစ်လှတ်စားရရေးအတွက် အမေကြီး မပြိုင်အောင် လုပ်ရရှာသည်။ လုပ်ရသမျှ နားကွက်အားကွက်မရှိ။

မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ဦးစွာလိုအပ်သောအရာမှာ ရှေ့

အဘိုးကြီး အဘွားကြီး သောက်သုံးရန် ရေ မဟုတ်။ ခိုင်းနွားကြီး နှစ်ကောင်နှင့် နဘိုက်(နွားပိုက်)ကလေး သားအမိအတွက် ရေ။

နွားစာခေါင်း(နွားစာခွက်)ပြည့်အောင် ထည့်ရသောရေမှာ ခြောက်အိုး၊ ထို့နောက် နွားစာထည့်တိုင်းထည့်တိုင်း ထပ်ဖြည့်ရမည့် ရေကို စဉ့်အိုးထဲ ထည့်ရသည်။ 'ရွက်အိုး'ဖြင့် ဆယ်လုံးခန့် ထည့်ရသည်။ အိမ်သုံးအတွက် ဆိုပါလျှင် လှအုံးမယ် ခပ်ရသောရေသည် အခေါက် ၂၀ အောက် မယ့်။

သည်အခါတွင် လှအုံးမယ် ဉာဏ်ကူသည်။ ထမင်းဟင်းချက်ဖို့၊ အဝတ်လျှော်ဖို့၊ နွားစာစဉ်းဖို့၊ ကလေးနို့တိုက်ဖို့၊ ကလေးသိပ်ဖို့ အချိန်တွေ လိုနေသေးသည်။ သို့ကြောင့် မတ်စောက်သည့် ချောက်ကမ်းပါးကို အကြိမ် ၂၀ မဆင်းရ မတက်ရဘဲ အချိန်ထက်ဝက်ဖြင့် ပြီးစေရန် ရွက်အိုးနှစ်လုံး ဆင့်ရွက်သည်။

နဂါးကောင် ရွံ့သယ်သလို မြေးကလေး မနားမနေ လုပ်ကိုင်နေသည် များကို ရည်းကျည်းဒန် မြင်ယောင်သည်။ မာန်မဲငေါက်ငမ်းလိုစိတ်၊ ဆဲရေး မြည်တွန်လိုစိတ်များ ပျောက်ကွယ်သည်။

“ဪ ငါ့မြေးကလေး ပင်ပန်းရှာပါကလား”

ကြင်နာစိတ်သည် ရင်မှာ ယိုကျ၏။ 'အိပ်ပါစေလေ' ဟူသည့် ကရုဏာစိတ်သည် အဖော်အဖြစ် ဆင့်ပိုးလိုက်ပါလာ၏။ 'ကလေးကို ငါပဲ ထကြည့်လိုက်ပါတော့မယ်လေ' စိတ်ဖြင့် မျက်လုံးဖွင့်သည်။

“မိုးတောင် လင်းတော့မှာပါကလား၊ အို မဟုတ်သေးပါဘူး”

လင်းခါနီးဝန်းကျင်သည် သည်နှယ်မဟုတ်။ ပထမ ကျီးကန်းတွေ ထပျံသွားရမည်။ ထို့နောက် စာကလေးတွေ၏ တကျည်ကျည်တကျာကျာ အသံများ ကြားရမည်။ နောက် ကြက်ဒန်သားအမိတစ်တွေ အိပ်တန်းက ဆင်းသည်ကို ကြက်ဖကြီးက လိုက်လံနှောင့်ယှက်မည်။ ပြီးတော့ လှသံသုသံ။

ယခုသော် အိမ်ထဲမှာသာ ပျံ့လင်းပြီး အိမ်အပြင်မှာ ပကတိ အမှောင်။ သို့ဖြင့် စောင်းရာမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှန်သည်။ တခြား တစ်ဖက်သို့ စောင်းပြီး ထထိုင်သောအခါ မီးခွက်၏မီးတောက်ကို မြင်ရ သည်ကို မြင်ရသည်။ သည်အခါကျမှ ကလေး အငိုတိတ်နေပါကလား သတိထားမိသည်။

“အမေကြီးရေ၊ ကျုပ် နိုးနေပြီ မပြောနိုင်ရအောင် နှင့်ပါးစပ်က”

ငေါက်ငမ်းရင်း ရည်းကျည်းဒန် ထထိုင်သည်။ ဆက်ပြီး မငေါက် ငမ်းနိုင်၊ မီးခွက်ဘေးတွင် ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေသူမှာ ရည်းဆေးရိုး ဖြစ်သည်။ မြေး လှအုံးမယ်မဟုတ်။ ကလေးကို အနီးသစ်တစ်ထည်ဖြင့် ပတ်ပေးနေ သည်။ ကလေးက 'ဘေး ဖအေ' ကြီးကို သွားဖုံးဖော်ကာ ရယ်မောပြနေ၏။

“သူ့ခရီး သူထွင်ပြီး သူ့လမ်း သူသွားတာ၊ ငတ်ငတ်သေသေ ပစ်ထားလိုက်စမ်းလို့ ပြောတဲ့ ဖအေကြီး၊ ဒါ ဘာလုပ်တာတုန်း”

မေးချင်သော်လည်း ရည်းကျည်းဒန် မမေးသေး။ အသာကလေး မြို့ထားကာ အသံမထွက်အောင် ပြန်လှဲသည်။ စောင်ကိုလည်း အသာဆွဲကာ ခေါင်းမြီးမြဲလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာကား ဟားတိုက်ရယ်ချင်သော ယားကျိကျိ ဝေဒနာကြောင့် အခံခက်ရလှပါဘိ။

ဘေးကြီး ဘာကြောင့် ပြူးပါလိမ့်

နေရောင်သည် ကိုဆေးရိုးကြည့်နေဆဲ၌ ဖျော့တော့လာသည်။ သို့ကြောင့် ကိုဆေးရိုး မော့ကြည့်သည်။ လက်သန်းအရွယ် မန်ကျည်းသီးကလေးတွေ၊ ထို့နောက် ရွှေလျားနေသော တိမ်ဖြူမြစ်ပြင်ကြီး။

တိမ်ဖြူမြစ်ကြီးသည် တရွေ့ရွေ့ စီးဆင်းနေ၏။ ဒိုက်ပုံဒိုက်စုနှင့် တူသော တိမ်မည်းတွေ မျောလာသည်။ နေရောင် ဖျတ်ခနဲ မိုန်သွား၏။ ကလေးတွေ၏ အော်သံများ စီခနဲပေါ်လာ၏။ ကိုဆေးရိုး ကြားသော်ငြား နားမလည်လိုက်။ သူ့အာရုံက နေရောင်ရရေးတွင် ရောက်နေ၏။

သူသည် ထန်းလျှော်များကို ရေဆွတ်ပြီး ဓားမောက်ဖြင့် စိတ်နေသည်။ စိတ်ပြီးသည်များကို ချောသပ်နေသည်။ ပြီးသမျှကို နေရောင်တွင် ထုတ်လှမ်း ထားသည်။ တုပ်၍ ကောင်း၊ ချည်၍ ခိုင်သော သည်ထန်းလျှော်တွေ ကြာကြာရေစိုနေလျှင် ဖားဥ စွဲမည်။ မှီ တက်မည်။ သွားရော၊ သုံးစွဲ၍ မကောင်းပြီ။

သို့ကြောင့် ကိုဆေးရိုးက ကောင်းကင်ပြင်ကို အရေးတကြီး

မော့ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သူ ကြည့်နေဆဲ၌ တိမ်ဖြူမြစ်ထဲမှ ဒိုက်သရောများ
ဝေးရာသို့ စီးမျောသွားပြီး နေရောင်သည် လင်းခနဲ တောက်ပသည်။

တိမ်ဖြူမြစ်ကြီး၏ ဝဲယာတွင် ကြည်လင်ပြာလှသော ကမ်းပါးစောက်
ကြီးတွေ ခြံရံနေသည်။ ကမ်းပါးစောက်ကြီးများပေါ်၌ သက်ရှိ သတ္တဝါ မရှိ
ထိုအခါ ကိုဆေးရိုး သတိဝင်လာသည်။

‘အင်း၊ သည်ကောင်းကင်မှာ စွန်တွေဝဲနေကျပါ’

သို့ဖြစ်ငြား သူ၏အတွေးမဆုံး။ ‘ဪ ဝါတွင်းပေကိုး၊ ဒါကြောင့်
စွန်တွေ မရှိတာပါလား၊ ချက်ချင်း သတိဝင်သည်။ သို့အတွက် ပျင်းရိဖွယ်
အဖော်ကင်းနေသည့် ကောင်းကင်ကြီးမှ ကိုဆေးရိုးမျက်နှာလွှဲသည်။

လွဲသောမျက်လုံးများက ဓားမောက်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။
ဓားမောက်သည် ဘယ်တက်လက်မနှင့် လက်ညှိုးကြားတွင် ရောက်နေသည်။
ဓားသွား၏ အောက်တွင်ကား ချောသပ်ဆဲ ထန်းလျှော်တစ်မျှင်။ ဝမ်းမြူး
ကလေးတွေ တဖွေးဖွေး တလိပ်လိပ်ဖြင့်။

ဓားသွားနှင့် လျှော်ပင် ပွတ်ဆွဲလိုက်စဉ် ကလေးတစ်ယောက်
ရောက်လာသည်။ ရောက်လာပုံမှာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖြစ်သည်။ ညင်သာစွာ
လှမ်းလာရင်းက ကိုဆေးရိုးကိုလည်း စပ်ဖြိုးဖြိုးမော့ကြည့်နေသည်။

ကိုဆေးရိုးသည် ထိုကလေးအား ငုံ့ကြည့်၏။ မြေးလတ် ခင်မောင်
ငြိမ်း၏ သမီး ပြုံးပြုံးငြိမ်းဦး။

ပြုံးပြုံးငြိမ်းဦးသည် သူ့ကို သူ့ဘေးမြင်သွားပြီကို သိ၏။ ခိုးကြောင်
ခိုးဝှက်ခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်၏။

“ဘ ထုံးနည်းနည်းယောက်”

“ထုံးနည်းနည်းလောက် ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

ကိုဆေးရိုးသည် မေးလည်း မေး၏။ ပေကျံ ညစ်ထေးနေသော

အံ့သုံးဆင့်ပါသည့် ကြေးဝါကွမ်းအစ်ကြီးကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူလိုက်၏။
သူ့အမေးကို မဖြေသေးသဖြင့် "ဟင်" ဟု၍လည်း မြစ်မအား လှမ်းမေး၏။

"မုန့် ယုပ်မလို့"

"မုန့်လုပ်မလို့၊ ဘာမုန့်တုန်း"

"ထန်းတီးမုန့်"

မန်ကျည်းခက်အခြောက်တွေ စုရုံးလာသည့်နှယ် ကိုဆေးရိုး၏
ပါးရေတွန့်အတွင်းမှ သွားဖုံးညိုညိုကြီးပေါ်လာ၏။ သူသည် ကြက်တောင်
စည်းနှင့် ပါးကွက်နှင့် မြစ်မကလေး၏ တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံကို
ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်၏။ ကြည့်ရင်းက ထုံးဘူးကို ဖွင့်၏။

"ညည်းက မုန့်လုပ်တတ်လို့လား"

"မမ ညင့်ထွေးကိုက ယုပ်တတ်တယ် ဘ"

မြေးတွေ၏ နာမည်အထိ ကိုဆေးရိုး နားလည်ခဲ့ငြား မြစ်အမည်များ
ကိုကား ခက်ခဲစွာ ကြိုးစားရပြီ။ သို့ဖြစ်၍ "ဟင်" ဟု မျက်နှာရှုံ့ပြီး ထပ်မေးမှ
နားလည်၏။

"ဪ ဪ မမမြင့်သွေးကိုက မုန့်လုပ်တတ်တယ်၊ ညည်းက
မလုပ်တတ်ဘူး ဟုတ်လား"

ကြက်တောင်စည်းကလေး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ကိုဆေးရိုး ကျေနပ်
စွာဖြင့် ထုံးတစ်တို့ကော်နေစဉ် နောက်တစ်ယောက် ပြေးကပ်လာ၏။
မြေးမကြီး မေကြည်၏ သားအငယ်ဆုံး သူရထွန်း။

"ဘ တားယဲတိချင်ယယ်"

"ကြာရင် ငါ ကွမ်းဝါးစရာရှိတော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ"

ကိုဆေးရိုး ညည်းတွားလိုက်ပြီးမှ အပေါ်ပိုင်းတွင်သာ စွပ်ကျယ်
ပါသော နပ်တရွပ်ရွပ်မြစ်အား မေး၏။

“ထုံးက ပေါက်တယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

“မုန့်ယုပ်ဖို့”

“မုန့်လုပ်ဖို့ ဟုတ်လား”

သူ့ရထွန်း ခေါင်းညိတ်ရင်းက နှာခေါင်းဝတွင် ပူဖောင်းတစ်လုံး ပွလာလိုက်၊ ပိန်လာလိုက် ဖြစ်နေသည်ကို လက်ဝါးဖြင့်ဖိလျက် ပါးပေါ်သို့ ဆွဲတင်၏။ တစ်ဆက်တည်း သူ့လက်ကို ရင်ဘတ်တွင် သုတ်၏။

“တယ်လည်း ညစ်ပတ်တဲ့ကောင်ပါကလား၊ လာစမ်း”

ကော်ပြီးသားထုံးကို ဘူးနှုတ်ခမ်းနှင့်ခြစ်ကာ ပြန်ထည့်သည်။ ဒူးအောက်ရှိ ပုဆိုးစုတ်ကို ဆွဲယူကာ မြစ်၏နပ်ကို သုတ်သင်ပေးသည်။ “ညစ်စမ်း ညစ်စမ်း” ဟူ၍ ခိုင်းသေးသည်။ အားရတော့မှ လွှတ်လိုက်ပြီး ဆက်မေး၏။

“သည်မှာ ပြုံးပြုံးငြိမ်းက မုန့်လုပ်ဖို့ တောင်းနေပြီပဲ၊ မင်းက ဘာမုန့် လုပ်မှာဖို့တုန်း”

“တူက ထန်းတီးမုန့်၊ နော်က မုန့်ကျွဲဒဲ”

“မုန့်ကျွဲသည်း ဟုတ်လား”

မပီကလာ ပီကလာဖြစ်ငြား သူ့ရထွန်း၏အသံက ဩ၏။ အသံ ဩကြီးကို သဘောကျသဖြင့် ကိုဆေးရိုး ရယ်မော၏။

မုန့်ပေသည်။ ယနေ့ ဥပုသ်နေ့ ကျောင်းပိတ်သည်။ ကိုဆေးရိုး၏ သားနှင့် သမီးမှ အဆင့်ဆင့်ပွားစီးသော မြစ်တစ်ကျိပ်သည် ဘေးနှင့် ဘေးမ၏ မန်ကျည်းပင်ရိပ်တွင် လာရောက်စုရုံးကြ၏။ ကတမ်းခုန်တမ်း ကစား၏။ ဇယ်တောက်ကစားသည့်အခါလည်း ရှိ၏။ ယနေ့သော် ရျက်ပြုတ်တမ်း ကစားသူက ကစား၊ မုန့်ရောင်းတမ်း ကစားသူက ကစား။

ပြုံးပြုံးငြိမ်းပြောသော ထန်းသီးမုန့်သည် အမုန့်ပင် ထန်းသီးမုန့်

ဖြစ်ကြောင်း ကိုဆေးရိုးသိသည်။ ထို့ကြောင့် ထုံးတမ်းကော်ပေးလိုက်သည်။
ပြီးပြီးငြိမ်း ခုန်ဆွခုန်ဆွ ထွက်သွားလျှင် သူရထွန်းက လက်ဝါးပြန်၏။

“မင်းက မုန့်ကျဲသည်းအစစ်မှ မဟုတ်တာ”

သူရထွန်း မချေပတတ်။ မျက်လုံးကြီးပြူးလျက် ကြည့်နေ၏။
သည်နယ်ကြည့်နေပုံကိုက သနားစရာ၊ ချစ်စရာကောင်းသဖြင့် “အစစ်လိုပါပဲ
ဘရာလို ပြောရတယ် လူကလေးရ” ဟု ပြောရင်း ကိုဆေးရိုးသည် ထုံး
တမ်းကော် ပေးလိုက်ပြန်သည်။ မကျည်းဒန်မြင်လျှင် ‘ကုန်ပါပြီတော်’
အော်မည်မှချ။ ကိုဆေးရိုးသော်ကား ကလေးတွေ ကစားနေသည်ကို မြင်ရ
ရုံဖြင့် စိတ်ချမ်းသာသည်။

ကြည့်လေ။

“အစ်ကိုကြီးရေ၊ ငံပြာရည် တစ်ကျပ်ဖိုး ပေးပါဦး”

“အကြွေးမရဘူးနော်”

“လက်ငင်းပါတော်၊ ရှေး ရှေး”

ငံပြာရည်သည်မှာ မြစ်တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သော အောင်ကျော်စံ။
နို့ဆီဘူးခွံ သံကြေးတက်ထဲတွင် သူ ထည့်ထားသော အရည်များမှာ ပကတိ
ငံပြာရည်အဆင်းရှိ၏။ သို့သော် စောင်ရန်းတိုင်လုပ်သော ‘သန်းသား’
အခေါက်များကို ခွာပြီး ရေစိမ်ထားသဖြင့် ငံပြာရည်နဲ့ကား မရ။

ငံပြာရည်ဝယ်သူကား ငတက်ပျားမခေါ် အငယ်၏သမီး ရွှေရည်ဝင်း
ဖြစ်ချေ၏။ သူက ငံပြာရည်ဖိုးအဖြစ် ကြွေပန်းကန်ကွဲ(ကြွေဂံစ) တစ်စ
ပစ်ပေးသည်။ သို့တစေ ငံပြာရည်သည်မှာ မရောင်းနိုင်သေး။ ငံပြာရည်ခပ်ရန်
မှုတ်လုပ်၍မပြီးသေး။ ပုန်းညက်သီးကို ကျောက်ပေါ်တွင် ပွတ်ဆဲရိုသေးသည်။

“အစ်ကိုကြီးရာ၊ မုန့်ပြီး ခပ်ပေးဟာ”

“ပြီးပါပြီဟာ၊ လောရန်ကော”

အောင်ကျော်စံသည် လူကြီးဟန် ဖမ်းထားသည်။ ငံပြာရည်မှတ်၏ နှုတ်ခမ်း ညီ မညီကို မျက်စိတစ်ဖက်မိုတ်ပြီး ကြည့်သည်။ သူ့အမေကြီး (အဘွား)၏ ဘော်လီချိတ်ကို ငံပြာရည်မှတ်ထံသို့ ထိုးစိုက်လိုက်ပြီး ငံပြာရည် ငါးစွက် ခပ်ပေးလိုက်သည်။

“လာကြနော် လာကြ၊ ဆီ ကောင်းကောင်းသန့်သန့်ရမယ်”

ငံပြာရည်သည်နှင့် လက်တစ်ကမ်းသာသာတွင် ကုန်းအော်နေသော ဆီသည်ကား ရွှေရည်ဝင်း၏ အစ်ကို ‘သတ္တိခဲ’ ဖြစ်သည်။ အော်မည်သာ အော်ငြား၊ သူ့မှာ ဆီမရှိသေး။ ကျောထူရွက်များကို ရေထဲထည့်ကာ ချေစွ ဆုပ်နယ်နေဆဲ ရှိသေးသည်။ သို့ရာတွင် သွက်နေသော ရေကျဲများသည် နယ်နေဆဲ၌ ပျစ်ခွဲလာပြီ။

“လာနော် လာနော် နောက်ကျရင် မရဘဲနေမယ်”

ဆီသည် သတ္တိခဲ၏ ဆီမှုတ်မှာလည်း ပုန်းညက်သီးဖြစ်စေကာမူ ရေမှုတ်ကဲ့သို့ လက်ကိုင်ရိုး အကျအန တပ်ထား၏။ သူသည် အလွန် ကျေနပ်စွာဖြင့် ဆီတွေကို မှုတ်ဖြင့် မြှောက်ကာ မြှောက်ကာ သွန်ချနေ၏။

ငံပြာရည်သည်က ဈေးဦးပေါက်သွားပြီး ဆီသည်က အော်နေသော အခါ မုန့်သည်များလည်း အားကျလာပြီ။

“မုန့် မချစ်တေးပူးလား”

သူ့ရတွန်းသည် မုန့်ကျဲသည်ကို လက်ညှိုးဖြင့် တို့ကြည့်သည်။ သူ့အစ်မဝမ်းကွဲ ငြိမ်းပြီးက လက်ကိုပုတ်ပစ်သည်။

“မုန့်မဖြစ်ဘဲ နေမယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်နေဟဲ့”

ငြိမ်းပြီးရည်သည် နားသန်သီးတခါခါဖြင့် နေကို မော့ကြည့်၏။ နေလုံးကြီးကို ပိတ်ပါးတစ်စက လွှားခနဲ ပုံး၏။

“နေကလည်းနော်”

ငြိမ်းပြီးရည်နှင့် သူရထွန်းတို့မောင်နှမ လုပ်သောမုန့်မှာ မုန့်ကျွဲသည်း အစစ်အရောင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုမုန့်ထဲ၌ ဆန်မပါ၊ ထန်းလျက် မပါပါ။ ကြွက်နှာခေါင်းရွက်ကို ချေပြီး ရေဖြင့် ဖျော်သည်။ ပျစ်နိုင်သမျှ ပျစ်အောင် အရွက်များများသုံးရသည်။ ထုံးရည်ဖြင့် နဲ့အောင် မွှေပြီးနောက် နေလှမ်း လိုက်လျှင် ပကတိ မုန့်ကျွဲသည်းအစစ်နှင့် မခြားပါ။

“ငြိမ်ငြိမ်နေ မောင်လေး၊ မုန့်ဖြစ်တော့မယ်”

မုန့်ကျွဲသည်းမောင်နှမ ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြစ်တင်နေသူမှာ ပြုံးပြီးငြိမ်းနှင့် မြင့်သွေးတို့ ညီအစ်မ ဖြစ်ချေသည်။

မုန့်ချင်းတူသော်ငြားလည်း သူတို့၏ ထန်းသီးမုန့်က လက်ဝင်သည်။ လက်ဝင်ရခြင်းမှာ ထန်းသီးကို လုပ်ရ၍ဖြစ်သည်။ ထန်းသီးမှည့် အစစ်၏ အခွံကို ခွာရသည်။ အသားကို ရေနှင့် နယ်ရသည်။

သည် နှပ်တရုပ်ရုပ်ကလေးတွေ၏ အားဖြင့် ထန်းသီးခွံများကို ဆွဲခွာ ရသည်မှာ မလွယ်ကူလှ။ သည်တာဝန်တစ်ခုတည်းဖြင့် ချွေးတလုံးလုံး ဖြစ်နေကြပြီ။ ထန်းသီးအသားကို မြင့်သွေးကိုက လက်သည်းဖြင့် ခြစ်ပြီး အရည်ဖျော်နေစဉ် ပြုံးပြီးငြိမ်းက ထုံးတွေ ထည့်မွှေသည်။ ထုံးတွေ မကြေမွ။ လုပ်သောနေရာမှာ နေပူထဲတွင် ဖြစ်သည်။

မြင့်သွေးကို မွှေနေဆဲ၌ အရည်က ပျစ်ခဲလာသည်။

“ညီမလေး ထုံးမထည့်နဲ့ဦး”

သို့သော် အပြောနောက်ကျသွားပြီ။ ဝင်းဝါသော ထန်းသီးနှစ် ရေပြင်သည် ထုံးခဲကလေးတွေ ဟိုတစ်ခဲ သည်တစ်ခဲဖြင့် တင်းမာပျစ်ခဲ သွားပြီ။

“ဟေး မုန့်ချစ်တွားဘီ၊ ထန်းတီးမုန့်တွေ ယာကြ ယာကြ”

ပြုံးပြုံးငြိမ်း ဝမ်းသာအားရအော်ငြား မြင့်သွေးကို ဝမ်းမသာနိုင်။
မလှမပ ထုံးခဲတွေ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။

“မကောင်းတော့ဘူး၊ နင်ပဲ ရောင်းတော့”

မြင့်သွေးကိုက မုန့်အိုးကို တွန်းပစ်သည်။ ပြုံးပြုံးငြိမ်းမူ ဝမ်းသာရိန်
မကျ။ “ထန်းသီးမုန့်ယေ ထန်းသီးမုန့်” ဟု ဝမ်းသာအားရအော်သည်။
ထို့နောက် ဘေး လျှော်သပ်နေရာသို့ အသာကလေးချဉ်းကပ်၏။

အဘေး၏ အောက်တွင် ဖျာတစ်ချပ်ရှိသည်။ ဖျာမှာ တစ်ချိန်သော
အခါက ဖျာနှင့် တူတူတန်တန် ထည်ထည်ဝါဝါရှိခဲ့ငြား ယခုသော်မူ
ဆန်ကောတစ်ချပ်စာသာ ရှိတော့သည်။ အနားလေးဘက် မရှိတော့ပြီ။
အစတွေ ဖြာထွက်နေသည်။ သည်ဖျာ၏ ဖျာတစ်စကို ပြုံးပြုံးငြိမ်း အသာ
ဆွဲသည်။ ဖျာစသည် အလိုက်သင့်ကျွတ်ထွက်မလာ။ ပြုံးပြုံးငြိမ်း ချိုးဖွဲသည်။

“အဟဲ အဟဲ ငါ့ဖျာဟာ တစ်နေ့တခြား ငယ်ငယ်သွားပါတယ်
ထင်နေခဲ့တာ၊ လာခဲ့၊ အဟဲ မိပြီ သူမိုး”

ကိုဆေးရိုးသည် မြစ်မ၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲထား၏။ ပြုံးပြုံးငြိမ်း
လျှောက်လဲချက် မပေးတတ်။

“ဓားလုပ်ဖို့ပေးပါ ဘရယ်လို့ ပြောရတယ် ညီမလေးရဲ့”

ငြိမ်းပြုံးရည် စကားရော ဖွဲရော ရောက်လာသည်။ ပြုံးပြုံးငြိမ်း၏
လက်ထဲမှ ဖျာစကို ဆွဲယူသွားသည်။ ပြုံးပြုံးငြိမ်းမှာ သူ့လက်ကို အဘေးက
ဖမ်းဆုပ်ထားသဖြင့် ငြိမ်းပြုံးရည်အား မတားမြစ်နိုင်။

ဖျာစမှာ ကိုဆေးရိုးအတွက် ဖျာစသာဖြစ်၏။ ကလေးတွေအတွက်မူ
အသုံးဝင်လှသော ဓားဖြစ်သည်။ ထုံးရည်ဖြင့် ဖွေပြီး နေလှမ်းလိုက်၍
ခဲမာသွားသော မုန့်ကျွဲသည်းနှင့် ထန်းသီးမုန့်ကို လှီးရန် ဓားလိုသည်။
ဓားအဖြစ် ထန်းလျှော်ကို သုံး၍ မကောင်း၊ ပျော့သည်။ ဝါးနီးလည်း

သုံး၍ရငြား ပျော့သေးသည်။ အဆင်အပြေဆုံးမှာ ဝါးကြောဖျာစ ဖြစ်သည်။
ခြေရင်းတစ်အိမ်ကျော်မှ စူးစူးဝါးဝါးအသံတွေ လွင့်ပျံလာသည်။
ထိုဘက်သို့ ကိုဆေးရိုး၏အာရုံရောက်သည်။ ဖမ်းဆုပ်ထားသော ဖြစ်မ၏
ယာလက်ကလေး လွတ်ထွက်သွားသည် မသိ။

“သည်နာရီကို ဘယ်သူမှ မပတ်စေနဲ့ ကျုပ်ပြောထားသားပဲ အမေရ”
ထွန်းအံ့အသံအဆုံးတွင် မကြွက်၏အသံက ပိုမိုကျယ်လောင်
စူးဝါး၏။

“ဟဲ့ နင့်နာရီ ပဲ့သွားသလား၊ ပြီးတော့ ခဏတစ်ဖြုတ် ယူပတ်သူက
တော့ သူတစ်မိန်းလားဟင်၊ နင့်ညီ မဟုတ်လား။”

“အိုဗျာ၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင် မလွယ်ဘူး။”

“မရလို့ နင်က ဘာလုပ်ချင်သတန်း။ ကြီးကျယ်လိုက်တာ။
ခြောက်ပြားတစ်ပဲ ပေးရတဲ့ ပလတ်စတစ်နာရီကိုများ။”

ကိုဆေးရိုး ပြုံးမိသည်။

မြို့ထဲသို့ ဖျာပုံထည်များရောက်လာသောကြောင့် မရှိဆင်းရဲသားတွေ
ဝတ်စရာရှိသွားကြသည်။ ထိုနည်းတူပင် သုံးလေးထောင်တန် နာရီ မပတ်
နိုင်သူများမှာလည်း လေးငါးဆယ်မှ တစ်ရာလေးငါးဆယ်အထိ ဈေးရှိသော
ပလတ်စတစ်နာရီတွေ ရောက်လာသဖြင့် ဝယ်သုံးနိုင်ကြသည်။

ထွန်းအံ့သားအမိ ဆူညံနေခြင်းမှာ သည်နာရီဖြစ်သည်။

“ညီမလေးရေ ဓားငှားပါဦး၊ သည်မှာ ဝယ်သူလာနေလို့။”

မြင့်မြင့်သွေး(မြင့်သွေးကို) သည် လူကြီးဟန်ဖမ်းလျက် ပျာယာခတ်
ဟန်ဖြင့် ပြုံးပြုံးငြိမ်းထံပြေး၏။ ထန်းသီးမုန့်ကို ဖျာစဖြင့် လှီးသည်။
ဘောက်မွေးရွက်ထဲ ထည့်သည်။

“မမရေ၊ ပြီးရင် ဓားပေးပါဦး၊ သည်မှာလည်း ဝယ်သူလာနေလို့။”

ပြုံးပြုံးငြိမ်းကလည်း အားကျမခံ ခါခါခါခါဖြင့် ပြေးလာသည်။

“ပေါက်စီတွေနော် ပေါက်စီတွေ”

ငံပြာရည်သည်ဘေးမှ သူရသန်း၏ အော်သံဖြစ်သည်။ ကိုဆေးရိုး ပြုံးပြုံးကြီး လှမ်းကြည့်သည်။

သူရထွန်း၏အစ်ကို သူရသန်းသည် ဘောက်ခွေးရွက်များထဲတွင် သဲစိုကလေးတွေ ပုံထားသည်။ သဲစိုကို ဘောက်ခွေးသီး မျက်နှာပြင်ဖြင့် ဖိလိုက်သောအခါ ပေါက်စီတစ်လုံးနယ် ချွန်ချွန်ရှုံ့ရှုံ့ကလေး ဖြစ်လာ လေသည်။

“ပေါက်ချိနဲ့ ထန်းသီးမုန့် လဲမား”

“လဲမယ်၊ လဲမယ်၊ လာကြနော်၊ အမဲသားပေါက်စီ၊ ဆိတ်သား ပေါက်စီတွေ ရမယ်၊ လာကြ၊ လာကြ”

သူရသန်းမှာ အခြားကလေးများထက် အသက်ကြီးသဖြင့် စကား ပီသနေပြီ။

“မုန့်ကျွဲသည်းနဲ့ကော လဲမလား”

မြင့်မြင့်သွေးကလည်း မုန့်ကျွဲသည်းတစ်လုံး လာပေးသည်။ သူရသန်း သည် ပေါက်စီတစ်လုံး ပေးလိုက်ရာမှ မုန့်ကျွဲသည်းကို မေးစေ့နားအထိ မြှောက်တင်လိုက်သည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို အခွက်လုပ်ပြီး လျှာကို လှုပ်ယမ်းပေးသည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ မုန့်ကျွဲသည်းဟ”

“ထန်းသီးမုန့်ကရော”

ထန်းသီးမုန့်သမားက မေးသဖြင့် သူရသန်းမှာ အောက်နှုတ်ခမ်းနှင့် လျှာနှင့်ထိကာ အသံထွက်အောင် လုပ်ပြန်သည်။ ထန်းသီးမုန့်ကို ပါးစပ်နား ကပ်ပြန်သည်။

ကိုဆေးရိုးမှာ ပြုံးရုံမျှသာ ပြုံးနေရာက ဓားဖောက်နှင့် ထန်းလျှော်ကို ပစ်ချလိုက်ကာ အသံထွက်အောင် ရယ်ချလိုက်မိလေ၏။

“ဘာရယ်စရာတွေ့လို့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖြစ်နေတာတုန်း”

လူတစ်ထိုင်မြုပ်သော မီးဖိုကျင်းထဲမှ မကျည်းဒန်၏လည်ပင်း ရှည်ထွက်လာ၏။

“ညည့်မြေး အဲ... ညည့်မြစ်တွေလုပ်ပုံကြည့်ပြီး သဘောကျလို့ပါအေ”

မကျည်းဒန်သည် မြစ်တွေကို မျက်လုံးဖြင့် ရှေ့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် တစ်ချက်မဲ့သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းပင် ရှည်သောလည်ပင်းက မီးဖိုကျင်း ထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မြစ်တွေရဲ့သောပီတိ

“မန်မန်းချားမယ် ဘကြီး”

“မုန့်ချားမယ် မေကြီး”

ကလေးတစ်သိုက်သည် အငွေ့များကို နှာခေါင်းပေါက်များ၊ ပါးစပ်ပေါက်များမှ တထောင်းထောင်းထုတ်လွှတ်လျက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာကြ၏။

“ဟော ရောက်လာကြပါပြီတော်”

မကျည်းဒန်သည် လက်ကို မီးကင်ရာက လည်ပင်းရှည်ကြည့်ရင်း ရေရွတ်၏။ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးသာရှိသော တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသည့် မီးဖိုကလေးရှိရာသို့ ကလေးမုန့်တိုင်းကြီးသည် အဟုန်ပြင်းစွာ ပြေးဝင်လာ၏။

အမေကြီးနှင့် ဘတို့မှာသာ ငါးစပ်စောင် ကိုယ်စီခြုံထားငြား ကလေးတို့မှာမူ ချမ်းရစီးရမုန့် သိဟန်မတူ။ ရင်ဘတ်ဟောင်းလောင်းနှင့် ကလေးလည်း ပါ၏။ ခါးအတိသာ မလုံမလဲ အကျီစွပ်ထားသော ကလေးလည်း ပါ၏။

“အင်း လာကြလာကြ၊ ကောင်းကောင်းထိုင်ကြ၊ မလှနဲ့”

ကိုဆေးရိုးသည် မြစ်များထိုင်ရန် ထန်းပလပ်ထိုင်ခုံကလေးတွေ ထိုးပေး၏။

မြေးခြောက်ယောက်မှပေါက်သော မြစ်ဆယ်ယောက်သည် ဘေးကြီး ထိုးပေးသော ခုံကလေးတွေတွင် ဟန်ဟန်ပန်ပန် ထိုင်ကြ၏။ သို့သော် မီးဖို ကလေးက သေးနေသည်။ သူတို့အတွက် အနွေးဓာတ်မရ။ မီးဖိုနှင့် နီးစေရန် တိုးရေကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တံတောင်ဖြင့် တွက်မှန်းမသိ တွက်ကြပြီ။ တွန်းမှန်းမသိ တွန်းကြပြီ။

'ဪ သတ္တဝါကလေးတွေ သတ္တဝါကလေးတွေ၊ ချမ်းရှာကြသကိုး' ကိုဆေးရိုး၏ပါးစပ်ထဲတွင် သွားတစ်ချောင်းမျှ မရှိတော့ပါ။ ထိုအခါဝယ် ဇွက်သောပါးနှင့် မဟတဟပါးစပ်မှာ ရယ်သလား မရယ်သလား မသိသာချေ။ ကလေးတို့ကမူ ဘာ ပြုံးနေသည်ချည်း ထင်ကြ၏။

ဘသည် အပြုံးပါးစပ်ဖြင့် ရေရွတ်ရာက ပြည်ပန်းညိုသီး အခြောက် တွေကို ချိုးဖဲ့ပြီး မီးဖိုထဲသို့ ထည့်သည်။ မီးစကလေး တစ်စသာရှိတော့သော မီးဖိုကို မီးခိုးလုံးကြီး အူတက် ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

မြောက်ပြန်လေစိမ့်စိမ့်ကလေး တစ်ချက်သွေးသည်။ ကလေးတွေ တွန့်ခဲနဲ့ဖြစ်သွားသည်။ မီးခိုးနှင့်လွတ်အောင် တိမ်းကြ ငဲ့ကြ၊ လက်ဝါးဖြင့် ကာကြ။

"နေပစေ၊ မမှုတ်နဲ့။ မှုတ်ရင် ပြာတွေ လွင့်ကုန်မယ်"

ကိုဆေးရိုးသည် မန်ကျည်းခက်အခြောက်ကလေးတွေကို တချိုးချိုး တချွတ်ချွတ်ဖြင့် ချိုးဖဲ့ စုရုံးနေသည်။ မီးခိုးလုံး မည်းမည်းသည် အဖြူရောင် ဘက်သို့ ရောက်လာပြီ။ မီးလည်း ဟုတ်ခဲနဲ့ ထတောက်တော့သည်။

ကလေးအုပ်ကြီး ရုတ်တရက် ပြိုကွဲသည်။ ကိုဆေးရိုး၏ လက်ထဲမှ မီးစာကိုစစ်ထည့်လိုက်ပြန်သောအခါ ကလေးဝိုင်းမှာ ပိုမိုကျယ်ပြန့်သွားလေ၏။

အနွေးဓာတ် အလုံအလောက်ရသွားပြီဖြစ်ကြား ကလေးတို့ အာသာ
မပြေပါ။ အမေကြီးအား စိုးရုံတကြီးလှမ်းကြည့်ရင်း ဘယံသို့ မျှော်လင့်တကြီး
ကြည့်ကြ၏။ အမေကြီးသည် စိတ်နှင့်မတွေ့လျှင် လက်လေးချောင်းကို
ကွေးလျက် ဒေါင်ဒေါင်ပါအောင် ခေါက်တတ်သောကြောင့် ကြောက်ရွံ့ကြ၏။

ဘ၏ လက်ယာဘက်ဘေးတွင် ခမောက်စုတ်ဖြင့် ဖုံးထားသော
အရာမှာ မုန့်တွေဖြစ်နိုင်သည်။ မုန့်မဖြစ်လျှင် ထမင်းကျန်ကို ဟင်းကျန်နှင့်
ရောနှွေးထားသော ထမင်းနှွေးဖြစ်နိုင်သည်။

သည့်အပြင် ဘ၏လက်ဝဲဘက်တွင် ပုဆိုးစုတ်နှင့် နီးစည်း ရောထွေး
နေသည်။ ဤအောက်တွင်လည်း စားစရာရှိနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘမျက်နှာကို
မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်ကြခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ဘသည် ချွန်ထက်သော ဇလုတ် (စလုတ်)ကြီး တက်ချေ
ဆင်းချေဖြစ်အောင် လက်ဖက်ရည်ချည်း ဖိသောက်နေ၏။

“ဘ မန်မန်းချားမယ်”

“မေကြီး မုန့်ချားမယ်”

ဘ မလှုပ်သဖြင့် ကလေးတွေက လှုပ်လာ၏။ လှုပ်လာသော
ကလေးတွေမှာ ကလေးကြီးမဟုတ်။ သူတို့ကိုချီပိုးရသော ကလေးကြီးများက
လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးသောကြောင့် အချီအပို့ အထိန်းအယခံ ကလေးငယ်များ
ထံမှ အသံထွက်လာခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ဘသည် မြစ်တွေကို ငုံ့ကြည့်၏။

သမီးကြီးချောစိန်၏ မြေးတွေ၊ သားငယ် ဘညိန်း၏ မြေးတွေ၊
သည်မြေးတွေကို ကိုဆေးရိုး မျက်လုံးရှုံ့ပြီး ကြည့်ရသည်။ ကြည့်သော်ငြား
မည်သူသည် မည်သူသားသမီးက ပေါက်သော မည်သူတွေဟု မသိပါ။

“အင်း သမီးအကြီးက အကြီးဆုံး ငကိုကြီး၊ သည့်အောက်မှ

မိခင်ခင်၊ သူ့အောက်မှ ငတက်ပျားမ၊ နို့ညှာက မောင်ထွေး၊ အငယ်ဆုံး လှအုံးမယ်၊ အင်း... မနည်းပါကလား”

သို့သော် အငယ်ကောင် ဘညိန်းမှာ သူ့အစ်မနယ် ကလေးမများ။ မေကြည်၊ ခင်မောင်ငြိမ်းနှင့် မောင်မောင်လှ၊ ကျော်သူရ စုစုပေါင်း လေးယောက်သာ။ ထိုနှစ်မိသားစုထဲမှ ကျော်သူရနှင့် မောင်ထွေး၊ လှအုံးမယ် တို့ကို ချန်ထားလိုက်လျှင် ခြောက်ယောက် အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။

မြေးခြောက်ယောက်မှပေါက်သော မြစ်များကို ကိုဆေးရိုး မမှတ်မိပါ။

“နေပါဦး၊ ဟိုကောင် ငဟစ်ကြီးဟာ ခင်ခင်ကြီးရဲ့ သား မဟုတ်လား”

ထိုသတ္တဝါကလေးမှာ ထန်းလျက်ကြိုက်သည်။ အလွန်ငိုသောကြောင့် ငဟစ်ကြီးဟု ခေါ်၏။ ငဟစ်ကြီး၏ ဇာတာထဲက အောင်ကျော်စံဦးကိုကား ကိုဆေးရိုး မမှတ်မိပါ။

ချောစိန်၏ သားကြီး ကိုကိုကြီးနှင့် မြင့်မြင့်သွေးတို့မှ သီဟကိုနှင့် မြင့်သွေးကို မောင်နှမ၊ ဘညိန်း၏ သား ခင်မောင်ငြိမ်းနှင့် ရည်ရည်ပြုံးတို့မှ ငြိမ်းပြုံးရည်ငယ်နှင့် ပြုံးပြုံးငြိမ်းဦး ညီအစ်မ၊ မိမိထွေးခေါ် ငတက်ပျားမမှ သတ္တိခဲနှင့် ရွှေရည်ဝင်း မောင်နှမတို့ကို ပေါက်ဖွားထားသည်။

ဘညိန်း၏ သမီးကြီး မေကြည်မှာ အိမ်ထောင်အကျ နောက်ကျသည်။ သို့တစေ သားသမီးထွန်းကားနှုန်းမှ မြန်ဆန်၏။ အားလုံးတွင် သားသမီး တစ်ယောက် နှစ်ယောက်သာရှိသေးချိန်၌ သူက သုံးယောက် ဖွားမြင်ပြီး သူရကျော်၊ သူရသန်း၊ သူရထွန်း ဟူ၏။

“ဟိုသုံးယောက်ပါ အိမ်ထောင်ကျရင်တော့ ငါ့မြစ်တွေနဲ့တင် တစ်ရွာ တည်လောက်ပြီဟေ့”

ကိုဆေးရိုး ရင်ကျပ်သံကြီးဖြင့် ရယ်မောသည်။

“အခုလည်း တည်လောက်ပါပြီတော်၊ တစ်ကျိပ်ရှိနေပေါ့ဟာ”

မကျည်းဒန်က ဖြည့်စွက်ပေးသည်။

ယင်းသို့ ဘနှင့် အမေကြီးတို့ထံမှ ကြည်သာသောစကားသံများ ထွက်လာသောအခါ ကလေးတွေ အနေမကျ။ ငဟစ်ကြီးကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်တော့သည်။

“ဘကလည်းဗျာ၊ မုန့်ဖိုးပေးပါဆိုမှ”

“ဘ မုန့်ချားမယ်”

“မန်မန်ချားမယ် မေကြီး”

အသိုက်ဝသို့ရောက်လာသော ငှက်မကြီးထံ အစာတောင်းသော ငှက်ကလေးတွေနှင့် တူလှချည့်ဟု မကျည်းဒန် အထင်ရောက်သည်။

“ကျွေးမှာဖြင့်လည်း ကျွေးလိုက်ပါတော်၊ ကြာရင် ကျုပ်တို့အသားကို ဖဲ့စားနေလိမ့်မယ်”

မကျည်းဒန်၏စကားအဆုံး၌ ကိုဆေးရိုး၏ ညာဘက်လက်က ခမောက်ကို ဆွဲမသည်။ ထမင်းနွေးရနံ့သည် သွားရည်ကျဖွယ် လွင့်ဝဲလာ၏။ ချဉ်ရည်ဟင်းအကျန်နှင့် ထမင်းကြမ်းကို နွေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဧလုံကြီးထံမှ ခပ်၍ခပ်၍ ဧလုံလေးများထဲသို့ ခွဲထည့်ပေး၏။

နှစ်ယောက်လျှင် ဧလုံတစ်လုံး၊ တစ်ယောက် တစ်ခွန်းစီ ကူးလှယ်စားနေကြပုံမှာ သနားစရာလည်းကောင်း၏။ ကြည့်နူးဖွယ်လည်း ဖြစ်၏။

“ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်မစားဘဲသူများအိမ် လာတောင်းရအောင် နင်တို့ မိဘက ဘယ်သွားကုန်တုန်း”

“သူများအိမ်မဟုတ်ပါဘူး အမေကြီးရယ်၊ ကိုယ့်ဘနဲ့ ကိုယ့်အမေကြီးပါ”

မကျည်းဒန်အား အဆစ်ခွပ်သူမှာ ငတက်ပျားမ၏ သား သတ္တိခဲ ဖြစ်ချေ၏။ မကျည်းဒန် မပြုံးဘဲ မနေနိုင်။ မနောမရွေ့ဘဲလည်း မနေနိုင်။ သွားဖုံးကြီးတွေ ပေါ်လာအောင် ပြုံးရသည်။ ပြုံးသော်ငြား မီးရဲရဲနှင့်

ထင်းစကို ကောက်ကိုင်သည်။

“ဘာ ကိုယ့်ဘနင့် ကိုယ့်အမေကြီးတုန်း၊ လူပါးဝလို့”

မီးစဖြင့် ခေါက်ရန် ရွယ်၏။ သတ္တိခဲ ခေါင်းပုသွားစဉ်တွင် ကိုဆေးရိုးက စကားအကျန်ကို ဆက်၏။

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ မင်းတို့မိဘတွေက ဘယ်သွားကုန်လို့ သည်မှာချည်း စုပြုရောက်လာကြတာတုန်း”

“လယ်ပြင်သွားတယ် ဘ”

“ညက်ယိတ် တွားဒယ်ဘ”

လယ်ထဲသို့ သွားသည်။ မြက်ရိတ်သွားသည်စသော အဖြေများတွင် ကိုဆေးရိုး ငြိမ်သက်ခဲ့သည်။ အာလူးစိုက်ဟုဆိုလာချိန်တွင်ကား မြောက်ဘက် ချောင်းပြင်ဘက်သို့ ချာခနဲ ခေါင်းလည်သွားလေသည်။

နှင်းမွန်အောက်က ဆင်နီတောနှင့် ကိုင်းတော။ သည်တောများကြားမှ စလင်းချောင်း၊ သည်စလင်းချောင်းသည် ရမ်းဘိုကုန်းရွာအား နှစ်ပေါင်း များစွာ ဟိန်းဟောက်ခဲ့သည်။ ရန်လိုခဲ့သည်။ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း၏ နောက်ဖေး ပိုင်းတွင် စောင်ရန်းတန်း မရှိ။ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ ကမ်းပါးစောက်တွေချည်း ဖြစ်လာသည်အထိ စလင်းချောင်းက ကိုက်ဖွဲ စားသောက်ပစ်ခဲ့သည်။

ယခု စလင်းချောင်းကား ဝေးလံလွန်းလှသည်။ ရွာနှင့်ချောင်း၏ ကြား၌ သောင်ကြီးထွန်းနေသည်။ သောင်တစ်ဆင့်တွင် နောက်ထပ် တစ်ဖန် သဲဖိုလာပြန်ရာ စရောမသောင်ကြီးဖြစ်လာသည်။ ဟိုဘက်တွင်လည်းသောင်၊ သည်ဘက်မှာလည်းသောင် သောင်နှစ်ခုကြားရှိသနားစရာစလင်းချောင်း။

ကိုဆေးရိုးသည် လည်ဆန့်ကြည့်၏။ ချောင်းရေပြင်ကို မမြင်ရ။ ရေငွေ့များကို မြင်ရ၍သာ ချောင်းပါတကားဟုခန့်မှန်းရ၏။

“တို့ငယ်ငယ်တုန်းကစလင်းချောင်း ပြန်ဖြစ်နေပါပကောလား”

မကျည်းဒန်က ကြားဟန်မတူ။ ငဟစ်ကြီးနှင့် သတ္တိခဲ အလှအယက် စားနေရာသို့သာ အာရုံရောက်နေ၏။

“တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ရမ်းဘိုကုန်းရွာဟာ ငှက်ပျောတောရွာထဲက စကားပြောသံတွေကို ကြားရသဟ၊ အိမ်တွေက ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံလည်း ကြားသဟ၊ အင်း သည်နောက်တော့ ဟိုဘက်ကို ရေဦးလှည့်ပြီး ဖဲ့လိုက် သည်ဘက်ကို ရေခွယ်ထိုးပြီး ဖဲ့လိုက်နဲ့ နှိပ်စက်လိုက်တဲ့ ကိုရွှေချောင်း ခုတော့လည်း”

ရေမှုန်ရေခိုးများကြား၌ လူတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်လျက် စီးပျော လာ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် ထိုးဝါးတစ်ချောင်းကိုင်ထားသောကြောင့်သာ ဝါးဖောင်သမားပါတကား၊ ဪ ဝါးဖောင်ပျောလာတာပါကလားဟု သိရ၏။

မြစ်တွေကို ကိုဆေးရိုး ငဲ့စောင်းကြည့်သည်။ ဝါးဖောင်တစ်တွဲ စုန်ဆင်းလာသည်ကို သတိထားမိဟန် မပြကြ။ သူတို့သာသိလျှင် ချောင်း ဘက်သို့ အလှအယက် ပြေးဆင်းကြလိမ့်မည်။ ကလေးကြီးက ကလေး ငယ်ကို ခါးတစ်ခွင်လျက်၊ ကုန်းပိုးလျက် ဝါးဖောင်ပေါ် ခုန်တက်ကြလိမ့်မည်။

ထမင်းနွေးကို လက်စသတ်ရန် အလှအယက် ကြိုးစားနေကြ၏။ မကျည်းဒန်သည် သတ္တိခဲနှင့် ငဟစ်ကြီးအား စိုက်ကြည့်နေရာက “စားလိုက် ကြတာ မနေ့ညတုန်းက ထမင်းမှ စားကြရရဲ့လားဟင်” ဟုမေး၏။

“သားတော့ မစားဘဲ အိပ်တာပဲ အမေကြီးရ”

သတ္တိခဲခေါင်းကို ငဟစ်ကြီးကပုတ်၏။

“မင်းလားကွ မစားဘဲအိပ်မှာ၊ အမေက ကြက်သွန်တစ်ခွဲ ဈေးချွေစမ်း ခိုင်းလို့ ငါရောက်လာတုန်းက မင်း ထမင်းစားနေတာ ငါမြင်ခဲ့သားနဲ့”

အသံဩလည်းဩ၊ ပြာလည်းပြာသော ငဟစ်ကြီး၏ အပြောကို မကျည်းဒန် သဘောကျလှသည်။

“ဒါနဲ့ပဲ အမေကြီးတို့အိမ်လာပြီး တောင်းရသလား၊ မုန့်ဖိုးပဲဖိုး မပေးခဲ့ကြဘူးလားဟင်”

“အမေက အဖေတို့ အမေတို့ အာလူးစိုက်ဖို့ ချောင်းထဲဆင်းမယ်၊ သားက အမေကြီးတို့အိမ်သွားတဲ့။ ဒါနဲ့ မုန့်ဖိုးပေးခဲ့ပါ တောင်းတာတောင် မပေးဘူး။ အမေကြီးတို့က ကျွေးလိမ့်မယ်တဲ့”

“တကယ်တော်” ဟု မကျည်းဒန် ရေရွတ်မဲ့ရွဲ့မိ၏။ သို့သော် ကိုဆေးရိုးမူ မျက်နှာမပျက် ငဲ့စောင်းပြော၏။

“ကိုယ့်အရိပ်ကို သူတို့လာခိုနိုင်တာ ဝမ်းသာစရာပါ ကျည်းဒန်ရာ”

“ဘယ်နှယ်တော်၊ ကလေးကိုတော့ မုန့်ဖိုးပဲဖိုး တစ်ကျပ်တစ်ပြား ပေးခဲ့ဖော်မရဘဲ တစ်ဆိတ်ရှိ အမေကြီးနဲ့ ဘ၊ တစ်ခါလာ ဘနဲ့ အမေကြီး၊ သည်မှာက သင်္ချိုင်းကုန်းကို ခြေနှစ်ဖက်လုံး လှမ်းနေကြပြီ”

“ပြောလေ ကလေးပါကလားလေ”

“ကဲတာမဟုတ်ပါဘူးတော်၊ လယ်ကလေး ဆီမီးခွက်လောက် လုပ်ရ တာပဲ လက်ညှိုး ထိုးထိုးပြီး အမေတို့က လယ်သမား၊ ချေးပါဦး ဆန် နှစ်ပြည်၊ ငှားပါဦး ဆီတစ်ဆယ်သားနဲ့ သည်မှာဖြင့်”

“အေးလေ လယ်သမားဖို့ လယ်သမားပြောတာ စိတ်ဆိုးစရာလား၊ စပါးတစ်တောင်းကို သုံးလေးရာကြီးများတောင်မှ”

ရင်ကျပ်သံကြီးဖြင့် ကိုဆေးရိုးသရော်ရယ် ရယ်သောအခါ မြစ်များ သည် နားမလည် ပါးမလည် ရောရောင်ပြီး ရယ်မောကြ၏။

“မကောင်းပါဘူးတော်၊ ကိုယ့်စပါးကဈေးကြီးတော့ စပါးမရှိတဲ့ လူတွေမှာ မနက်စာနဲ့ ညစာ အလျဉ်မီအောင်ပြေးရလွှားရတာ ကြည့်ကြည့်ပြီး လည်ပင်းနင်သလိုပဲ”

“လည်ပင်းနင်မနေနဲ့၊ စပါးတစ်တောင်းကို သုံးရာပေးရမယ် လေးရာ

ပေးရမယ်လို့ ငါတို့တောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ပွဲစားတွေလာပေးလို့ ချေခြစ်သွားတာ။ လှည်းဝါး၊ ဝါးဖောင်ဝါးတစ်လုံးကို ၁၄-၅ ကျပ် ၂၀ ဖြစ်အောင်လည်း အဲသည်ပွဲစားတွေပဲ လုပ်နေတာ။ ညည်းလည်ပင်းနှင့်နေရင် ညည်းပဲ မစားရမှာပေါ့”

လေပြင်းတစ်ချက် အစော့တွင် နင်းတိုက်ကြီးရွှေသည်။ သောင်ပေါ်သို့ နေခြည်ထိုးဆင်းလာသည်။ လှုပ်ရှားနေသူများကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရသည်။ အာလူးစိုက်ရန် ကြောင်းဆွဲသူက ဆွဲ၊ ကြောင်းကြားတွင် ထိုင်လျက် အာလူးမျက်ကွင်း မြှုပ်သူက မြှုပ်။

မြစ်တွေ၏ ဆူညံသံကြောင့် ကိုဆေးရိုး၏ အကြည့်သည် ရောင်းပြင်မှ ရွှေ့၍ မီးဖိုဘေးသို့ ရောက်လာ၏။ စားသောက်ပြီးသွားသောကြောင့် မြစ်တွေ ဇလုံဆေးနေကြခြင်းဖြစ်၏။

“စားလို့လည်း ပြီးရော သွားကြပြီတော်”

အမေကြီး၏စကားကို အခြားကလေးတွေ မတုံ့ပြန်ငြား ငဟစ်ကြီးမူ လှည့်ကြည့်၏။

“အမေကြီးက မသွားလည်း တစ်ပြစ်၊ သွားလည်း တစ်ပြစ်”

ထိုစကားကို ကိုဆေးရိုးကျေနပ်၏။ “ဟုတ်သားပဲ” ဆိုကာ တဟဲဟဲ ရယ်၏။ သတ္တိခဲကမူ ငဟစ်ကြီးနယ်မဟုတ်။ နမငယ် ရွှေရည်ဝင်း တက်စီးနိုင်ရန် လေးမက်ထောက်ပေးရာက “သားကြီးလာရင် အမေကြီးနှင့် ဘကို လုပ်ကျွေးမှာဗျ၊ သိလား” ဟု ပြောကာ နမငယ်ကို ကုန်းပိုးလျက် ပြေးထွက်သွားလေ၏။

မကျည်းဒန်မှာ ပီတီချမ်းသာကို ခံစားရငြား “ကြီးကျယ်လိုက်တာတော်” ဟူ၍ကား ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်မိသေး၏။

မင်္ဂလာနံနက်ခင်းဝယ်

“အဘိုးကြီး၊ ထပင်မြစ်ကလေးဝါးလို့၊ ရေခွေးကြမ်းသောက်လို့ အေးအေးဆေးဆေးနေပါဦးလား၊ နှင်းမကွဲသေးဘူးနော်”

မကျည်းဒန်သည် ဆန်ဆေးနေရာက ကိုဆေးရိုးအား လှမ်းပြော၏။ ဤသို့ပြောရခြင်းမှာ မီးဖိုဘေးမှ လေးကန်စွာ ထပြီး ဘာဘူစောင်ကြီးကို ကိုယ်ပေါ်မှ ဆွဲခွာနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ချောင်းပြင်ဘက်သို့ ကိုဆေးရိုး လည်ဆန့်ကြည့်၏။ ရမ်းဘိုကုန်းရွာဘက်ရှိ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ငွေနှင်းပြာမှောင်မှောင်သည် ရီအုံ့ဆိုင်းထားပြား အလယ်ကျွန်းရှိ သောင်ပြင်ပေါ်တွင်မူ ကိုင်းပင်များပေါ်သို့ ဖြူဆွတ်သော နေရောင်ခြည် ကြည်ကြည်တောက်တောက်များ ကျရောက်နားနေလျက် ရှိသည်။

အလယ်သောင်နှင့် ရေစီးကြောင်း၏ ကြားတွင် လူတွေ ရောက်နေပြီ။ သူတို့သည် မင်ပြာရီနှင်းပြင်အောက်၌ ဖြူပြာနီဝါစိမ်းညို အရောင်များဖြင့် တကုန်းကုန်း အလုပ်လုပ်နေကြပြီ။ သူတို့သည် အာလူးခင်း ထွန်ယူသူများ

ဖြစ်ကြ၏။ အာလူးကြောင်းဆွဲသူများ အာလူးစိုက်သူများ ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့၏ရယ်မောသံများက ကိုဆေးရိုးအား "ဘာပျင်းနေတာတုန်း" မေးသည်သို့ သရော်သည်သို့ ရှိ၏။ သူတို့၏ပါးစပ်ဝမှ ထောင်းခနဲ ထလာသော အငွေ့များက "ထပါတော့လား၊ ဘာပျင်းနေတာတုန်း" စောကြောနေသည့်နယ် ရှိ၏။

သည်စွာကွင်းကိုမြင်ရသောအခါ မစောတော့ဟု ကိုဆေးရိုး သိသည်။ သို့ကြောင့် မီးဖိုမှ ထခြင်းဖြစ်၏။ မကျည်းဒန်၏ အသံကို ကြားသည်တွင် မီးဖိုကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ မီးကျိုးတွေ ရဲနေသည်။ လက်ဖျားကလေးပင် ကင်ရစေဦး၊ အတော်ခွေးမည်။ သည်မီးဖိုကို ဝန်းရံနေသည့်မြစ်များသည် မသန့်ရှင်းသော သွားဝါဝါတွေ ဖော်လျက် ဘေးကြီးအား မော့ကြည့်နေကြ၏။

မီးလုံချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

ကိုဆေးရိုးမှာ ခွာပြီးစစောင့်ကို လောဘက်ထိုးသည့်ပုံဖြင့် ခြုံရုံမိငြား နွားတင်းကုပ်ဘက်သို့ လှမ်းအကြည့်၌ မီးလုံလိုစိတ် လျော့ပါးသွားလေတော့သည်။

'အင်း သူတို့တာဝန် ရှိနေပါကလား၊ မိုးရွာရွာ၊ နေပူပူ နွားကျွေးဖို့ နွားစာရှာရမယ်၊ ကျွေးရမယ်။ နေကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း နွားတာဝန်ကတော့ ရှိမို့ ရှိနေပါကလား'

ထိုအတွေးကြောင့် ကိုဆေးရိုး ညည်းတွားမိသည်။

"လက်တွန်း လယ်ထွန်စက် တစ်စီးလောက် ဝယ်နိုင်ရင်တော့ နွားကိစ္စ ပပျောက်သွားမှာပဲ အခုတော့"

"တော့လယ်ထွန်စက်က ရှစ်သောင်းကြီးတောင်ဆိုတော့"

မကျည်းဒန်က ထန်းဖုံးဖတ်ကိုင်လျက် မီးဖိုဘေးသို့ ရောက်လာသည်။

သူသည် မြစ်တွေဝန်းရံနေသည့် မီးဖိုထဲမှ မီးကျိုးခဲများကို ထန်းဖုံးဖတ်ထဲသို့ ယက်ထည့်ရင်းက ကိုဆေးရိုးကို မော့ကြည့်၏။

“တစ်သက်လုံး နွားနဲ့နေလာပြီး အခုမှ ညည်းရတယ်လို့တော်၊ ထွန်စက်ပေါ်လာလို့ နွားကို ပုန်ကန်တာ မဟုတ်လား”

ကိုဆေးရိုးသည် ဘာဘူစောင်ကို ခေါက်ပြီး မန်ကျည်းပင် ပင်စည် နှစ်ခုကြား၌ ညှပ်ထားလိုက်သည်။

“ကိုယ့်အသက်လည်း ကိုယ်ပြန်ကြည့်ဦးလေ၊ ဒါလောက်တောင် အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လာတော့လည်း ပင်ပန်းရမှန်း သိလာပြီဟ၊ ပင်ပန်းလာ တော့လည်း သက်သာတဲ့ထွန်စက်ကို မျက်စောင်း ထိုးမိတာပေါ့ဟာ”

“ထွန်စက်တစ်စီး သုံးလေးငါးထောင်ဆို ဟုတ်သေးရဲ့”

“သုံးလေးငါးထောင်နဲ့ ထွန်စက်တော့ မရဘူးဟေ့၊ ခြေမသန် မျက်စိ မကောင်းတဲ့ နွားအိုပဲ ရမယ်”

မြစ်များသည် ဘေးနှင့် ဘေးမတို့ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားများလျှင် ပျော်ရွှင်ကြသည်။ ရိုက်နက် ထိုးကြိတ်ကြသောကြောင့် မဟုတ်။ “တယ်လေ ငါ” ဆိုကာ ဓားကို ဆောင့်ချတတ်၊ ထင်းစကို ဆောင့်ထိုးတတ်ကြသဖြင့် ဖြစ်ပေသည်။ ယခုလည်း ရယ်မောရတော့မည်ဟု မျှော်လင့်ကြ၏။

သို့ရာတွင် မကျည်းဒန်က မီးဖိုကို ကုန်းမှုတ်နေသည်။ ကိုဆေးရိုး ကလည်း ပုဆိုးတစ်ထည်ခြုံ၊ တံစဉ်ဆွဲပြီး ဆေးလိပ်မီးတဖွားဖွားဖြင့် ထွက် သွားသဖြင့် ကျိုးကြည့်ကြောင်ကြည့်လျက် ကျန်ခဲ့ကြတော့သည်။

စိမ်းဝါ စိမ်းရင့် အဝါရင့်စပ် ကန့်လန့်ကာကြီး ဖြန့်ခင်းထားသော လယ်ပြင်တွင် နေသာနေပြီ။ နေသာသော်ငြား နှင်းက ရှိမြဲရှိနေသည်။ သစ်ကိုင်းနှင့် တိုက်မိလျှင် ပခုံးနားရွက်များ ကျင်ခနဲဖြစ်အောင် အေးသည်။ လူသွားလမ်းဝဲယာရှိ နဘူးကပ်စေးဘောက်ခွေးနှင့် မြက်ပင်များတွင် စိန်စိ

ထားသည့်အလား နေရောင်ဖြင့် စိန်ရောင် လက်ဖိတ်နေသည်။

ကိုဆေးရိုးမှာ သည်အပင်များနှင့် လွတ်အောင် သွား၍ မရ။ ဟို အပင်က နှင်းတစ်စက်၊ သည်အပင်က တစ်စက်၊ များများမဟုတ် တစ်စက် မျှသာ ခြေကို ဆွတ်လိမ်းခံရသည်။ တစ်စက်ပေါင်း များလာသောအခါ ခြေထောက်သည် တာယာဖိနပ်ပေါ်မှ ချော်၍ ချော်၍ ကျတော့သည်။

ကြာလျှင် ဖိနပ်ပြတ်တော့မည်ဟု ကိုဆေးရိုး ကြောင့်ကြသည်။ ဂျပန် ဖိနပ်နှင့်ယှဉ်လျှင် အလွန်အကျည်းတန်သော သည်ဖိနပ်ကိုမှ ကိုဆေးရိုး နှစ်ခြိုက်သည်။ ဖိနပ်ကို တယုတယ ချွတ်သည်။ ကျောချင်းကပ်လျက် ခါးတွင် ထိုးထားလိုက်သည်။

“အေးရော မဟုတ်လား၊ သလို မဟုတ်ရင် တချော်ချော် တချွတ် ချွတ်နဲ့” တစ်ယောက်တည်း ပြောသည်။

တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာရင်းက ဝဲယာကိုကြည့်သည်။ မည်သည့်နေရာတွင် မြက်ရှိသနည်း။ အဘိုးအိုတစ်ယောက်၏ ခေါင်း တစ်ရွက်စာ မြက်သည် မရှားပါးတန်ရာ။

အခြေအနေများသည် စီးဆင်းနေ၏။ လယ်ထဲတွင် ကိုဆေးရိုးကို တကားကား တကုန်းကုန်း မြင်ရချိန်က လယ်ပြင်သည် ယခုနယ် ဆောင်း ကာလ၌ ရွှေရောင်လွှမ်းနေပြီ။ ကိုဆေးရိုး လယ်ကန်သင်းပေါ်မှ မဆင်းတော့ ချိန်ဝယ် နှင်းပွင့်များအောက်၌ ထွန်ယက်နေကြ၊ စိုက်ပျိုးနေကြသည်။

ကိုယ့်လယ်ထဲက မြက်ကိုသာ ရိတ်ယူပြီး နွားကျွေးရသည်။ ရွှေရောင် ကောက်ပင်များ ပဲလွန်း၊ ပဲကြီး၊ ပဲပိစပ်၊ ပဲနောက်ပင်များက မြရောင်ဖြင့် ဘောင်ခတ်ထား၊ ကန့်ထားသည်။ ကောက်ရိတ်ချိန်တွင် သည်အပင်များကို၊ ရိတ်သိမ်းသည်။ နွားကိုလည်း ကြားဖောက်၍ ကျွေးရသေးသည်။ ယခု သော်ကား သူမိုးကို အလုပ်အကျွေးပြုရမည်စိုးသဖြင့် ကန်သင်းပေါ်၌ ပဲပင်မရှိ

ခန်းဖြူ၊ ပန်းပြာတို့ အဆုပ်လိုက်၊ အခဲလိုက် တန်ဆာမဆင်နိုင်ပြီ။
တကူးတက စူးထိုးစိုက်ထားသောပဲပင်ကို ခိုးသေးလျှင် အလှေကျ
ပေါက်သော မြက်ကိုကား ပြောရန် မလိုပြီ။ စည်းမဲ့သူတို့ကြောင့် ရှိခဲ့ပြီးသား
စည်းများ ပျက်ပြားခဲ့ရသည်။

ကိုဆေးရိုး၏ ခြေလှမ်း တန် သွား၏။
လယ်ဘေးမှ မြှောင်ပြီး ဆင်းလာသော မြောင်းလက်တံကလေး။
အပြုအပြင်မရှိသဖြင့် ပန်းတော်နီ မြက်ညွန့်တွေ မြောင်းထဲဆင်းနေပြီ။ သည်
မြက်ညွန့်တွေကို တိုးတေ့လျက် ရေကြည်ကြည်ကလေးတွေ စီးဆင်းနေသည်။
‘သည်လယ်ဟာ ကျော်သောင်းလယ် ထင်ပါရဲ့’

သို့တစေ သူ့ပိုင်နက်ထဲ မဝင်ဘဲနှင့် မြက်ရလောက်သည်။ သည်
အတွေးဖြင့် မြောင်းလက်တံဘေးတွင် ကိုဆေးရိုးထိုင်သည်။ မီးခြစ်
ထုတ်သည်။ ဆေးလိပ်တိုကို မီးညှို့သည်။

နေခြည်က နွေးလာပြီ။
ငှက်ခါးတစ်ကောင်သည် ပေပင်ထက်၌ ခက်ထန်သောအသံကို
ပေးနေရာက ဒေါသတကြီး တဂါးဂါးအော်လျက် ထိုးဆင်းလာသည်။
ကောက်ပင်များကြားမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ထိုးသုတ်လျက် ဖျံတက်သည်။
ပေပင်ပေါ်သို့ ပြန်အရောက်၌ ခက်ထန်မြဲ ခက်ထန်နေပြန်သည်။

ကောင်းကင်၌ တိမ်ဖြူတစ်ဆုပ်သာ ရှိသည်။ တရွေ့ရွေ့ခရီးနှင့်နေပုံက
ညင်သာလွန်းသည်။ ပေပင်ထိပ်သို့ တိမ်ဆုပ်ကလေး ရောက်လာချိန်ဝယ်
ကိုဆေးရိုးဝေးမောမှု ရပ်သည်။ မိုးသားနှင့်ပြိုင်သော ဆေးလိပ်မီးခိုး နွယ်ပြာ
ညွန့်ပြားများကို အထုတ်အမှတ်ရပ်တန့်ကာ တံစဉ်ကို ကောက်ကိုင်သည်။

ပန်းတော်နီမြက်များကို ဘယ်လက်ဖြင့် ဖမ်းဆုပ်သည်။ ညာလက်ဖြင့်
တံစဉ်ကို ကိုင်မြှောက်ပြီးမှ ချထားလိုက်သည်။ မြက်ထဲ၌ သစ်ခက်ကလေးတွေ၊

သစ်ရွက်တွေ ရှိနေသည်။ တံစဉ်သွားဖြင့် လက်ကို ချော်ထိအောင် လမ်းလွှဲ ပေးနိုင်သော ဆူးငြောင့်တွေ ဖြစ်သည်။

တစ်ခက်ချင်း တစ်ရွက်ချင်း ကောက်နေစဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင် လယ်ပွဲထဲ၌ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ ထိုအခါ ကိုဆေးရိုးမှာ မှတ်ဉာဏ်ကို နှိုးဆွရသည်။

‘သည်လယ်ဟာ ကျော်သောင်းရဲ့ လယ်မဟုတ်ဘူးလား၊ သည်လူဟာ သည်အရပ်ကလူလည်း မဟုတ်ပါကလား။ လျှောက်သွားနေပုံကတော့ သူ့လယ်ကို ဂရုတစိုက် လိုက်ကြည့်နေတဲ့ပုံပဲ’

စဉ်းစားသာ စဉ်းစားရ ကိုဆေးရိုး၏ ရင်ထဲ၌ မကောင်း။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါဟာ ကျော်သောင်းလုပ်တဲ့ ပေတစ်ရာလယ်ပွဲ၊ ဟိုဘက်က လယ်ပွဲဟာ ဆင်သေလယ်ပွဲ၊ သူထိပ်က လောက်စာပင် လယ်ပွဲ’

မှတ်ဉာဏ်ကို နှိုးဆွလျက် လည်ပင်းရှည်က မျှော်ကြည့်တော့မှ ကိုဆေးရိုး၏ ရင်ထဲ၌ မကောင်း၊ ခံစားမှုများ တိုးမြှင့်လာရသည်။ ဟိုဘက် လယ်ပွဲတွေမှာလည်း သူတစ်စိမ်းတွေပါကလား။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြပါလိမ့်၊ မျက်နှာစိမ်းတွေက မတန်တဆပေးပြီး ငါတို့လယ်တွေကို ငွေနဲ့ပေါက် ဝယ်ပစ်လိုက်ကြပြီလား’

သည်ဘက်သို့ နေ့စဉ် အရောက်အပေါက်ရှိလျှင်ကား အပြောင်း အလွဲကို ကိုဆေးရိုး သိနိုင်သည်။ သည်ဆီးဖြူပင်နောက်ဘက်သို့ ကိုဆေးရိုး မရောက်သည်မှာ ကြာပြီ။ ကြာသည်ဆိုငြား တစ်နှစ်မျှသာ ရှိပေဦးမည်။

ပန်းတော်မြက်တွေ တစေ့စေ့ဖြင့် မြောင်းလက်တံကလေး ကပ်စီးဆင်း နေသည့် ကျောဘက်လယ်ပွဲကို ကိုဆေးရိုး လှည့်ကြည့်၏။ နွေစပါး စိုက်ပြီး သွားပြီ။ အတန်းလိုက် အစေ့ချစိုက်ထားသည်။ သို့သော် မေးမြန်းစုံစမ်းစရာ လူရိပ်လူယောင် မမြင်။

ကိုဆေးရိုး ရင်ထဲ၌ နှင်တင်တင်ကြီး ခံစားရသည်။ ဆေးလိပ်ကို မဲပြီး ဖွာသည်။ မီးမရှိပြီ။ မီးခြစ်ကို ထုတ်ပြီး မီးခြစ်ငြား ဆေးလိပ်နှင့် မတိုမိ။

ငါတို့ လယ်တွေကို လူလည်တွေက ငွေခုံပေါက်ဝယ်ရင် ကြာလာတဲ့ အခါမှာ တစ်သက်လုံး လယ်ကိုဖက်ပြီး လယ်လုပ်လာတဲ့ လယ်သမားတွေ ဘာလုပ်စားကြမတုန်း'

တွေးရင်းတွေးရင်းကိုဆေးရိုးစိတ်ထဲ၌ သိမ်ငယ်လာ၏။ သူတစ်မိးတွေ ကြားထဲသို့ ရောက်နေရသည့်နယ် ခံစားရသည်။ ထိုအခါ သူ့မြေး မောင် ကိုကြီး၏ စကားသံတစ်သံကို ကြားယောင်သည်။

မောင်ကိုကြီးမှာ ဆယ်တန်းအထိ စာသင်ဖူးသည်။ သည်မြေးကို ထွန်းပေါက်လိမ့်မည် ကိုဆေးရိုး မျှော်လင့်ခဲ့ငြား ဆယ်တန်းမအောင်မီ အိမ်ထောင်ပြုသဖြင့် ရင်ကျိုးခဲ့ရသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ သည်မြေးကား သူ့ဘိုးအေအား သိပ္ပံဗဟုသုတ၊ ကမ္ဘာ့ဗဟုသုတများပေးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်သည်။

သူက

"ဘရေ၊ နားလှည့်ပါးလှည့်နဲ့ ကျုပ်တို့ မြန်မာလယ်သမားတွေရဲ့ လက်ထဲက လယ်တွေတော့ သူများလက်ထဲရောက်တော့မယ် ဘရေ။ မုန်းနားဘက်မှာ လယ်ကောင်းရင် တစ်ဧကကို ငါးသောင်း ပေးဝယ်နေပြီ တဲ့ဗျို့။" ဟု ပြောဖူးသည်။

သည်စကားကို အမှတ်မဲ့ထားခဲ့မိသည်။ ယခုမှ နားနားကပ်၍ အော်သည့်နယ် ကျယ်လောင်စွာ ကြားရတော့သည်။

လူရိပ်လူခြည်စောင့်ရင်း ကိုဆေးရိုး မြက်ရိတ်သည်။ မြက်က သန်စွမ်းငြား အရှည်ကြီးမဟုတ်။ ဖမ်းဆုပ်၍ရရုံကလေးသာရှိသည်။ တံစဉ်ကို လက်ဖောင့်နှင့်ပွတ်ပြီးဆွဲရရာ တံစဉ်မရှုအောင် သတိထားနေရသည်။

တစ်ဆုပ်စာရိတ်ပြီးတိုင်း နောက်တွင် ပုံထားခဲ့ကာ ရှေ့သို့တိုးပြီး ရိတ်သည်။ ရိတ်စက နှင်းရည်နှင်းဥများကြောင့် ရိတ်၍ မကောင်းလှ။ နှင်းပြယ်၍ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ရိတ်ရသည်မှာ အဆင်ပြေလာခြား ကိုဆေးရိုး စိတ်မရွှင်ပူတော့ပါ။ သူ့မျက်နှာမူရာဘက်ရှိ လယ်ပွဲများအတွင်းက လူတွေကို ကြည့်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေသည်။

“ငါ့မြစ်တွေ၊ တီတွေ၊ တွတ်တွေ လက်ထက်ကျရင် မျက်စိသွေ့ယမ်း နားသွေ့ယမ်းနဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြတော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

ရှေ့သို့ တိုးရင်း တိုးရင်းဖြင့် နှပ်ချို ချုံဖုတ်ကလေးဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ ပြောင်းပင်ပေါက်စတွေလား ထင်မှားရလောက်အောင် သန့်စွမ်းလှသည်။ ချုံထဲသို့ တံစဉ်သွင်းပြီး ချိတ်ရန်အတွက် ကိုဆေးရိုး ထရပ်သည်။ တံစဉ်ရိုးကို ရှုံ့ထဲသို့ အသွင်းတွင် လက်ရောလှပါ ပြိုင်တူဆုတ်မိသည်။

မြေတစ်ကောင်။
နယားမြက်ဖုတ်သုံးခုကြား၌ ခွေနေသော မြေတစ်ကောင်။

“ဗျိုး ကိုဆေးရိုး၊ သူများလယ်ဘေးက မြက်ကို မပြောမဆို”
ကြားဖူးသည်ထင်ရသော အသံတစ်သံကြောင့် ကိုဆေးရိုး ဝမ်းသာအားရ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဟ ဘလွန်း၊ သည်လယ် မင့်လယ်လား”
“ကျုပ် ဘ၊ ကျုပ်အဖေ လုပ်ခဲ့တဲ့လယ်ဟာ ကျုပ်လယ်ပေါ့ဗျ”

ကိုဆေးရိုး၏ မျက်နှာပေါ်ရှိ မန်ကျည်းခေါက်မျက်နှာကြီးမှာ အတွန့်အရွှေတွေ လျှောစင်သွားဘိသို့ တစ်မျက်နှာလုံး ဝင်းစင်ကြည်လင်၏။ အသက်သုံးဆယ်မျှ ငယ်သွားပြီ ထင်ရ၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အကောင်ရာ၊ မင်္ဂလာရှိလိုက်ပါဘိဟာ”
ဘလွန်း ရယ်မောသည်။

“ကျော်သောင်းတို့၊ ထွန်းသာတို့၊ ကွဲကြီးတို့ လယ်တွေထဲကို
ကိုဆေးရိုး လှမ်းကြည့်မိပြီ ထင်ပါရဲ့”

“အေးဟာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ငါကလည်း သည်ဘက်
မရောက်တာ ကြာမှကိုးကွ”

“ကျုပ် မသိလိုက်ဘူးဗျ၊ သိတဲ့အခါကျတော့ လက်လွန်နေပြီလေ။
အခုတော့ ကန်သင်းရှင်းယှဉ်နေတဲ့ လယ်တွေရော၊ အနီးအနားက လယ်တွေ
ကိုပါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရောင်းဖို့ ပြောထားတယ်ဗျို့”

“သာခုပါ အကောင်ရော၊ သာခု သာခု”

ကိုဆေးရိုး၏ ကြည်ကြည်စင်စင်မျက်နှာကြီး၌ အပြုံးပန်းတစ်ပွင့်
ပွင့်စည်လာပေ၏။

မြစိမ်းရောင် မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်း

မည်းနက်သော ကတ္တရာလမ်း၏ ဝဲယာတွင် ပင်ပျိုကလေးတွေ မျဉ်းပြိုင်
ပြေးနေ၏။ လေပြင်းသည် ဖုန်နှင့် အမှိုက်တွေကို ကျုံးယူလာ၏။ အော်သံ
ဟစ်သံ၊ ထန်းရွက်ခြောက်တွေ ပြုတ်ကျသံဖြင့် မိုးပြီးပြီ ထင်ရသော သည်
လေပြင်းသည် မိုးကို သယ်ဆောင် မလာပါ။ ဖုန်နှင့် အမှိုက်များသာ။

ကိုဆေးရိုးသည် ဆိုင်းထမ်းကိုချထားကာ မျက်နှာကို ခမောက်ဖြင့်
ကာထား၏။ လေပြင်းတွန်းငှေ့ရာကို ညွတ်ယိုင်ဆင်းလာသော ပင်ပျိုတွေကို
ကိုဆေးရိုး မော့ကြည့်သည်။ အပင်ကလေးတွေ ကျိုးပဲ့ကုန်မည်လော စိုးရိမ်
စိတ်ဖြင့်။

မြေကျင်းတူးသည်ကအစ ခြံကာခြင်း၊ ထုံးသုတ်ခြင်း၊ ဆိုင်းဘုတ်
တပ်ခြင်းနှင့် ရေလောင်းခြင်း၊ ကင်းစောင့်ခြင်းအဆုံး ကိုဆေးရိုး လုပ်ခဲ့ရသည်။
သည်အခါ သည်အပင်ကလေးတွေ မနာသင့်ဘဲ နာမည်ကို၊ မပဲ့သင့်ဘဲ
ပဲ့မည်ကို ကိုဆေးရိုး စိုးရိမ်သည်။ စိုးရိမ်သောကြောင့် ရင်မှာ တထိတ်ထိတ်
ဖြစ်ရသည်။

လေပြင်းသည် တစ်ဧကသာလျော့သွား၏။ ချက်ချင်း မြောင်းဆန်
အောင် ဆူညံသောအသံဖြင့် နောက်တစ်လုံးဆင့်လာပြန်သည်။

“ထန်းရွက်ခြောက်တွေ လွင့်လာမှဖြင့်”

ထန်းပင်ရှိသောဘက်သို့ ကိုဆေးရိုး ကဲကြည့်သည်။

အပင်တွေမှာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ သို့ရာတွင် အပင်ဖြစ်အား မလျော့
စေရန် ကိုဆေးရိုးတို့ ရေလောင်းနေဆဲ။ ထန်းရွက်ခြောက် ပိလျှင်လည်း
မသေနိုင်တော့ပါ။ သို့ရာတွင် ဝေစည်အုပ်မြိုင်သော အပင်တွေ၏အလှ
မရွှာတ်ယွင်းစေချင်။

စနေထောင့်တွင် မင်ရည်ပြင်ကြီး စီးဆင်းနေသည်။ သည်မိုးသာ
ယခုနေ့ရွာလိုက်လျှင် ပင်ပျိုလှကလေးတွေ မည်မျှဝမ်းသာလိုက်ကြမည်နည်း။

မှန်သည် ဝမ်းသာသူမှာ ကိုဆေးရိုးတို့သာ ဖြစ်ရပါမည်။ ပင်ပျိုလှ
တွေမှာ ဝမ်းသာနိုင်စိတ် မရှိပါ။ ရေတစ်ဘိုး မိုးတစ်ပေါက် မဟုတ်လား။
ရွန်းရွန်းဝေလျက် ထိုးတက်လာကြလိမ့်မည်။

ကာထားသော ခမောက်ကို ကိုဆေးရိုး ဖယ်သည်။ ဘွတ်ခွဲသိုက်
ကလေး လေပင့်၍ သစ်ခက်ကလေး မြင့်အတက်၌ ပေါ်လာသော အသိုက်
ကလေး။ လူခါးခန့်သာ မြင့်သောနေရာ၌ ကြံကြံဖန်ဖန် လာလုပ်ထားသည်။
ထန်းရွက်မျှင်ကလေးတွေကို ခွေရက်ထားပုံမှာ လူ့လက်ဖြင့် လုပ်သည်ထက်
သပ်ရပ်သေး၏။

ပုခက်ကဲ့သို့ ရှည်လျော့ကလေး မဟုတ်သော်ငြား ကိုဆေးရိုး
စိတ်ထဲတွင် ပုခက်ဟုသာ မြင်သည်။ လေအရတ်တွင် ပုခက်ကလေး ကွယ်
သွားပြီ။ သို့အတွက် ပုခက်ဘေးသို့ ကိုဆေးရိုး ပြုံးပြုံးကြီး ချဉ်းကပ်သည်။
သစ်ရွက်ကို ဖယ်သည်။ ရင်ထဲ၌ ကြည့်နူးရပါဘိ ပြောက်ကျားသွေးရှိသည့်
ဥကလေးနှစ်လုံးမဟုတ်လား။

ရင်ကျပ်သံကြီးဖြင့် ဘွတ်ခွဲတစ်ကောင် ရောက်လာသည်။

“ဥကလေးတွေရဲ့ အမေများလား မသိဘူး”

ကိုဆေးရိုးသည် အလိုက်သိစွာဖြင့် နောက်ဆုတ်သည်။ ဘွတ်ခွဲ
မကြီး အသိုက်ထဲသို့ ကြောင့်ကြကင်းစွာ ဝင်နိုင်စေလိုလျှင် အနီးအနားတွင်
သူရှိနေ၍ မဖြစ်။ ဆိုင်းထမ်းကိုမကာ ခပ်ဝေးဝေးသို့ လာခဲ့သည်။

အတန်မြင့်သောနေရာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်တာကိုယ်သာမက အခြား
တာများတွင်ရှိသည့် ပင်ပျိုလှများကိုပါ စီးမိုးပြီး မြင်ရသည်။ ဖုန်ဖြင့် ပွေးနေ
သော်ငြား ပင်ပျိုတောသည် လှနေ၏။ ကိုဆေးရိုးသည် မြင်ကွင်းကို စုန်ချည်
ဆန်ချည် သုံးသပ်၏။ ထိုအခါ ကြည့်နူးရသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ သစ်ပင်တွေ စိုက်ဖို့ ကျင်းတွေ စတူးကတည်းက
ညည်းညည်းတွားတွားနဲ့ လုပ်ခဲ့ကြတာ အခုတော့ လှနေပြီ”

မှန်ပေသည်။ နွား၊ ဆိတ်နှင့် မြင်းများ၏ ရန်မှ ကာကွယ်ရန်
တိုင်စိုက်ပြီး ဝါးလုံးဖြင့် တန်းကာသည်အထိ ညည်းတွားကြဆဲသာ။
ကာရံထားပါလျက်က အလှည့်ကျ ကင်းစောင့်စဉ်တွင်လည်း ညည်းညူသံ
ရှိနေသေးသည်။

သို့သော် လူဟူသည် သံယောဇဉ်ပျိုးတတ်သော သတ္တဝါမျိုး
မဟုတ်လား။ အလှည့်ကျ ရေလောင်း၊ အလှည့်ကျ ကင်းစောင့်စဉ်တွင် အပင်
ကလေးတွေ ဒူးဆစ်ပေါင်လယ် ဖြစ်လာသည်။ ဝတ်ကျောတန်းကျော ရေလောင်း
နေရာက အပင်ကလေးတွေ ရေဝမှဖြစ်မယ်၊ နေပူလာပြီ ဟူသည့် ကရုဏာ
စိတ် ပေါ်လာသည်။

ရေကလည်း အနီးအနားတွင် မရှိပါ။ ခဲတစ်ပစ်အကွာတွင် မြောင်း
ရှိငြား မြောင်းရေမလာပါ။ ထိုအခါ စလင်းချောင်းသို့ ပြေးရသည်။ အတိုးကြီး
အိုကြီးအိုမ ရေထမ်းနေသည်ကိုမြင်ရသောအခါ မြစ်တွေ အုံပြီး ပါလာသည်။

ကိုဆေးရိုး၏ လမ်းဘေးသစ်ပင် ရေလောင်းပွဲမှာ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ရှိနေလေ၏။

“ဟေ့ သည်အပင်လေးတွေ မြန်မြန်ကြီးအောင် မာလာသီယွန် ဖျန်းပေးရ မကောင်းဘူးလား”

ရှည်းသာဒွန်း၏ မြေးသည် ကိုဆေးရိုးအား အထူးအဆန်းသဖွယ် ပြူးတူးပြုတ် ကြည့်နေလေ၏။

“ဟကောင်ရ၊ ဘာပြုလို့ ကြည့်နေတာတုန်း”

“မာလာသီယွန်က အလကားရတာ မဟုတ်ဘူး ကောင်းဆေးရိုးရ၊ အရိပ်ရအပင်ကို မာလာသီယွန် ပက်ရမယ်လို့ အောင့်အောင့်အက်အက်ကြီး”

ကိုဆေးရိုး အပြစ်မတင်လိုပါ။ မာလာသီယွန်ကို စိုက်ပျိုးရေးမှ ရငြားဈေးနှုန်း မသက်သာပါ။ ပင်ရင်းဈေးမချိုသာလျှင် အပြင်ဈေး နှင့်ပြီ မှတ်။ သို့ကြောင့် လေအေးဖြင့်သာ ရှင်းပြမိသည်။

“အောင့်အောင့်အက်အက်ရယ်လို့ သဘောမထားပါနဲ့ ငါ့ကောင်ရာ၊ ဒီအပင်တွေသေသွားရင် ငါတို့ ခေါင်းပေါ်ပဲ ကျမှာမဟုတ်လား။ သေတဲ့အပင်ကို ပြန်စိုက်၊ ရေလောင်း၊ ကင်းစောင့်၊ မကြီးမချင်း တာဝန်ယူရမှာဟာ လူရ”

သိပြီးသားစကားကြီးကို ပြန်ရွတ်နေရသဖြင့် စိတ်မရှည်ချင်စရာ။ သို့တစေ ငယ်စိတ်များ လျော့ပါးခဲ့ပြီမို့ ကိုဆေးရိုး အေးဆေးစွာ ရှင်းပြနိုင်သည်။ ထိုအခါတွင် ကင်းစောင့်ဖက်သည် လှုပ်ရှားလာ၏။

“ပိုးမှမကျတာဗျာ၊ ကောင်းဆေးရိုးကလည်း”

“အပြောရ လက်ဝင်ပါကလား၊ ပိုးကျမှ ပိုးသတ်ဆေးပက်တော့ အပင်နာသွားပြီဟ။ ပိုးမကျခင်က ကြိုတင် ပက်ထားတော့ ပိုးမွှားကာကွယ်ပြီးသားလည်း ဖြစ်၊ အပင်ကော အားမရှိဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်သဗျို့၊ မာလာသီယွန်က ပိုးသာသတ်တာ မဟုတ်ဘူး အပင်လည်း အားဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် မေ့သွားလို့”

စိတ်မပါသော အလုပ်ကို ကိုဆေးရိုးတို့တစ်တွေ စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ခဲ့သည့်အကြောင်းသည် ချက်ချင်းပျံ့နှံ့၏။ သရော်သူက သရော်ငြား နှာခေါင်းရှုံ့သူက ရှုံ့ငြား မကြာမီ လိုက်လုပ်ကြတော့သည်။ သဘော မပေါက်သူ ရှိသည့်နည်းတူ သဘောပေါက်သူလည်း ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သည်နည်းဖြင့် ကိုဆေးရိုးတို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့်ရှောက် ခဲ့ရသော အပင်များ၊ သည်ပုံဖြင့် ကိုဆေးရိုးတို့တစ်တွေ ယုယပြုစုခဲ့ရသော ပင်ပျိုလှများ ယခု လက်ခုပ်တစ်ဖောင် ဖြစ်လာပြီ။ စည်မြဲစည်၊ လှမြဲလှကာ တောကြီးမြန်မြန် ဖြစ်စေချင်ပြီ။ တောကြီး မြန်မြန်ဖြစ်ရေးအတွက် မကျိုးပဲ့ မပျက်စီးစေချင်။

လေပုန်းတစ်ချက် ဝင်ဆောင့်သည်။ ကိုဆေးရိုး၏ ခမောက်မှာ ကြီး သိုင်းပြီး ဆောင်းထားပါလျက်က ကြီးပြတ်ပြီး လွင့်ထွက်သည်။ ခမောက် နောက်သို့လိုက်ရန် အားယူအထဲတွင် ဆိုင်ထမ်းတွင်းရှိ ရေအိုးတွေပါ တုံးလုံး လဲသဖြင့် လှမ်းထိန်းထားရသည်။ သည်လေကား တစ်ချက်ကောင်းမဟုတ်၊ အဆက်မပြတ် တိုက်တော့သည်။ ပြင်းလည်း ပြင်းထန်၊ အသံလည်း ပိုမို ကျယ်လောင်လာချေသည်။

ကျောဘက်ရှိ ထန်းတောတွင်းမှ ထန်းပင်အချို့ လည်ဆစ်ပြတ်ကျသံ ကြားရ၏။ ကိုဆေးရိုးမှာ တုံ့ခနဲဖြစ်သွား၏။ မြေကြီးပါ သိမ့်သိမ့်ခါသွားသည် မဟုတ်လော။ သို့ကြောင့် မြင်ရလိုမြင်ရငြား လည်ပြန်လှည့်ကြည့်မိ၏။ ဓာတ်ပေါင်းစုဘုရားကို အမြင်တွင် ကိုဆေးရိုး၏ အလှုပ်အရွ ရုပ်စဲ၏။

ဘုရားကို ထီးတင်ရန် ငြမ်းဆင်ထား၏။ ငြမ်း၏ နေရာအချို့တွင်

ထန်းရွက်တွေ ကာရံထားသည်။ သည်ထန်းရွက်တွေက ငြမ်းလွင့်ပါးအောင် တွန်းနိုင် တိုက်နိုင်သည်။ ငြမ်းကြီးလွင့်အသွားတွင် စေတီတော်ကို ရိုက်ဖဲ့ မျက်ဆီးမသွားနိုင်ပေသလော။ လွန်ခဲ့သောနှစ်အတန်ကြာက ဖောင်တော်ဦး ဘုရားကြီး ဖောင်းရစ်ကပြတ်ထွက်ခြင်းမှာ သည်ရာသီ သည်လေမျိုးကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကိုဆေးရိုး အပြေးအလွှားထသည်။ ခမောက်ကို လက်ကကိုင်လျက် ဆိုင်းထမ်းကို ကတိမ်းကပါးထမ်းပြီး ဘုရားဘက်သို့ ပြေးသည်။ ထန်းတောကို ဖြတ်ပြေးလာသည်။ တန်းလန်းဆွဲနေသော ထန်းရွက်ခြောက်များ အနက် ရွက်ခြောက်တစ်ခု ပြုတ်ကျသည်။ သို့သော် ပင်ခြေသို့ တည့်တည့် မဆင်း၊ လေဟုန်စီးလျက် ကိုဆေးရိုးထံ ပြေးလာသည်။

“ဟာဟ ဟဲ့” ကိုဆေးရိုးက ယောင်ရမ်းအော်လျက် အပြေးအလွှား တိမ်းရှောင်သည်။ စောင်းဖြင့်ခုတ်မိလျှင် လည်ပင်းပြတ်နိုင်သည်။ အခွဖြင့် မရိုက်မိဘူးထား၊ အရွက်ဖြင့် ရိုက်မိဦး၊ သည်လူအိုကြီး မလွယ်။ ပုံလဲနိုင် ကျိုးပဲ့နိုင်သည်။ သို့အတွက် ကိုဆေးရိုးသည် မုဆိုးဦးထောက် ထိုင်ချ လိုက်ရင်း တိမ်းငဲ့ပေးလိုက်သည်။

ထန်းရွက်ခြောက်က ခရာပင်တွေကြားထဲ၌ ထိုးစိုက်နေချိန်တွင် ‘ပျောင်း၊’ ‘ဝုန်း’ အစချီသည့် အသံကြီး ပေါ်လာသည်။ သည်ထန်းတော၌ ထန်းမတက်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ပြား၊ ရင်းဆွဲတွေကို သိမ်းမသွား။ လက်ကျန် များထဲမှ ရင်းဆွဲအဆွေးတစ်ချောင်း ပြုတ်ထွက်လာသည်။

“စေတီပြီမှာစိုးလို့ ပြေးလာတဲ့လူ၊ စေတီကို ဘာမှမလုပ်နိုင်ခင် ရင်းဆွဲ ပိပြီး သေပြီထင်တယ်ဟေ့”

ကိုဆေးရိုး ရှောင်တိမ်းမရ၊ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်ရသည်။ မျက်စိမှိတ်ထားချိန်တွင် သည်ထန်းတော၌ ထန်းပင်ပိ၍ သေသူများ၊

လူပေါ်သို့ ရင်းဆွဲပြုတ်ကျ၍ သေသူများ၏မျက်နှာတွေကို ထင်းခဲ
မြင်လာ၏။ "သွားပြီ၊ သည်တစ်ခါတော့ သေပြီ" စိတ်နှလုံး တုံးတုံးမှုထားငြား
ဗုန်းခနဲကျသံ ကြားရသည်။ ဖုန်နဲ့အသစ် နှာခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။

ကြည့်စမ်း၊ ရင်းဆွဲသည် ကိုဆေးရိုးကို မထိုး၊ ကျောဘက်တစ်လံ
ကွာ၌ ကျကာ ကျိုးကျေသွားသည်။ သို့ဖြစ်ငြား ကိုဆေးရိုးမှာ ရင်ခုန်နေ၍
မဖြစ်သေး၊ ဘုရားဘက်သို့ ပြေးသည်။ စပါးမှော်တွေ ထောင်းထောင်းထ
လာသည်။ ကိုဆေးရိုး မပြေးနိုင်၊ ခမောက်ဖြင့် မျက်နှာကို ကာထားရသည်။

လေပြင်းသည် ပျော့ညံ့မသွား၊ တဝီဝီအော်နေဆဲ။ ဆူးခတ်၊ ထန်းရွက်
ထရံ စသည်များ အော်ဟစ်ပျံ့ပြေးနေကြသည်။ မျက်နှာကို ခမောက်ဖြင့်ကာ၍
ရမှန်းသိသောအခါ ဘုရားဘက်သို့ ကိုဆေးရိုး ဆက်လှမ်းသည်။

လေသံထဲမှာ လူသံတွေပါလာသည်။

"ရည်းဆေးရိုး တောင်ဘက်ကို သွားဗျို့၊ ဗျို့၊ ရည်းဆေးရိုး"

ပထမသော် ကိုဆေးရိုး နားမလည်သေး။

"ထန်းရွက်တွေ လွင့်လာလိမ့်မယ်။ ရည်းဆေးရိုး တည့်တည့်မလာ
နဲ့ဗျို့။" ရည်းဆေးရိုး တောင်ဘက် တောင်ဘက်"

ခမောက်အတွင်းမှ ခိုးကြည့်သည်။

ကိုဆေးရိုး၏ ရင်ထဲ၌ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဘုရားငြိမ်းပေါ်တွင်
လူငယ်လူလတ် လေးငါးဦး ရောက်နေသည်။

"သာဓုပါ မောင်တို့ရာ"

"ဗျို့၊ ရည်းဆေးရိုး"

အော်သံသည် ရှေ့သို့မဆက်တော့ပါ။ အနောက်အရပ်သို့ တည့်
တည့်ကြီးလာနေသည့် ကိုဆေးရိုး၏ ခြေဦးက တောင်အရပ်သို့ ဦးလှည့်
သွားပေပြီကိုး။

ကိုဆေးရိုးသည် မတော်တဆလွင့်လာမည့် ထန်းရွက်လမ်းကြောင်းမှ တိမ်းငဲ့ရင်း လှမ်းကြည့်သည်။ ထန်းရွက်တွေ လျောကျကုန်ပြီ။ အချို့ လွင့်ကုန်သည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ဖုန်မိုးမှောင်ကြီးထဲမှာပင် ဓာတ်ပေါင်းစု ဘုရား၏ ရွှေသင်္ကန်းရောင်သည် တောက်ပဝင်းရွန်းနေပါတကား။ အမှန်ပင် ကိုဆေးရိုး အမောပြေသွားသည်။ လေငြိမ်အောင် စောင့်ပြီးမှ စေတီနားသို့ ကပ်ရဲသည်။ စေတီနားရှင် လူငယ်လူလတ်တွေကို မတွေ့တော့ငြား ဝမ်းသာ ရွှင်လန်းစွာ ချဉ်းကပ်လာသည်။

“စိန်ထွား အိမ်ပိလိုတဲ့ဟေ့”

လူသုံးယောက် အော်သံဟစ်သံနှင့်အတူ မြောက်ဘက်သို့ ပြေးသွား ကြသည်။ ကိုဆေးရိုးမှာ အထိတ်ကြီးထိတ်ပြီး မျှော်ကြည့်သည်။ “စိန်ထွား ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ပိတာတုန်း။ အိမ်ပြိုကျတာလား၊ အိမ်ပေါ်ကို သစ်ပင် လဲတာလား” မေးခွန်းတွေ ပေါ်လာသည်။

“သလိုဆို ငါ့အိမ်ကော”

ဘုရားတံတိုင်း အသစ်စက်စက်ကလေးဘေးမှ ကိုဆေးရိုး ခွာသည်။ ခမောက်ကို ထမ်းပိုးထိပ်တွင် ချိတ်ကာ သုတ်သုတ်လာသည်။ သည်အရပ်၌ ‘ကြက်နင်း’ အုပ်လှေအုပ်ထမရှိရကား သက်ငယ်မိုးအိမ်တွေ ကြက်လည်ဆံ ထနေ၏။ ထန်းရွက်မိုးအိမ်တွေမူ ပွင့်လန်နေ၏။

ထန်းရွက်မှာ သက်ငယ်ပျစ်ထက် အဆများစွာ ကြီးမားရာ ပို၍ လန်မည်၊ လွင့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ကိုဆေးရိုး၏ နွားတင်းကုပ်နှင့် စပါးခွေတ မှာလည်း နေမြင်လမြင် ဖြစ်နေပြီ။

အတော်လှမ်းလှမ်းမှ လှမ်းမြင်ရသဖြင့် ကိုဆေးရိုးမှာ ရှေ့ဆက် မသွားချင်တော့အောင် အားအင် ကုန်ခန်းသွား၏။ လှည်းလမ်းဘေးရှိ နန်းလုံးကြိုင်ပင်အောက်၌ ဝင်ထိုင်မိတော့သည်။

“မောင်ကိုကြီး ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ သည်ကောင်ကိုပဲ အမိုးခိုင်း
ရမှာပဲ။ အင်း ထရွက်တွေလွင့်ကုန်တာ အစုံအစေ့မှ ပြန်ရပါ့မလား”

ဖုန်တထောင်းထောင်း ထလာသည်။ ဖုန်လုံးထဲ၌ လူသုံးယောက်
နီးလာပြီ။ ရှေ့ဆုံးက မြေးကြီး ကိုကိုကြီး၊ နောက်မှ နှစ်ယောက်မှာ သာစိန်နှင့်
ငကျွဲ။

“ရည်းဆေးရိုးက သည်များရောက်နေတာကိုး၊ ကျုပ်တို့တာထဲက
သစ်ပင်ကလေးတွေထဲကို ဟိုဘက်တာထဲက ကင်းတဲကြီး ပြုတ်ပြီး လွင့်လာ
လို့တဲ့”

ငကျွဲ၏စကားအဆုံးတွင် “ဟေ” ဆိုကာ ကိုဆေးရိုး ဝုန်းခနဲ
ထသည်။ နောက်ကြောင်းသို့ လှည့်ပြေးသည်။ သို့သော် “ဘ ဘ” ဆိုကာ
ကိုကိုကြီးက ဖမ်းပွေ့ထားသည်။

“ဘ မောနေပြီ၊ ပြေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကင်းတဲက
ကျုပ်တို့နေရာကို ရောက်မလာဘူး။ ကျုပ် ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဟိုဘက်အုပ်စု
ထဲမှာ ပြားဝပ်နေတာ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ” ဆိုသံနှင့်အတူ ကိုဆေးရိုး ပြန်ထိုင်သည်။
ရုတ်တရက်ထခုန်သောရင် မငြိမ်သေးငြား အိမ်ဘက်သို့ အေးဆေးစွာ
မျှော်ကြည့်နိုင်ပါပြီ။

လက်သည်းကို ဆိတ်သောကြောင့်

လယ်ပြင်ကြီး တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံး ဝေအံ့နေသည်။ အမြင်အားညံ့သော
'ကောင်းဆေးရိုး'သည်ပင်လျှင် နင်းမှုန်ကလေးတွေကို မြင်နေရ၏။ နင်းမှုန်
နင်းဖွဲများသည် ဖုန်မှုန်များသဖွယ် တသံသံသွန်ကျနေသည်။

ကောင်းဆေးရိုးသည် ဘာဘူစောင်ကြီးကို ကိုယ်နှင့်ကပ်သည်ထက်
ကပ်အောင် တင်းတင်းဆွဲထား၏။ ခါးကိုလည်း ကုန်းထားသေး၏။ သို့ပါ
လျက်နှင့် အချမ်းအအေးက လျော့မသွား။ သည်အခါတွင် အနွေးဓာတ်
ဝင်လာစေရန် ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်းရသည်။

နေ့သစ်သည် ပီပြင်စွာ မွေးဖွားလာပြီ။

အရှေ့မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် ဝါးတားတား အနီပြားကြီး၏ အစွန်းအစ
ထိုးထွက်လာပြီ။ သို့ဖြစ်ငြား အလင်းမထွက်၊ ရောင်ခြည်မဖြာနိုင်သော
အနီပြားကြီးသာ ဖြစ်သည်။

တံပိုးမှတ်သံသဲ့သဲ့ကို တစ်ချက်တလေ ကြားနေရသေး၏။

'သည်အချိန်ဟာ ကောက်ရိတ်သမားတွေ ငန်းထဲရောက်နေရမယ့်

အချိန်ပါ။ အေးလေ၊ ငန်းထဲရောက်မှ မှတ်ချင်တဲ့လူက ကောက်ခွတ်
တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

ထိုအတွေးနှင့်အတူ ကောင်းဆေးရိုး မျှော်ကြည့်သည်။ နှင်းမှုန်
ကြားတွင် ယောက်ယက်ခတ်လျက် ခုန်ပေါက်နေသော မီးတောက်ကလေးကို
မြင်ရသည်။ ကောက်ရိတ်သမားတွေပေလော၊ လယ်စောင့်တစ်ယောက်
ယောက်၏ မီးပေလော။

ကောင်းဆေးရိုး၏ ခြေထောက်များသည် မြောင်းဘောင်ပေါ်မှ ဖဲ့ဆင်း
လာပြီ။ ဝဲဘက်ရှိ နဘူးချုံတွင် ဆီးနှင်းပေါက်ကလေးတွေ ရွှေ့နေသည်။
သည်နဘူးချုံကို မထိမိအောင် သတိထားပြီး ရှောင်သည်။ သို့ရာတွင်
ကန်သင်းပေါ်ရှိလမ်းကလေးကို ခြံရံနေသော မြက်ပင်များကိုကား မရှောင်နိုင်။
နှင်းလူးထားသော မြက်ပင်နှင့် ခြေကျင်းဝတ် ထိလျှင်ထိချင်း ပူခနဲ ခံစား
လိုက်ရ၏။

ပူလောင်သောဝေဒနာသည် ချက်ချင်း အအေးသို့ ပြောင်းသွားသည်။

“အား မဖြစ်သေးပါဘူး၊ လယ်ပြင်လည်းရောက်ရော တစ်ကိုယ်လုံး
ရွံ့နေတော့မှာပဲ။”

ကောင်းဆေးရိုးမှာ အနေအထားမပျက်ချင်ခါမှ ပုဆိုးပြင်ဝတ်ရ
သည်။ အနေအထားပျက်သောကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်ချင်သယောင် ဖြစ်လာ
ခါမှ မြောက်လေကလေးက မထိတထိ ကျီစယ်၏။ လယ်ကွက်ထဲရှိ စပါး
ပင်တွေ ရှဲခနဲမြည်အောင် ပီပီမြည်မြည် တိုက်ခိုက်သည် မဟုတ်။ လှုပ်ရုံ
ကလေး လှုပ်ခတ်လိုက်သောလေ။ ကောင်းဆေးရိုးမှာကား ပိုပြီး ခါးကုန်း
သွားရ၏။

သည်အချိန်သည် မြစ်တွေအုံ့ဝန်းလျက် မီးဖိုဆားတွင် မီးခိုးတအူအူဖြင့်
မီးလှုံနေရမည့်အချိန် ဖြစ်၏။ ဖြစ်သော်လည်း ကောင်းဆေးရိုး မနေနိုင်။

လယ်ပြင်သို့ မလာချင်ဘဲ လာရသည်။ ဝါးလှဲမည့်သူ ရောက် မရောက် ကြည့်ရန် ဖြစ်သည်။ ဝါးလှဲသူ မလာပါက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လှဲရန် ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးဟူ၍ ပမာမခန့်လုပ်လျှင် ငုံ့မခံသောမာန်ကို ပြရန် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ပုဆိုးကို ခြေသလုံးတစ်ပတ်ရစ်အထိ ပြင်ဝတ်သည်။ အချမ်းဒဏ်ကို အကြိတ်လျက် မာန်ဖီရင်း သွက်သွက်လှမ်းသည်။ မကြာမီ 'ထန်းသားရေကျော်' သို့ ရောက်လာသည်။

တည့်တည့်သွား၍ မိမိလယ်သို့ မရောက်၊ ထန်းသားရေကျော်ကို ကျော်ရမည်။

အရှေ့ အနောက် တန်းနေသော ရေမြောင်းမှာ ရင်ဆို့ခန့်နက်သည်။ တောင်မြောက်တန်းနေသော မြောင်းမှာကား ကောလွန်းပက်လွန်းသည်။ ရေလာလှပါမှ ခြေမျက်စိမြှုပ်ရုံသာ၊ သည်မြောင်းပက်ထဲမှ ရေသည် မြောင်း နက်၏ ဟိုဘက်ရှိ ပိန်သေး၏လယ်ထဲသို့ သွားရမည်။ ထိုအခါ ထန်းပင် ပင်လုံးကို ထက်ခြမ်းခြမ်းထားသော ထန်းသားရေတံလျှောက်ဖြင့် မြောင်းကို ကျော်ရမည်။

တစ်ကျိပ်စိုက် လယ်ပွဲကြီးကို သည်ထန်းသားရေကျော်မှ လာသော ရေဖြင့် မည်သို့လျှင် ရေဝအောင် ပေးနိုင်ပါမည်နည်း။ ထိုလယ်ပွဲမှာ ရောသည့် နှစ်ဟူ၍ မရှိ။ ဝှမ်းယာတွင်သာ စပါးစိုက်နိုင်သည်။ ကောယာများတွင်မူ ဖူးစားပြောင်းတစ်လှည့်၊ နံစားပြောင်းတစ်လှည့်။

ယခုမူ ဤလယ်ပွဲမှာ ပိန်သေး၏လယ်ထဲတွင် မရှိပြီ။ လယ် ကောင်းလျှင် ကြေးမငြင်းသူများ၏ လက်ထဲသို့ ရောက်သွားပြီ။ လယ်ဈေးက တစ်ဧကကို နှစ်သောင်းကျော်နေပြီ မဟုတ်သလော။

ထန်းသားရေတံလျှောက်ထဲ၌ ရေမရှိ။ ထန်းသားမျှင်များက

ကောင်းဆေးရိုးအား ခြိမ်းခြောက်နေကြသည်။ သို့အတွက် ကောင်းဆေးရိုးမှာ အသက်မရှူဘဲ ရေတံလျှောက်ထဲ ဆင်းရသည်။ ခြေကို အသာအယာ ကြွကာ လှမ်းရသည်။ မည်းနက်သော အမျှင်ကလေးတွေက ခြေသည့် ကြားထဲ အသားထဲသို့ စိုက်ဝင်ရန် ဟန်ပြင်နေကြပေသည်ကိုး။

“သူတစ်ပါးရဲ့ ပစ္စည်းကို မင်းတို့ သည်လိုပဲ ခိုးနေတာပဲမဟုတ်လား”

“ခိုးတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ နည်းနည်းပါးပါး စားချင်လို့ပါ”

ပထမအသံရှင်ကို ကောင်းဆေးရိုး မသိ။ မှောင်အိနေသော ပြောင်းဖူးခင်းပိုင်ရှင် ဖြစ်ရမည်။ ဒုတိယအသံကိုကား ခွေးချိုသွားဦး ကောင်း ဆေးရိုးမှတ်မိသည်။ သူခိုး၊ ရွာထဲက သူခိုး၊ တာတစ်ခုမျှ ဟုတ်တိပတ်တိ မလုပ် ဟိုယောင်ယောင် သည်ယောင်ယောင်ဖြင့် မုန်လာခင်း၊ ခရမ်းခင်း၊ ငရုတ်ခင်း၊ ကွမ်းခြံတကာ လည်ခိုးနေသော သူခိုးကျော်လှ။

ကျော်လှကိုသာ မဟုတ်၊ သူခိုး ဟူသရွေ့ကို ကောင်းဆေးရိုး မုန်းသည်။ ရုံသည်။

လုပ်သူက လျှာကြီး အလျားထွက်အောင် နွားနှင့်ဖက်ကာ ကုန်းရုန်း လုပ်ထားရသည်။ ထိုသို့ လုပ်ချိန်ဝယ် မည်သည့်သူခိုးကမျှ မြက်တစ်ပင် လာကောက်မပေး၊ မကူညီ။

သူတစ်ပါး လုပ်ကိုင်ထား၍ သီးပြီ ပွင့်ပြီ၊ ဟော သူခိုးက အခန့်သား ရောက်လာပြီ။ ခိုးပြီ၊ ခိုးသည်မှာ တစ်နပ်ချက်၊ တစ်ခါစား မဟုတ် ၁၄-၅ ရက်စား တစ်လစား၊ ဘွားခနဲ အခင်းရှင်ရောက်လာပြီ။ ရောက်လာသော်ငြား သူခိုးမှာ အရှက်မရှိ။ မျက်နှာအပြောင်သားဖြင့်။

ထို့ပြင် ပြောလိုက်သေး နည်းနည်းပါးပါးပါ။

သူနည်းနည်းပါးပါးက စီးပွားဖြစ်။ အခင်းရှင် စီးပွားပျက်အောင် ခိုးခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းဆေးရိုးမှာ အသံကြားရုံဖြင့် မေးရိုးကြီးတွေ ထောင်လာသည်။ ကျော်လှ၏ ကွမ်းတဖတ်ဖတ်ပါးစပ်၊ ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံး၊ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် အမူအရာတွေကိုပါ တစ်ဆက်တည်း မြင်လာသည်။

သို့အတွက် "ပါးစပ်က ပြောမနေနဲ့၊ ရိုက်လွတ်၊ ခုတ်လွတ်၊ ပါးနားရိုက်ပစ်" ဟု အသွားမပျက် အော်ပြောမည် စိတ်ကူးသည်။ ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းသည်။ သို့သော်

"မင်းတို့ ရမ်းဘိုကုန်း ရွာသူ ရွာသားတွေဟာ သူခိုးချည်းပဲ"

ကောင်းဆေးရိုး၏ နားထဲသို့ ကြေးနီရည်မြစ်ကြီးစီးဝင်၏။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး၊ နားထင်နားရင်းတစ်ခုလုံး ထူခနဲ ပူခနဲ ဖြစ်လာသည်။ ဝင်ပြီးမြောက်ထိုးပင့်ကော် အော်ဟစ်မည့်စကားတွေ ပျောက်ကုန်သည်။ သွားမည့်လမ်းမှ ဖဲလျက် ပြောင်းခင်းဘက်သို့ ကောင်းဆေးရိုး ရောက်လာသည်။

"မင်းတို့ ရမ်းဘိုကုန်းက လူတွေဟာ"

"ဟေ့ ဟေ့"

ကောင်းဆေးရိုး လှမ်းအော်သဖြင့် လယ်ရှင်၏ အသံပြတ်သွား၏။

"ရမ်းဘိုကုန်း ရွာသူ၊ ရွာသားတွေဟာ သူခိုးချည်းပဲလို့ ပြောသံကြားလိုက်တယ်၊ ဟုတ်သလား"

ပြောင်းပင်များအကွယ်မှ ဘွားခနဲပေါ်လာသော ကောင်းဆေးရိုးအား လယ်ရှင်သည် မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။ စပိုစွပ်ကျယ်အစုတ်ကလေးဝတ်လျက် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသော သူခိုးကျော်လှကား အား တက်သွားဟန်ရှိ၏။ ကောင်းဆေးရိုးအား လှမ်းကြည့်၏။

"တစ်ဖူးတလေ ဝင်ချိုးမိတာဗျာ ရွာကို ခိုက်သဗျာ"

တစ်ဖူးတလေဟု ပါးစပ်ကပြောငြား ကျော်လှ၏ ရှေ့တွင် ချထားသည့် မြွေရေခွံအိတ်ထဲ၌ အဖူး သုံးလေးဆယ်မျှ ရှိသည်။ သို့အတွက်

ကောင်းဆေးရိုးသည် သူမိုးကျော်လှအား လက်ပြန်ရိုက်ထည့်လိုက်နေ
လက်ကို တအားလွှဲ၏။ လွှဲလိုက်သောဇောမှာပင် ကောင်းဆေးရိုးမှာ သတိ
ဝင်၏။ သည်ရိုက်ချက်က ကျော်လှ၏မျက်နှာ၊ လည်ပင်းစသည်တို့သို့
ထိအံ့ ကျော်လှ မည်သို့ဖြစ်မည်နည်း။ မည်သို့မျှ မဖြစ်ပါ။ ရိုက်သော
ကောင်းဆေးရိုးသာ မထိန်းနိုင်ဘဲ ပုံကျမည်။

သူမိုးကား ဤသည်ကို မစဉ်းစားနိုင်ပါ။ သိမ်ငယ်သော သူမိုး
စိတ်ဖြင့် မျက်စိမှိတ်လျက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကာ၏။ ကောင်းဆေးရိုးကား
လယ်ရှင်ကိုသာ အာရုံစိုက်လိုက်၏။ ကောင်းဆေးရိုးမြင်ဖူးသော မျက်နှာ
မဟုတ်။ ဂင်တိုတိုပုကွကွ အသက်သုံးဆယ်ရွယ်။

သူသည် မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာသော ကောင်းဆေးရိုးအား
စိုက်ကြည့်နေ၏။

“မင်း ဘယ်ရွာကတုန်း၊ ဘယ်မှာနေတုန်း”

“သန်းကုန်းက၊ ဘာလုပ်မလို့တုန်း”

သည်အရွယ်တွေ၏ အပြောအဆိုမှာ သည်နယ်သာ ခပ်ရိုင်းရိုင်း
ချည်းမို့ ကောင်းဆေးရိုး ဥပက္ခာပြုလိုက်ရင်း ပြောင်းခင်းကို ဝေကြည့်၏။
ဆံမြိတ်ချ လှပါပေဟူသော ရိုးရာမြန်မာစကားအတိုင်းပင် ဆံမြိတ်တဝေ
ဝေနှင့် ပြောင်းဖူးတွေကို ခါးထစ်ခွင်ထားသော ပြောင်းခင်းစိမ်းရင့်မှောင်။

“အေး၊ မင်း ပြောင်းခင်းက ထွန်ရေးညံ့တာကိုကြည့်ပြီး မင်းတို့
သန်းကုန်းသားတွေဟာ ငပျင်းတွေပဲလို့ ရွာနဲ့ချိုပြီး ခိုင်းရင် မင်း ခံနိုင်မလား”

ကောင်းဆေးရိုး ပြောလည်း ပြောစရာပါပေ။ ပြောင်းခင်းမှာ ထယ်ထိုး
ပြီးနောက် ထွန်ဖြင့် နဲ့အောင် မွေဟန် မတူပါ။ သို့ရာတွင် သည်နှစ်မိုးထ
မထင်မှတ်ဘဲ ကောင်းခဲ့သည်။ တော်သလင်းတွင် မိုးကုန်မည်ကြားသော
အခါ ဥယျာဉ်သမားတွေ၊ ယာသမားတွေ အားလျော့ကြ၏။ သွားပြီး

သို့တစေ အခြားမိုးများသည် သီတင်းကျွတ် ကုန်ခါနီးအထိ တဖွဲဖွဲရွာခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့် သည်ပြောင်းခင်း သည်မျှကောင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

“ကျုပ်တို့မှာ ကြက်တူးရွေးမောင်းရ၊ ခွေးမောင်းရနဲ့ အအိပ်ပျက်ခံပြီး
စောင့်ရတာဗျ”

ဟုတ်သည်။ ကြက်တူးရွေးက နို့ရည်ခဲအရွယ် ပြောင်းဖူးကို အခွံဖြိုပြီး
ဆား၏။ သို့ဖြစ်သဖြင့် ထိုပြောင်းဖူးသည် အဖူးအဖြစ် ရောင်းချ၍မရတော့ပါ။
ဆေးလိပ်ဖက်လိုးရန် ဆက်ထား၍လည်း မဖြစ်။ သို့ကြောင့် ကြက်တူးရွေးကို
တစ်နေ့လုံး မောင်းရသည်။

ခွေး။

ကြက်တူးရွေး အိပ်တန်းတက်ပြီဟု အေးနေ၍ မရသေးပါ။ မှောင်ရီ
ပျိုးလာသည်နှင့် ခွေးရောက်လာသည်။ ခွေးက နို့ရည်ခဲအဖူးနုကလေးတွေ
နိုသော အပင်ကို ပတတ်ရပ်ပြီး ဖက်သည်။ သူ့ကိုယ်နှင့် မိသည်။ အပင်လည်း
ကျသည်။ ကြိုက်ရာ အဖူးကို လက်ဖြင့်ဖိပြီး ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ဖောက်စား
တော့သည်။

သို့ကြောင့် ပြောင်းဖူးခင်းစောင့်မှာ ခွေးနှင့်တူသော သတ္တဝါမှန်သမျှကို
ခွဲလောက်လေး တစ်ချောင်းဖြင့် စောင့်ကြပ်ပစ်ခတ်နေရသည်။ အိပ်ကောင်း
ခြင်းလည်း မအိပ်ရဆိုသော လယ်ရှင်၏ စကား မှန်ကန်ကြောင်း ကောင်း
ဆေးရိုးသိသည်။ လက်ခံသည်။

“ဖက်တစ်ထုပ်ကို ကိုးရာဗျ၊ ခင်ဗျားလူ ခိုးချိုးထားတာကြည့်ပါဦး။
တစ်နပ်စာလည်းမဟုတ်၊ နှစ်နပ်စာလည်း မဟုတ်၊ စီးပွားဖြစ်ဗျ။ အနည်းဆုံး
ဖက်တစ်ထုပ်စာလောက်ရှိတယ်”

ကောင်းဆေးရိုး ခေါင်းညိတ်မိမည်ရှိပြီးမှ ခေါင်းကို မတ်လိုက်သည်။

“အေးပါ၊ မင်းပစ္စည်းကို ခိုးတဲ့သူခိုး၊ လက်ပူးလက်ကြပ် မိနေပြီပဲ။

ဓားနဲ့ခုတ်ပါလား၊ ရိုက်ပါလား”

လယ်ရှင်က စိတ်မဝင်စားဟန် ကြည့်နေသည်။ သည်အကြည့်ကိုလည်း ကောင်းဆေးရိုး မကြိုက်။

“အခုတော့ မင်း သတ္တိမရှိလို့ ဓားနဲ့မခုတ်ဘဲ ဘာပြုလို့ ရမ်းဘိုကုန်းတစ်ရွာလုံးကို သိမ်းကျုံးစော်ကားရသတုန်း”

“ရမ်းဘိုကုန်းကမို့ ရမ်းဘိုကုန်းသားလို့ ပြောတာပဲ”

“မင်းတို့ သန်းကုန်းတစ်ရွာလုံး သူခိုးချည်းပဲပြောရင် မင်း ခံနိုင်မလား”

“ပြောရုံ ပြောကြည့်ပါလား”

ငယ်စိတ်ကိုသာ လွှတ်ပေးလိုက်ရလျှင် ခက်တော့မည်။ အတော်ရိုင်းစိုင်းသည့် သတ္တဝါပါကလားဟု တွေးလျက် ကောင်းဆေးရိုးသည် ဒေါသဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။ ထိုသူကလည်း ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ဗျို၊ ကောင်းဆေးရိုး၊ ဒါ ဘာလုပ်နေတာတုန်းဗျ။ သြ ကျော်လှပါကလား”

အသံကြားရုံဖြင့် ငသန်းဟု ကောင်းဆေးရိုး သိသည်။ လယ်ပြင်တွင် စပါးတွေကို ဝါးလှဲရန် ခေါ်ထားသူ။ ငသန်းသည် ကြိုးပတ်ထားသော ဝါးတစ်လုံးကို ထမ်းလျက် ပုဆိုးဖောင်းတစ်ထည်ကို ခြုံထားသည်။ သူသည် ကောင်းဆေးရိုး၏ ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ အခင်းအကျင်းကို မြင်ခါမျှဖြင့် သူခိုးကျော်လှအား လက်ပူးလက်ကြပ် မိနေပါပြီကောဟု နားလည်လိုက်သည်။

“သူ့ဘာသာသူ သူခိုးဖမ်းတာ ကောင်းဆေးရိုးက ဝင်ပြီး တောင်းပန်နေရသလားဗျ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ ရမ်းဘိုကုန်း ရွာသူရွာသားတွေ အားလုံးဟာ သူခိုးချည်းပဲ ပြောလို့ကွ”

ကောင်းဆေးရိုး ပါးစပ်ပိတ်ရုံသာ ရှိသေးသည်။ “ဟင် ဟုတ်လား” ဆိုကာ ငသန်းသည် တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားသည်။ ကောင်းဆေးရိုးက ခြုံထည်ပုဆိုးကို လှမ်းဆွဲထားသည်။ ငသန်း လေးဖက်ထောက်လဲသည်။ “ကောင်းဆေးရိုး လွတ်စမ်းပါဗျ” ဟု ထရပ်ရင်းက ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်အရပ်မှာလာပြီး လယ်လုပ်နေတယ်ဆိုတာ သတိထားမိရဲ့လား”

အဘိုးကြီးအိုအား မထီတရီလုပ်ခဲ့သော လယ်ရှင်၊ မိုက်ကန်းကန်းကောင်နှင့်ဆုံရာ သူ့ထက်လည်း ခွန်အားဗလကြီးသူနှင့် ကြုံရသည့်အခါ မျက်နှာထားပြောင်းသွားသည်။

“ရှက်ပြီး နောက်နောင် မခိုးဝံ့အောင် ပြောမိတာပါ ညီလေးရာ၊ တမင်ပုတ်ခတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

လေသံပျော့ဖြင့် တောင်းပန်လာသောအခါ ငသန်းသည် ကျော်လှအား ဆောင့်ကန်သည်။ “နင့်ကြောင့်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေသူတွေပါ အစော်ကားခံရတာ” ဟု ဆိုသည်။ ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။ ထို့နောက် ဝါးလုံးကို ကောက်ကာ စိုက်စိုက်စိုက်စိုက်နှင့် ထွက်သွားလေတော့၏။

ကောင်းဆေးရိုးသည် ငသန်းနောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်ခဲ့သည်။

နေလုံးပေါ်ပြီ။ ပေါ်သော်ငြား အရောင်အဝါမရှိ။ မီးဖုတ်ထားသော သံပြားဝိုင်းကြီးကို နှင်းမှုန်ကြား၌ ချိတ်ဆွဲထားဘိသို့ ရှိသည်။

ငသန်းသည် လယ်ပွဲထိပ်သို့ အလျင်ရောက်နှင့်ကာ ထန်းရွက်ခြောက်နှင့် ထန်းဖုံးဖက်များဖြင့် မီးဖိုနှင့်သည်။

“သူခိုးအတွက်နဲ့ ဝင်ပြောရတာ ပါးစပ်သနသဗျာ”

“ငါလည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်သွားမလို့ပဲကွ၊ မင်းတို့ ရမ်းဘိုကုန်း”

တစ်ရွာလုံးလို ပြောသံကြားတော့ မနေနိုင်ဘူး။ ပဲပါတာ မှတ်လို့ဆိုပြီး ဥတုမှာ ပြုချင်ပေမဲ့ မခံချင်စိတ်က သူတို့ဘေးကို ဆွဲခေါ်သွားတာ”

“ထားပစ်ခဲ့ ပြီးရော”

“ဟဲ့ အဲဒါဟာ လက်သည်းဆိတ်လို့ လက်ထိပ်နာတာဟာ ကောင်အိုလေးရာ။ လက်သည်းကို ဆိတ်ပါလျက်နဲ့ မနာတဲ့လက်ထိပ်ဟာ နှုနေတာ။ နှုနေမှတော့ လူတောမတိုး အသုံးမကျတော့ဘူး။ နားလည်လား။ နင်ဟာ အနှုမဟုတ်ဘူး လူကောင်း သိလား”

ကောင်းဆေးရိုးမှာ မီးကိုမြင်မှ ချမ်းရမှန်း သိသည်။ သို့အတွက် မီးဖိုဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ မီးဖိုနှင့်နီးအောင် ရှေ့တိုးသည်။

မှတ်ချက်။ • ‘ကို’ နှင့် ‘ဦး’ အရွယ်ကြားကို နာမည်ရှေ့တွင် ‘ကောင်း’ တပ်၍ ခေါ်လေ့ရှိသည်။

ကောင်းဆေးရိုး၏ စာပွန်စာမြတ် ဆွမ်း

ဟုတ်ဟုတ်ညားညား အိပ်ရသည်ဟု ကောင်းဆေးရိုးမထင်၊ အိပ်ပျော်စရာပင်
အနှိုးခံရသည်ဟု ထင်၏။ လူးလဲထရင်း ကျိန်းစပ်နေသော မျက်လုံးကို
ပွတ်သပ်သည်။ အကြောင်းထူးရှိ၍ နှိုးသည်ထင်သောကြောင့် “ဘာတုန်း၊
ဘာတုန်း၊ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့တုန်း” အလောတကြီးမေး၏။

“ဟောတော့”

မကျည်းဒန်၏ တအံ့တဩ မြည်တမ်းသံသည် ဘတ်ခနဲ ကိုယ့်
ရင်ဘတ်ကို ကိုယ်ပြန်ပုတ်သံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဆွမ်းချက်ထဖို့ နှိုးတာတော့”

ကောင်းဆေးရိုး တောက်ခေါက်သည်။

“အိပ်တောင် မအိပ်ရသေးဘူးဟာ၊ အချိန်များကလည်း”

ကောင်းဆေးရိုးသည် ညည်းညည်းညူညူ ထပြီ မျက်နှာ
သစ်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အားမရှိသည်သို့ နုံးချိနေငြား၊ ကပြင်(ကြမ်းပြင်)သို့

ထွက်လိုက်သည်နှင့် မွေးမြူသောမုန့်နံ့ကို ရှူရသည်။ အနံ့အရသာ အနွမ်းအနယ်တွေ ပျောက်သွားပြီ ထင်ရသည်။

ကပြင်တွင် အအေးခံလျက် ဖြန့်ကျင်းထားသော နောက်ဆုံး မုန့်တစ်ပေါင်းစာကို မသိမ်းမိ။ သည်မုန့်များက ကောင်းဆေးရိုးအား အနွမ်းဖြေပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ငွေလသည် ပေဝင်ကြီးနောက်သို့ ရောက်နေပြီ။ ဆွမ်းချက်သည့်နေရာသို့ ပေရွက်ရိပ်များ ဖုံးနေသည်။ လေသွဲ့၍ ပေရွက်ယိမ်းသွားလျှင် မီးဖိုမှ မီးရောင် ပျော့သွားသည်။

ကောင်းဆေးရိုးသည် ဆွမ်းချက်ရန်အတွက် ရေနွေးအိုးကို အလျင်တည်သည်။ ညဉ့်ဦးက ရေစိမ်ထားသော ဆွမ်းဆန်များကို 'ဆန်ဆေးတောင်း' ဖြင့် ရေစစ်ထားသည်။ ရေနွေးဆူမှ ဆန်ထည့်ရန် ဖြစ်သည်။ ခုနက တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သော ရမ်းဘိုကုန်းရွာသည် တစ်ခဏချင်း နိုးကြားလာ၏။ ထင်းချိုးသံ၊ ရေအိုးထဲသို့ ရေမှုတ်ပစ်ချသံ၊ ဆန်ဆေးသံ၊ ဟိုဟာ ယူခဲ့ပါ၊ သည်ဟာ သယ်ခဲ့ပါ ပြောသံများ စသည်တို့ဖြင့် ညံ့စည်လာ၏။ ထိုမှ တစ်ဆင့်တက်၍ ကလေးငိုသံ၊ ကလေးချောသံနှင့် ခွေးငေါက်သံ၊ ခွေးမြည်သံများပါ မွမ်းမံလိုက်ပြန်သောခါ နေ့နှင့် မခြားသော ရွာ၏ ကြားကွက်ကြားကွက် ဖြစ်လာလေ၏။

သည်အသံများထဲသို့ တွတ်တီးတွတ်တာ ငှက်မြည်သံသာကလေး ဝင်ရောက်လာသည်။ ကောင်းဆေးရိုးသည် နှစ်သက်စွာ နားစိုက်ထောင်ရင်း ရေနွေးအိုးကို မီးပြင်းထိုးသည်။

“ဖအေကြီး၊ မုန့်တွေ လုပ်ထားခဲ့ပြီ”

မကျည်းဒန်၏ အသံကို ကြားတော့မှ ပလီပလာငှက်သံကို အာရုံဖြတ်လိုက်ရသည်။

“လင်ပန်းထဲမှာ တစ်ရာရေပြီးထည့်ထားပေါ့၊ စိုက်တောင်းထဲမှာတော့ နှစ်ရာထည့်ထား”

“သုံးရာကြီးများတောင် ကုန်ပါ့မလားလို့”

“ဟ ကုန်တာပေါ့ဟ၊ သင်္ကြန်တွင်းမှာသာ နှစ်ရာမကုန်ပေမဲ့ ဝါကျွတ် မှာတော့ ဝါဆိုတဲ့ကိုရင်တွေနဲ့ ကုန်နိုင်လောက်တယ်၊ လိုရမယ်ရ ထည့်သာ ထားပါဟာ”

ထိုသို့ ပြောနေခိုက်တွင် တုန်းကြီးခေါက်သံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ ကောင်းဆေးရိုး ပျာယာကြီးခတ်သွားရတော့သည်။

“နင့်မေကလွှား၊ ဝါက စောသေးတယ်ထင်နေတာ၊ တုန်းကြီးတောင် ခေါက်ပါပြီကော”

အပြေးအလွှား မီးထိုးပြန်သည်။ မီးတောက် စွဲငြိတောက်လောင် နေသော ထင်းစတစ်စကို ဆွဲထုတ်ပြီး မြှောက်ကြည့်သည်။ ရေဇွေးအိုးက ယခု အမြုပ်တွေ စီနေဆဲ ရှိသေးသည်။ သို့သော် ကောင်းဆေးရိုး မီးစကို မီးဖိုထဲသို့ ပြန်ထိုးပြီး မကြာမီပင် ရေဇွေးဆူသံ တဟဲဟဲကို ကြားရပြီ။

“ကျည်းဒန်၊ မျက်နှာသစ်ပြီးပြီလား”

ထိုအခါတွင်မှ မကျည်းဒန်မှာ မိမိရင်ဘတ်ကို မိမိ ပုတ်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါကော၊ သတိများနယ်နော်”

“ကြပ်ကြပ်မေ့၊ တော်တော်ကြာ ညည့်နာမည်ကိုတောင် ညည့် မေ့မယ်”

ပါးစပ်ကလည်း ပြောသည်။ လက်ကလည်း ဆန်ဆေးတောင်းထဲမှ ဆွမ်းဆန်များကို ရေဇွေးအိုးထဲသို့ တဖျောဖျောသွန်ထည့်သည်။ တစ်ဆက် တည်း ယောက်မဖြင့် ဓမ္မ၊ အဖုံးအုပ်၊ မီးပြင်းထိုးသည်။

တုန်းခေါက်သံသည် ကျယ်လောင်လာသည်။ တုန်းခေါက်သံ

မြန်လာသည်။ ကောင်းဆေးရိုး၏ ရင်ထဲတွင်လည်း 'သံဃာတော်တွေ မကြွပါနဲ့ဦး' အော်ဟစ်နေသည်။ သည်အခိုက်၌ ကောင်းဆေးရိုးအတွက် ပိုမိုထိတ်လန့်ဖြစ်စရာအကြောင်း ပေါ်လာပြန်သည်။ မြသောင်း၏ မရှိမကဲ မယားဆဲကြီး ထတွန်သောကြောင့်တည်း။

ထိုမဂဲကြီးတွန်မှ တစ်ရွာလုံးရှိ ကြက်တွေ လိုက်တွန်သည်။ ဟိုက တွန်၊ သည်က တွန်နှင့် ကြက်တွန်သံတွေ ရွာလုံး နံ့ကြီနေသည်နှင့်အမျှ ကောင်းဆေးရိုးရင်မှာ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေသည်။

'မမိလိုက်မှဖြင့်၊ ဆွမ်းမလောင်းလိုက်ရမှဖြင့်'

သင်္ကြန်တွင်းနှင့် ဝါကျွတ်ကာလဖြစ်သော အခါကြီးရက်ကြီး ကာလ များတွင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ၌ ဆွမ်းခဲဖွယ် ဘောဇဉ်များ အလှူပယ် ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ကောင်းဆေးရိုး၏ ဆွမ်းမလောင်းလိုက်နိုင်လျှင်လည်း ကျောင်းများ၌မထိခိုက်ပေ။ စင်စစ် ထိခိုက်သူမှာ ကောင်းဆေးရိုးသာ ဖြစ်၏။

သူက အခါတွင်း ဆွမ်းလောင်းရန် ရည်စူးလျက် 'ဗျပ်ဆန်' ကို စုဆောင်းထားသည်။ ကိုယ်က 'စံရွှေဒုန်း'ကို စားပြီး တခုတ်တရ စုဆောင်း ထားသော ဗျပ်ဆန်ဆွမ်းကို မလောင်းလိုက်ရပါက ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ရတော့မည်။

အခါကြီးရက်ကြီးမို့ အမွန်အမြတ်ဆွမ်းကို လောင်းလိုခါမှ ထမင်း အိုးက ပွက်ခဲသည်။ တစ်ညလုံး ရေစိမ်ထားသဖြင့် တစ်ပွက်ဆိုလျှင် ငဲ့၍ ရပြီ။ သို့သော် သည်တစ်ပွက်က ပွက်ခဲလှသည်။ စိတ်စောနေသည်နှင့်အမျှ မီးကိုသာ အားစိုက်ထိုးသည်။ နားက 'ဘုန်းကြီးတွေ ကြွလာပြီ' အော်သံကို နားစွင့်၍ စိတ်ထဲမှာမှ 'မလာပါစေနဲ့ဦး' ဆုတောင်းနေသည်။

"အဘိုးကြီးရေ၊ တော့ထမင်းအိုးနဲ့ မီးတောက်နဲ့ မလိုက်တော့ဘူး" မကျည်းဒန် သတိပေးတော့မှ သူ့စိတ် အဘယ်မျှလောနေကြောင်း

ကောင်းဆေးရိုး သတိထားမိသည်။ ယောင်ယမ်းပြီး မီးလျှော့လိုက်ချိန်တွင် ဆွမ်းအိုးထဲမှ ဖားခုံညှင်း မြည်သံနှင့်တူသော ဝှက်သံ တဂွတ်ဂွတ်ကို ကြားရလေ၏။

“အမေရေ၊ ဟိုဘက်ရွာကို သံဃာတော်တွေ ရောက်နေပြီ။ ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမတုန်းဗျို့”

သားငယ် ဘညိန်းသည် အော်ဟစ်ရင်း ပြေးဝင်လာသည်။

“ခွေးခြေရယ်၊ မုန့်တောင်းရယ်၊ လင်ပန်းရယ် ထုတ်ရမှာပေါ့ သားရယ်”

မကျည်းဒန်သည် သား၏ အလိုက်သိမှုကြောင့် ရွင်လန်းစွာ ပြန်ဖြေသည်။ သို့လျှင်ဖြေရင်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်လိုက်သေး၏။

‘ဪ သူလည်း တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ထားပါလျက်ကနဲ့ အများနည်းတူ ဆွမ်းမလောင်းနိုင်ရှာပါကလား’ ဟူသည့် အတွေး ဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဟို မှောက်ထားတဲ့တောင်းကကော အမေ”

“ဆွမ်းထည့်ဖို့လေ”

ဘညိန်းသည် ခွေးခြေကို အိမ်ရှေ့လမ်းဘေး၌ ချသည်။ သည်အပေါ်၌ မုန့်တောင်း၊ တောင်းပေါ်မှာမူ မုန့်လင်ပန်း။

“ကဲ ကဲ ချွေးတွေသံတွေနဲ့ ဆွမ်းလောင်းမလို့လား၊ ရေလေး ဘာလေး ချိုးဦးမှပေါ့”

မကျည်းဒန်သည် ကောင်းဆေးရိုးအား သတိပေးသည့်နည်းတူ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ခြေလက်များကို ရေဆေးနေသည်။ သို့သော် “ဘညိန်းရေ၊ သံဃာတော်တွေ ကြွလာပြီဟေ့၊ ရွာထဲမှာ လိုက်အော်လိုက်ပါဦး” အုန်းမောင်လေး၏ အော်သံကြောင့် တိုးလိုးတန်းလန်းဖြင့် ပြေးထွက်ခဲ့ရလေ၏။

“လူမစုံမချင်း တံခါးမဖွင့်ဘူး အဖေရေ၊ ဖြည်းဖြည်းသာ နူးမတော်တဆ ခြေထောက်ပေါ် ဆွမ်းအိုးကြီး မှောက်ကျနေဦးမယ်”

ဘညိန်းသည် ဖအေအား လှမ်းပြောအပြီးတွင် ပြေးထွက်သွားလေ၏။ မည်သို့ပင် ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ မှာသွားစေကာမူ ကောင်းဆေးရိုးမနေ့ပါ။ ခွဲတောင်းထဲတွင် ငှက်ပျော့ရွက်ရွေ့ထည့်ပြီး ဆွမ်းအိုးကို သွန်ချသည်။ ထောင်းခဲနဲထလာသော ဆွမ်းငွေ့တွေကို ပါးစပ်ဖြင့် မှုတ်သည်။ မျက်လုံးကို မှေးထားသည်။ သို့ပါလျက်နှင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဈေးရွဲနစ်လာသည်။ ကောင်းဆေးရိုး လက်လျှော့လိုက်ရငြား အသင့်ဖြစ်စေရန် ဆွမ်းအိုးကို ယောက်မဖြင့် မွေ့ဖွပေးသည်။

“အဖေ သမီးကိုပေး၊ အဖေ ဈေးသုတ်ဦး”

သမီးကြီး ချောစိန်ဖြစ်သည်။ ဖအေရှေ့ရှိ ဆွမ်းတောင်းကြီးကို ခါးစောင်းတင်သွားသည်။

“အားလုံးအသင့်ဖြစ်ရင် တံခါးဖွင့်လိုက်မယ်ဗျို့”

ဘညိန်းသည် ရွာရိုးလျှောက်ပြီး ပြေးလွှားအော်ဟစ်နေရာက

“အဖေကော အဖေကော” မေးမေးပြေးပြေး ပြေးဝင်လာသည်။

အရေးဟဲ့ အကြောင်းဟဲ့ဆိုလျှင် သားနှင့် သမီး ပြေးလာဖော်ရသဖြင့် ကောင်းဆေးရိုးရော ဒေါ်ကျည်းခန်ပါ ကျေနပ်နေသည်။ မိုးမိုးမှောင်မှောင် အလင်းရောင်အောက်၌ ချမ်းမြကြည်လင်နေပုံမှာ သည်လ၏အဆင်တန်ဆာပန်းရွှေကြာနယ်ပါပေတည်း။

အခါဆွမ်းခံရန် ကြွရောက်လာသော သံဃာတော်များမှာ အနီးအနားမှချည်း မဟုတ်ပေ။ ချောင်းဟိုဘက်ရှိ ကျောင်းများမှလည်း ပါသည်။

၄-၅ မိုင် အဝေးမှ သံဃာတော်များလည်း ပါသည်။

ထိုဝေးလံသောအရပ်မှ သံဃာတော်များသည် နေမမြင့်မီ ကျောင်းသို့

မြန်ရောက်ရန်အတွက် သွက်သွက်လှမ်းကြွကြသည်။ သို့အတွက် သင်္ကန်းချင်း ပွတ်တိုက်သံကို ကြားရသည်။ လုလုယက်ယက် တိုးတိုးရေ့ရေ့ မဟုတ်စေကာမူ လေဟပ်သံ ခြေလှမ်းသံကို ကြားရသည်။

ဘညိန်းက ဆွမ်းတောင်းကို ပွေ့ထား၍ ချောစိန်က မုန့်လင်ပန်းကို ကိုင်ထား၏။ ကောင်းဆေးရိုးသည် ဆွမ်းတစ်ပန်းကန်ခပ်ယူကာ အရှေ့အရပ်သို့ မျှော်ကြည့်နေ၏။ မကျည်းဒန်လည်း ပခုံးတွင် တဘက်ကလေး တင်လျက် မမြင်ရသောမှောင်ထံသို့ မျှော်ကြည့်နေ၏။

မမြင်ရငြား ကောင်းဆေးရိုး သိသည်။

သိခြင်းမှာ သင်္ကန်းရနံ့ကို ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သင်္ကန်းနံ့ကား အခြားမဟုတ်၊ ဆွမ်းငွေ့ဟပ်ဖန်များသဖြင့် သင်္ကန်းတွင် ရွဲနေသော အနံ့သာဖြစ်သည်။ ထိုအနံ့ရသောကြောင့် “ကြွလာတော်မူကြပြီ၊ ကျည်းဒန် မလွတ်စေနဲ့၊ သုံးလေးထုပ်ကိုင်ထား” လှည့်၍ သတိပေးသော စကားမျှ မဆုံးမီ တစ်တောင့်ကွာ၌ ရဟန်းတစ်ပါး ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

“ဖြည်းဖြည်း ကြွတော်မူပါဘုရား”

ကောင်းဆေးရိုးမှာ သူ မွန်မွန်မြတ်မြတ်ထားသော ဗျပ်ဆန်ဆွမ်း လောင်းရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ပီတိပုံးနေသည်။ တစ်ပါးမကျန် လောင်းနိုင်ရန် အပြေးအလွှားကော်ခပ်ရသဖြင့် ဆွမ်းအပြည့်မပါ။ ပါသည်အခါလည်း ရှိသည်။ သို့ကြောင့် ဇယ်စက်သည့်အလား သပိတ်နှင့် တောင်းကြား၍ ပြေးလွှားနေရာက တောင်းပန်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သင်္ကန်းချင်းပွတ်တိုက်သံ၊ သပိတ်ပုံး ပုံးအုပ်သံများနှင့် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့၏ တောင်းပန်သံများကို ကျောင်းသားများ၏ အော်ဟစ်သံက တစ်ချက် တစ်ချက် ပုံးလွှမ်းသွားသည်။ ကျောင်းသားများမှာ ဆွမ်းတစ်သပိတ်ပြည့်တိုင်း လက်ခံထည့်ယူရန် တောင်းကိုယ်စီ ထမ်းထားကြ၏။

ကိုယ့်ဘုန်းကြီး၊ ကိုယ့်ကိုရင်နှင့် အဆက်ပြတ်မသွားစေရန် အသံပေးရင်း ကျော်ဖြတ်ပြေးလွှားသွားကြသည်။

မပီပိုဝါးမြင်ကွင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ပီသကြည်လင်လာပြီး ဤသည်နှင့်အမျှ သံဃာဆက် ပြတ်သွားသည်။ တစ်ပါးစ နှစ်ပါးစ တစ်ခါ တလေ သုံးလေးပါးတစ်စု စသည်ဖြင့်သာ ကြွလာတော့သည်။

ကောင်းဆေးရိုးမှာ သည်အခါကျမှ အသက်ရှူနိုင်တော့သည်။ သည်အခါကျမှသာ ချွေးသုတ်ခွင့်ရတော့သည်။

အရှေ့တံခါးဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်းက "သမီးရေ၊ မုန့်ထုပ်တွေ ဘယ်လောက်ကျန်တုန်း၊ ရေကြည့်စမ်း" ဟု လှည့်မကြည့်ဘဲ ခိုင်းမိသည်။ ချောစိန်ထံမှ တုံ့ပြန်သံမှာ မြန်လှသည်။

"လင်ပန်းထဲမှာ ဆယ်ထုပ်ပဲ ကျန်တော့တယ်အဖေ"

"ဟာ အပါး ၂၉၀ တောင် ကြွတာပါကလား"

ကောင်းဆေးရိုး ဝမ်းသာအားရ ရင့်ရွယ်သည်။ သူ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ထားကာ စုဆောင်းထားခဲ့သော ဗျပ်ဆန်ကို ရဟန်းသာမဏေ အပါး ၂၉၀ တို့အား တစ်ခဏအတွင်း၌ လောင်းလှူလိုက်ရပါပြီကော။

ထိုအတွေး၊ ထိုအသိကြောင့် ကောင်းဆေးရိုးမှာ ဝမ်းမြောက်ပီတိ ဖြစ်လွန်းခြင်းမက ဖြစ်နေလေတော့၏။ ထိုခဏမှာပင် သန်းဆုကြီး ပထမ ဆုပေါက်လိုက်သူအလား သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေမိချေတော့၏။

လူရိုးလူကောင်း၏ စိတ်ဖြူစိတ်ဖြောင့်

“မင်းတို့လက်ထက်ကျမှ နွေစပါးလို့ကွာ၊ ကြံကြံဖန်ဖန်”

ရည်းဆေးရိုးသည် မြည်တမ်းမည့်သာ မြည်တမ်းရငြား ခါးခါး
တောက်တော့မှ မပြောရဲ။ ပွင့်ဖြူစိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံတွင် နွေစပါးတွေ စိုက်ပြ
နေခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ပင်ကျော်ခဲ့ပြီကိုး။

“နွေစပါးက မိုးစပါးထက်တောင် ကောင်းသတဲ့ ဘာရ”

မြေးကြီး မောင်ကိုကြီးသည် ရိတ်သိမ်းဆဲ ကုလားပဲခင်းကို လည်ပြန်
လှည့်ကြည့်ရင်း သစ်ပင်ရိပ်သို့ ဝင်လာသည်။ ဘာ အသင့်ပြင်ထားသော
ထမင်းကြမ်းစလုံးကို တင်ပျင်ခွေပေါ်သို့ တင်သည်။ လက်သီးဆုပ်ခန့်ရှိသော
ထမင်းတစ်လှုတ်ကို ပါးစပ်ထဲသို့သွင်းပြီးနောက် ‘ငရုတ်သီး ငါးပေါင်းကြော်’
တစ်ချပ်ကို ဂျမ်းခနဲမြည်အောင် ကိုက်လိုက်သည်။

ငါးပေါင်းကြော်ဟူသည် အကြော်နုံဖြစ်၏။

ငရုတ်သီးပေါင်းကြော် ဟူသည် တောင့်ပွငရုတ်သီးမှည့်တွေကို
အကွင်းလိုက်လှီးကာ မုန့်နှစ်နှင့်တွဲကြော်ထားသော အကြော်နုံပင်ဖြစ်သည်။

ရည်းဆေးရိုးမှာ မြေးစားသည်ကိုကြည့်ရင်း သွားရည်ကို မျှိုချ၏။
ငရုတ်သီး ငါးပေါင်းကြော်ကို စားချင်ပါလျက်နှင့် မစားဝံ့သောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ စားချင်လွန်း၍ ပါးစပ်ကို အလိုလိုက်သော် သွားနာမည်။ မချိမဆို
စပ်မည်။ ပူမည်။

“မစပ်ဘူးလား”

“စပ်ပါပြီကော ဘရာ။ မစပ်ဘဲ နေပါမလား”

ထိုသို့ဖြေပြီးမှသာ ပူစပ်သည့်လက္ခဏာ ရှူးရုံသည် မောင်ကိုကြီး
ထံမှ ပေါ်လာတော့သည်။

“စပ်ပေမဲ့ ကောင်းတယ် ဘရာ”

ရည်းဆေးရိုး ပြုံးမိသည်။

“ကံပါလေ၊ မင့်နှော့စပါး ဆက်ပါဦး”

သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ကိုကြီးသည် လယ်ပြင်ကွင်းကြီးဘက်သို့
လည်ဆန့်လျက် မျှော်ကြည့်သည်။

လယ်ပြင်ကွင်းကြီးသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတိုင်အောင် ပြေးသွား
ထိစပ်၏။ တိတ်ဆိတ်နေသည်ထင်ရငြား နေပုဂ္ဂိုလ်ကို ဖြတ်သန်းရပြီး ချိုးကူ
သံများ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ပြေးဝင်လာ၏။

ရွှေဝါရောင် ကုလားပဲခင်းများသည် ဟိုနားကွက်ကွက်၊ သည်နား
ကွက်ကွက်သာရှိ၏။ သည်အထဲတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ လှုပ်ရှားနေသူများမှာ
ကုလားပဲ ရိတ်ဖြတ်သူတွေ ဖြစ်ကြပေ၏။ သည်ကုလားပဲခင်းကို မြင်ရသော
အခါ မောင်ကိုကြီး တောက်ခေါက်မိသည်။

“ရေမဝင်ရင် ၄၅ တောင်း ၅၀ ပြေးမလွတ်ဘူး ဘရေ”

မည်သည့်နေ့တွင် စပါးရေ ဖြတ်မည်ဟူ၍ သတ်မှတ်ကတည်းက
ကုလားပဲ ကြံခဲ့ကြသည်။ စပါးရိတ်သောအခါ ကုလားပဲပင်တွေကို နင်းပြီး

ရိတ်ကြသည်။ ရှည်သောအပင်တွေ တံစဉ်စာ မိကုန်သည်။

စပါးပင်၏ အစိုလက်ကျန်ဖြင့် ဟီးထလာသော ကုလားပဲသည် ရေ
မလိုပေ။ မလိုသောရေဝင်လာသဖြင့် သေကုန်သည်။ မောင်ကိုကြီး ယခု
ရိတ်နေသော အခင်းများမှာ အချိန်မီ ပြေးလွှားပိတ်ဆို့နိုင်သောကြောင့် ရေ
လွတ်ပြီး ကျန်ခဲ့သော ကုလားပဲခင်း အနည်းငယ်ဖြစ်၏။

“အေးလက္ခာ၊ ဝါသမားတွေအတွက် ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်မှာ ရေလွတ်မယ်
ဆိုတာလေးလောက်တော့ ကြိုပြောဖို့ကောင်းပါသကွာ။ အခုတော့ ဝါသမား
အတွက် အကျိုးပြုမယ့်ရေက ငါတို့ကုလားပဲသမားတွေအတွက် အင်းလေ”
ရှည်ဆေးရိုးသည် ဟင်းချပြီး ငေးမောနေ၏။

ထွမ်းခံပြန်ချိန်မျှသာ ရှိသေးသော်ငြား နေက ပူချက်ပြင်းပြီ။ တစ်ခေါ်
သာသာ ဝေးမည်ထင်ရသည်။ ရိုးပြတ်ကွင်းထဲ၌ ‘လေပွေ’ ကလေးတစ်ခု
ပေါ်ပေါက်နေသည်။ ရိုးပြတ်တွေ အကြေးခွံနှင့် အမှိုက်တွေက လေပွေကို
ရုပ်လုံးဖော်ပေးနေကြ၏။

အခွေလိုက် အထက်သို့ စုပ်တင်သော လေပွေသည် ရွေ့လျားရင်း
ကြီးမားကျယ်ပြန့်လာသည်။ ရိတ်ဖြတ်ထားသော ကုလားပဲပင်တွေကိုပါ
ဆွဲယူသည်။ သို့သော် မကြာမီ ပြယ်စင်သွား၏။

“နေက မထွက်သေးဘူး၊ ပူပြီ လူကလေးရေ၊ သိပ်ပြီး နေမမြင့်စေ
နဲ့ဟေ့”

မောင်ကိုကြီးသည် ထမင်းကို လက်စသတ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြ၏။
ပြီးမှ အသံထွက်၏။

“ဘ သဘောတူရင် ထွန်စက်ကို စာရင်းပေးလိုက်မယ်နော်”

“အေးလေ၊ စက်မပါဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နွေစပါးစိုက်နိုင်မတုန်း၊
ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိသကွ”

ရည်းဆေးရိုး၏ သည်စကားကြောင့် မောင်ကိုကြီးမှာ ထမင်းထုပ်ကို နေရာတကျ ပြန်ထုပ်နေသော လက် တန်သွား၏။

“အစေ့ချ ခိုက်တုန်းကလို ဖောက်တဲ့လူက ဖောက်၊ မဖောက်တဲ့လူက မဖောက်နဲ့ဖြစ်ရင် မဖောက်တဲ့လူ”

သည်တုန်းကလည်း ‘အစေ့ချ’ ခိုက်နည်းကောင်းကြောင်းသတင်းကို သယ်ဆောင်လာသူမှာ သည်မြေးကြီးပင်ဖြစ်၏။ သူသည် ပညာ တစ်ပိုင်း တစ်စဖြင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ငြား ပညာတတ် လယ်သမားကလေးဟု ခေါ်နိုင်သည်။ အခြားတစ်ကြောင်းလည်း ရှိသေး၏။ သူသည် ဘဆေးရိုး ထွန်မနိုင်ချိန်မှစ၍ ဘနှင့် အမေကြီးတို့လယ်ကို လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သူဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဘတို့ လယ်ကောင်းမှ သူ့မိသားစု ချောင်လည်မည်။ သည်စိတ်ဝင်ခါမှ ရောဂါဆန်းတွေက ပေါများလာသည်။ အပင်မှ ခါထုတ် ခြေချလိုက်သော နှမ်းစေ့အားလုံး အခွံတွေဖြစ်နေသည်။ စည့် (ကျည်) ထဲက စပါးတွေ ပိုးထိုးသည်။

“ကြား ကြားဖူးပေါင်တော်၊ စည့်ထဲက စပါး ပိုးထိုးရသတဲ့”

အမေကြီး ရည်းကျည်းဒန်မှာ သည်မျှသာ ရေရွတ်တတ်သည်။ သည့်ထက်တိုးပြီး စပါးကျည်ထဲသို့ ကြက်သွန်တွေ ဝယ်ထည့်သည်။ စပါး ပိုးသည် ကြက်သွန်နဲ့ကို မခံနိုင်ဟူသည် ကြားဖူးနားဝဆေးမြီးတို့ဖြင့် ကုသခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် စပါးပိုးက ကြက်သွန်ကိုပါ စားသောအခါ အမေကြီး ရည်းကျည်းဒန် လက်မြှောက်လေ၏။

“စပါးတစ်တောင်း ငါးရာ၊ လောဘနားရွက် ဒါလောက်တက်လို့ အဲသလိုဖြစ်တာ တော်ရေ။”

သည်အခါမျိုးတွင် မောင်ကိုကြီးသည် တောပြောတောင်ပြော ပြောမနေပါ။ ပိုးသတ်ဆေးရောင်းသော ဆိုင်များသို့ ရျဉ်းကပ်စူးစမ်းသည်။

သက်ဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းများကို လေ့လာသည်။ သင့်လျော်မည့် ပိုးသတ်ဆေးအသစ်များ ရှာဖွေဝယ်ယူလာခြင်းဖြင့် ဖြေရှင်းပေးသည်။

သူသည် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် စည်ကားလာသော သူ့မိသားစုကို ကြည့်ပြီး ရင်လေးလာ၏။ ရင်လေးလာသည်နှင့်အမျှ တိုးတက်ကြီးပွားချင်လာ၏။ တိုးတက်ကြီးပွားချင်ကာမှ ကလေးတွေက အတင်းပြော၏။

“ဘက်ထရီနဲ့ဖွင့်တဲ့ တီဗွီ အဖြူ အမည်းကလေး တစ်လုံးလောက် ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော် အမေ”

အကြီးကောင်က မအေထံပူဆာသည်ကို အငယ်မက ဝင်ဖောက်သည်။

“တီဗွီထားလို့ ကက်ဆက်ပဲပြောပါဦး ကိုကိုရာ”

မောင်ကိုကြီး ကြားသည်။ ကလေးတွေကို မာန်မဲရန်ဝေးစွ လှည့်သော်မျှ မကြည့်။ မကြည့်သော်ငြား “နေနှင့်ကြဦးပေါ့ကွာ” ဟု တေးထားသည်။ တေးထားသည့်အလျောက် ကြိုးစားသည်။

“ဘဲပဲတွက်ကြည့် အခြောက်ထရေး (ထွန်ရေး) ကောင်းကောင်း တစ်ကြိမ်ပဲလိုတယ် ဘ။ အဲသည်နောက်မှာ ပျိုးနုတ်ခ မကုန်ဘူး။ ကောက်စိုက်ခ မကုန်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတော်၊ ပျိုးတစ်စည်းတဲ့ တစ်ဖတ်စာတောင် မရှိတော့ဘူး။ ကောက်စိုက်သမကတော့ ဆွမ်းခံဝင်ခါစပဲ ရှိသေးတယ်။ ပြန်ချင်ပြီ”

မြေးအဘိုးဆွေးနွေးနေသံကို ‘ဆေးတောင်း’ တစ်လုံးဖြင့် တချွတ်ချွတ် ဆေးလိပ် လိပ်နေသော ရည်းကျည်းဒန်က မဲ့ကာရွဲ့ကာ သောက်ပြ၏။

“ကဲကဲ ဆက်ပါဦး လူလေးရာ”

ရည်းကျည်းဒန်ထံရောက်သွားသော အာရုံကို ပြန်လည်စုစည်းရင်းက ရည်းဆေးရိုး ပြောသည်။

“တစ်နေရာကို သုံးလေးစေ့ လက်နဲ့ချမယ် ဘရာ။ အတန်းလိုက်ပေါ့ဗျာ။

တစ်ကွက်ပြီးရင် တစ်ကွက် ရေသွင်း၊ ရေလဲ အမြဲသွင်းမထားရဘူး။ သူ့သတ်မှတ်ရက်ရောက်မှ ရေသွင်းရတာ”

လယ်သမားအတွက် ထွန်ယက်ရာတွင်သာ ပင်ပန်းသည်မဟုတ်။ ‘ရေယူ’ ရာတွင်လည်း ပင်ပန်းသည်။ ပင်ပန်းရုံသာမက မြွေအန္တရာယ်ကလည်း ကြီးမားပါတိုခြင်း။

ရေယူသည်ဆိုခြင်းမှာ လယ်ကြားမြောင်းတစ်လျှောက် စီးဆင်းနေသော ရေကို ထိုမြောင်း၏ ဝဲယာရှိ လယ်များတွင်းသို့ အလှည့်ကျသွင်းယူခြင်းကို ခေါ်၏။ ထိုအခါ မိမိလယ်၏ အလှည့်သည် သန်းခေါင်သန်းလွဲဖြစ်နေပါက မျက်လုံးဖြဲပြီး အလုပ်လုပ်ရ၏။

လယ်ကြားမြောင်းတွင်းရှိ ရေများ အခြားနေရာသို့ ကျိုးကျစိမ့်ဝင်နေမှ ရှိ မရှိ မြောင်းတစ်လျှောက် လိုက်လံစစ်ဆေးရသည့်အခါ မြွေနှင့် အတွေ့များသည်။ တွေ့ပြီဆိုမှဖြင့် လင်းမြွေမဟုတ်။ ထန်းမြွေမဟုတ်။ မြွေပွေးနှင့် မြွေဟောက်ချည်းသာ။ ထိုပြင် ရှိသေးသည်၊ ရေသူခိုး။

ရေသူခိုးသည် ကိုယ့်အောက်ရှိ လူသာမဟုတ်။ ကိုယ့်လယ်၏ အထက်တွင် ရှိသူကလည်း ခိုးသည်သာ။ ရေသူခိုးနှင့် ပက်ပင်းတိုး၍ သူခိုးက မချေမငံပြောလျှင်ကား လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

ယခု သည်ဒုက္ခကြီးမှ များစွာသက်သာမည်ဆိုသည်နှင့်ပင် ရည်းဆေးရိုး၏ မျက်တွင်းချိုင့်ထဲက မဟူရာမျက်လုံးတွေ လက်လက်ရွဲလာသည်။

“ကောင်းသကွာ၊ သိပ်ကောင်း”

ဘ၏ မျိုးမွမ်းမူခံရသဖြင့် မောင်ကိုကြီးမှာ ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်သွားငြားသူ့ဘ ရည်းဆေးရိုးက “အပြောကတော့” ဟု ဆက်လိုက်သောအခါ “ဟာဗျာ၊ ဘကလည်း ကျုပ်မဖြင့် အဟုတ်မှတ်လို့” ဆိုကာ ခေါင်းလှည့်သွားတော့သည်။

ရည်းဆေးရိုး မျက်လုံးမှေးလျက် ရယ်မောသည်။ သို့စဉ်တွင် ရည်း
ကျည်းဒန်က လိပ်ပြီးသွားသော ဆေးလိပ်ကို စည်းကြီး မစည်းမီ 'စွန်တောင်'
ညှပ်ရန် ဖက် အတိုအစများကြား၌ ကတ်ကြေးရှာနေရင်းက လှမ်းပြောသည်။

“ကလေးစိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့တော်ရဲ့”

ထိုအခါတွင်မူ ရည်းဆေးရိုး၏ ရယ်မောသံ ပေါ်လာသည်။

“လူလေးပြောတာ ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့ကွာ။ သို့သော်လည်း
ဘတိုဇယ်ငယ်က 'အခြောက်ပျိုး' ထောင်သလိုဖြစ်နေမှာတော့ အစိုးသားကွာ”

“အခြောက်ပျိုး၊ ဟုတ်လား ဘ”

“ဟုတ်ပါ့မောင်ရာ၊ 'အစိုပျိုး' ထောင်ရတာ မျိုးစပါး တစ်ဆယ်
များတယ်ဆိုပြီး ငါးတောင်းနဲ့ ပြီးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အခြောက်ပျိုးထောင်တာ
ကိုးကွ။ ရေသွင်းရေထုတ်တာ ဝန်ငြိမ်းပါရဲ့။ သို့ပေမယ့် စိုက်ခါနီး ပျိုးနုတ်
တော့မှ ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်တာနဲ့ ထွန်ပစ်လိုက်ရပါရောလား။ အပြေးအလွှား
ပျိုးဝယ်စိုက်ရလို့ ပင်ပန်းလိုက်တာကွာ”

“ဟိုတုန်းကနဲ့ အခု တူလို့လားတော်ရဲ့။ ဟိုတုန်းက မြေဆီမရှိ၊ ပိုး
သတ်ဆေး မရှိနဲ့။ အခုတော့ အာလဆန်းဆိုလား လူပြီးစိုက်ရင် ပိုးပုရွက်
မကျဘူးဆို မဟုတ်လား လူလေး”

ရည်းကျည်းဒန်သည် ဆေးလိပ်ကို စွန်တောင်ညှပ်ပြီး သွားပြီး
စည်းကြီး မစည်းရသေးပေ။ ချည်ထွေးကို ဟိုမွေ့ သည်ဖွ ရှာနေရင်းက
လှမ်းပြော၏။

“အမေကြီးပြောသလို ပိုးသတ်ဆေးရှိတယ်ဘရာ၊ နောက်ပြီး ပျိုးခင်း
လည်း မဟုတ်ဘူး ဘရာ။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်တော့”

သို့ဖြင့် မြေးအဘိုးတစ်တွေ အစေ့ချစိုက်နည်းသစ်ဖြင့် တစ်ချို့
တစ်မောင်း စမ်းသပ်စိုက်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ လယ်သည် ကုန်းမဟုတ်

ကျင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဘေးပတ်လည်မှ လယ်များသည် နက်ခြန် အစေ့
ချတော့မယောင် သန်ဘက်ခါကျမှ အစေ့ချတော့မယောင် 'ဗယီးဗယား'
လုပ်နေကြသည်။

ရည်းဆေးရိုး၏ အစေ့ချလယ်ကွက်များ စိမ်းလန်းလာပြီ။ ဝပါးပင်
ကလေးတွေ လက်သုံးသစ်ခန့်ရှိလာချိန်ဝယ် ဘေးလယ်တွေက အစိုထွန်ရေး
လုပ်ရန် ရေသွင်းတော့သည်။ ကန်သင်းချင်း မေးတင်နေသော အစေ့ချ
လယ်ကွက်များထဲသို့ စိမ့်ရေတွေ ဝင်လာသည်။ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်
စိမ့်ရေတား၊ မြောင်းတူးကြပါသော်လည်း အစေ့ချကောက်ပင်တွေ သေကုန်
တော့သည်။

မောင်ကိုကြီး ဓားတဝင့်ဝင့်ဖြင့် သောင်းကျန်းတော့သည်။ ဘေး
လယ်က လူတွေကို ဓားဖြင့် မခုတ်ရသောအခါ ဟိုလူမကျန် သည်လူမနေရ
သိမ်းကျုံးဆဲတော့သည်။ အစေ့ကိုချပြီး ယုံယုံကြည်ကြည် ခိုက်ပါသော်ငြား
လယ်သမားလူလည်များကြောင့် နစ်နာခဲ့ရသည်ကို ရည်းဆေးရိုး မမေ့။

သို့ကြောင့် နွေစပါးကို တွန့်နေသည်။

“တစ်ကွင်းလုံး ခိုက်မှာပါ ဘရာ။ ဘာမျှ ခိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။”

“မလုပ်ဘဲထားလည်း သည်မြေပဲကွ။ လုပ်လည်း သည်မြေပဲ။
သည်မြေကလေးက နောက်ထပ် တစ်သီးရမယ်ဆိုတော့ မလိုချင်ဘဲ ရှိပါ
မလား လူလေးရာ။ သို့သော်လည်း အရေးထဲကျမှ မင့်မြောင်းရေ ပြတ်
သွားရင်”

မောင်ကိုကြီး တွေဝေသွားသည်။

မြောင်းလက်တံ၊ မြောင်းမကြီး။ မည်သည့်မြောင်းကိုမှ မပိတ်ရ
မပင်းရသော ဆည်မြောင်းဥပဒေရှိသည်။ ရှိပါလျက်နှင့် ခိုးခိုးပြီးလုပ်နေ
ကြသည်။ ထိုသို့ လုပ်ဖန်များသဖြင့် မြောင်းကျိုးခဲ့သော်။

မောင်ကိုကြီး တွေးရသည်။ မိုးစပါးပင်လျှင် တစ်ဧကကို ၇၅ တင်း ပြေးမလွတ်လျှင် နွေစပါးမှာ တစ်ရာမထွက်ဘူးထား၊ ကိုးဆယ်ကား ရနိုင်သည်။ နွေစပါးလုပ်ချင်သည်။ လုပ်ချင်သမှ တစ်ပိုင်းသေနေသည်။

“ဟုတ်ပြီ ဘ၊ ဟုတ်ပြီ”

သူသည် ဒူးကို ဖျောင်းခနဲမြည်အောင် ပုတ်သည်။ ဝမ်းသာအားရ အော်သည်။ “မတော်တဆ ရေလိုချိန်မှာ မြောင်းရေ ပြတ်သွားရင် ရေတွင်း တူးပြီး ရေစုပ်စက်နဲ့ ရေသွင်းမယ်ဗျာ။ လေးငါးဆယ်တောင်တူးရင် ရေ ထွက်တာပဲ” ဟု တစ်ဆက်တည်းပြောသည်။

ရည်းဆေးရိုး ခေါင်းညိတ်သည်။

ရည်းဆေးရိုး ခေါင်းညိတ်ခြင်းမှာ သဘောတူခြင်းကိုသာ ဖော်ပြသည် မမည်။ လူငယ်ပီပီ ကြံတတ်စည်တတ်ပါပေသည်။ လမ်းအခွင့်ကို သိတတ် ပါပေသည် ဟူ၍လည်း ချီးမွမ်းခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ပုဂံစာအုပ်တိုက်မှ ဆက်လက်ထွက်ရှိမည့်စာအုပ်များ

- ပါရဂူ၊ နတ်နွယ်၊ ယောင်စိုးသူ၊ မြတ်ငြိမ်း၊ တင်မောင်မြင့် တို့၏ အမှာနှင့်အတူ
- * စာရေးသူ၏ လက်ကုန်ဖွင့် အထူးကြီးစားအားထုတ်ထားသော စာအုပ်။
- * ၁၉၀၂ ခုတွင် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဟစ်တလာအမိန့်ဖြင့် မီးရှို့ဖျက်ဆီးခံခဲ့ရသော စာအုပ်၊ သို့သော်.....
- * ဟစ်တလာ၏အမိန့် မသက်ရောက်ခင်ကတည်းက ဂျာမနီတွင် စောင်ရေ သန်းစီ ထုတ်ဝေခဲ့ရသော ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုစာအုပ်။

လူ့ဘဝအထွေထွေ၏ဖြစ်ရပ်များကို အရှင်လင်ဆုံး၊ အတိကျဆုံး မြန်မာပြန်ဆိုထားသော

ပုဂံစာရေးဆရာ Thomas Mann

(Translated from the German by H.T. Lowe Porter) ၏

BUDDENBROOKS ကို မြန်မာပြန်ထားသော

အမျိုးသမီးစာရေးသူ ဝင့်ပြုံးမြင့် ၏ ဒုတိယမြောက်လက်ရာ

ဘူဒင်ဘရိုတ်(ခ်)

သို့မဟုတ်

မိသားစုတစ်စု၏ ကျရှုံးခန်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၅၄၀၆၀၃